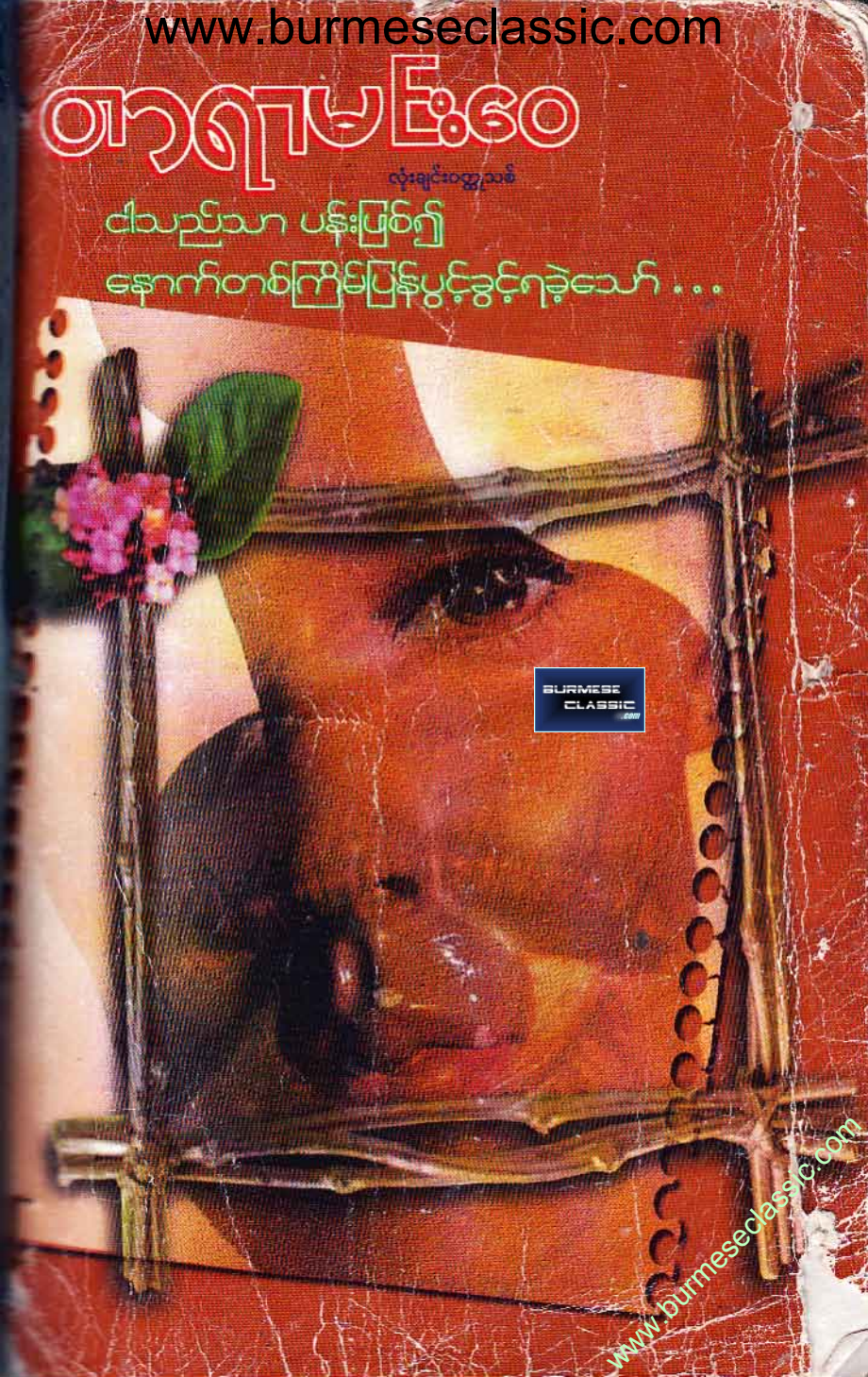

တၢ်ရၢမၤနီၤ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ငါ့ညီသာ ပန်းပြင်၍

နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပွင့်ခွင့်ရခဲ့သော်...

ငါသည်သာယာပန်းပြင်၍

နောက်တစ်ကြိမ်

ပြန်ပွင့်ခွင့်ရခဲ့သော်

၈၂ ၈၂ ၈ ၉ : ၈ ၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်မှုပျက်စီးရေး

ဒို့အရေး

အချွန်အကြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပတနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ငြှော့နှိမ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြိုင်မားရေး။
- * အမျိုးသားဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၉ / ၂၀၀၃ (၁)

ဖျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၉၈ / ၂၀၀၃ (၁)

ထုတ်ဝေသူ ဦးတင့်လွင် အမှတ် (၆၀၅)။

ဩဇာလမ်း ပုံနှိပ်သူ ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း ပထမအကြိမ် ၂၀၀၃ ခုနှစ်

ဧပြီလ

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အခန်း(၁)

ဘတ်(စ)ကားကတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲဖြစ်သည်။ ဗိုက်ထဲမှာ 'ဥ'တွေကို အများကြီးသယ်ဆောင်ထားသည့် ကိုယ်ခန့်ဆောင်လိပ်မကြီး (ဆေးထိုးဆေးသောက်ရမှာကိုလည်း ကြောက်သည့်အပြင်) ပိုက်ဆံလည်း နှမြောတတ်သာ လိပ်မကြီး) အထူးကုဆရာဝန်ဆီ သွားနေသည့်နယ် တရွေ့ရွေ့နှင့် လေးလံစွာ ရွေ့လျားသွားလာနေသည်။

ဘတ်(စ)ကားစီးလေ့စီးထမရှိသော 'ဓာရီ'အတွက် အတော်ပင် ကသိကအောက်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်က လည်း အတော်လိုသေးသည်။ လူက မလူးသာ၊ မလွန်သာ။ ဤမျှ ပြည့်ကျပ်နေသော လူများကြားမှာ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်တိုးဝေ့သွားလာ နေနိုင်သော စပယ်ယာကိုလည်း အံ့သြမိ၏။

ထိုစပယ်ယာသာ 'လူ'မဟုတ်ဘဲ 'ဘောလုံး'ဆိုလျှင် ဟိုဇာက် ဂိုးပေါက်နှင့် ဒီဇာက်ဂိုးပေါက်ကို ကူးချည်သန်းချည်ဖြစ်နေပြီး ပွဲကလည်း အတော်ကြည့်ကောင်းနိုင်သည်။

အကြံသမားယောက်ျားတစ်ယောက်က 'ဓာရီ'ကို ခွာကိုယ်ချင်း

www.burmeseclassic.com

ထိကင်နိုင်ရန် မသိမသာ ကြိုးစားနေ၏။

“ဟင်...”

ချွက်ချင်းဆိုသလိုပင် ‘ဓာရီ’က ရိပ်မိလိုက်ပြီး...

“ဟောလူ...”

“အင်...အဲ...ဗျာ”

ထိုသူက အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာထားလုပ်နေသဖြင့်...

“ကျွန်မက ‘တိုင်’မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဗျာ...”

“ကျွန်မက ‘တိုင်’မဟုတ်ဘူးလို့၊ ခုံစောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။

လာဖိမိမှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားတာ”

“ဪဗျာ...ကားက ကျပ်လို့ပါ”

“ကျွန်မလည်း ကျပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ယောက်ျားနားမှ

ကပ်ဖို့ မကြိုးစားဘူး”

ကားပေါ်မှ လူများက ဓာရီနှင့် ထိုလူ့ကို အကဲခတ်သလို

ကြည့်ကြ၏။ နဂိုကမှ ဥပမိရုပ်မကောင်းလှသော ထိုသူသည် မျက်နှာ

ဖုတ်သို့သွားကာ...

“အသားလွတ်ကြီး လာဟောက်နေပါလားဗျာ ခင်ဗျားက...”

စပယ်ယာက သူတို့ကို တစေ့တစောင်းကြည့်ပြီး...

“ကားက လူကျပ်ချိန်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

မောင်နှမလို သဘောထားပြီး စီးကြပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုင်ခုံမှ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော လူငယ်

တစ်ဦးက နေရာမှထလိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ...”

ဓာရီကော အကြံသမားပါ ထိုလူငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ

ကြ၏။ ထိုလူငယ်က...

“ဒီခုံမှာ လာထိုင်လိုက်ပါ”

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကူခြေအတွက် ကာကွယ်နေရသူ ‘ဓာရီ’

ကို ဖယ်ပေးသည် ထင်သော်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူဖယ်ပေးသည်က အကြံသမားကို။

“ထိုင်...ထိုင်...ခင်ဗျားထိုင်လိုက်”

အကြံသမားကလည်း အငမ်းမရပင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲသလိုဖြစ်သွားကြပြီး ထိုလူငယ်က ဓာရီအပါးမှာ လာရပ်၏။ အကြံသမားက ခုံပေါ် ထိုင်ကနန်းကျသွားပြီးချိန်မှာ လူငယ်ကို ကြည့်ပြီး...

“အေးဗျာ...ခင်ဗျာကို နားလည်တတ်တယ်”

လူငယ်က အေးအေးအေးအေးဆေးဆေးပင်။

“နားလည်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ထိသွားရမှာလဲ”

“ဆူးလေ”

“ဟင်...ဂိတ်ဆုံးပဲကိုး။ အဝေးကြီးပဲ”

“ရပါတယ်...ထိုင်ပါ။ ခင်ဗျားက ထိုင်မှဖြစ်မှာ။ နို့မို့ ဒီ ကောင်မလေးနား မကပ်ရရင် တခြားကောင်မလေးနား သွားကပ်နေဦး မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ခုံမှာပဲ ထိုင်နေ”

“ဟင်...ဘာ...ခင်ဗျား”

အကြံသမား၏မျက်နှာက ပြန်လည်ရှုံ့တွယ်သိုးသွား၏။ နံဘေးမှ လူများက လူငယ်၏စကားကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံး၏။ ဓာရီ ကလည်း ထိုလူငယ်၏လုပ်ရပ်ကို ယခုမှပင် သဘောပေါက် နားလည် သွားသည်။

ထိုလူငယ်၏ အပေါ်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်စိတ်နှင့်တကွ ခင်မင် စိတ်ပါ ပေါ်သွားသည်။

လူငယ်ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်မိသည်။ ဥပမိရုပ်က ချောမောသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်စဉ် သန့်ပြန့်ကြည်လင်သည်။ အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်ရှိနိုင်၍ သူမနှင့် ခွယ်တူခန့်ဟု ထင်ရသည်။

မျက်နှာက အတော်တည်ကြည်သည်။ မည်သည့်ပဲစားချက်မှ

အနာရ်သ

...သော် ငြိမ်သက်လျှို့ဝှက်သော အသွင်အပြင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အသား အဆရာ ကြည့်လင်ဝင်းဝါနေပြီး သူ့ကို ကြည့်ရတာ အေးချမ်းမှုကို ခံစားရသည်။

“ဓာရီက လူငယ်ကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး...”

“သူက ကျွန်မကို ‘တိုင်’မှတ်နေတာ”

“အဲဒီလိုရယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“သူက ခင်ဗျားကို ‘တိုင်’အောက်မေ့ရင် နပ်လှမ်းသုတ်မှာပေါ့”

“အမ်...အဟင်း”

“အခုမှာက ခင်ဗျားကို ‘တိုင်’မဟုတ်မှန်း သိလို့ပါ”

ထို့နောက် လူငယ်က ‘ဓာရီ’ကို တစ်ချက်စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားမှန်း သိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်မလည်း ကားပျက်သွားလို့ ရရာတတ်(စ)ကား

ကို တက်စီးရတာ’

“သိပါတယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ဆေးက ခုံမှာ ထိုင်နေတာပဲ။ မှတ်တိုင်

နားမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေး ပျက်နေတာကိုလည်း တွေ့တယ်။

ပြီး...ခင်ဗျားကားကို ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ဒီဘတ်(စ)ကားကို စီးဖို့

လာနေတာလည်း တွေ့တယ်။ နောက်... ဒီနားမှာ လာရပ်နေတာကို

လည်း တွေ့တယ်”

“ဪ...”

ဓာရီ ဘာဆက်ပြောရမည် မသိတော့။ လူငယ်က သူမကို

ကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သူ့ဌေး ဒါမှမဟုတ် သူ့ဌေးသမီး

ဆိုပြီး ဖားယားကူညီတာလို့ ထင်မသွားဘူးလား”

“အာ...ရှင်...မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို သဘောမထား ပါဘူး...ဘာညာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

မပြောပါဘူး။ ဓာရီ အနည်းငယ် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား သည်။ လူငယ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဘာမှလည်း ဆက် မပြောတော့။

နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သွားကြသည်။ နုံမှာ ဝင်ထိုင်နေရသည့် အကြိမ်မားက မျက်နှာမပူချင်ယောင်ဆောင်နေသော် လည်း ထိုင်ရတာ ဖင်ပူပုံတော့ ရသည်။ ကားအပြင်ကိုသာ မဲကြည့်ပြီး မရိုးမရွလည်း ဖြစ်နေသေး၏။

ကားက တစ်မှတ်တိုင်ပြီး တစ်မှတ်တိုင် ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ဓာရီကလည်း သူ့လိုပင် ဆူးလေကျမှ ဆင်းရမည်ဖြစ်၏။ ရောက်ဖို့က လိုတော့ လိုပါသေးသည်။

လူငယ်ကို မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဓာရီစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ လူငယ်က တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံခံစား နေသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံတောက်ပငြိမ်သက်ကာ မျက်နှာကလည်း လေးနက်နေသည်။

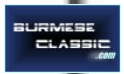
သူမ ကြည့်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိပုံမပေါ်။ ထိုသို့ဖြင့် မသိမသာမဟုတ်တော့ဘဲ သိသိသာသာပင် ဓာရီ သူ့ကို ငေးကြည့် နေလိုက်၏။ ခဏကြာမှ လူငယ်မျက်နှာက ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာကာ

“ဦးလေးကြီး”

မလှမ်းမကမ်းမှ သားသားနားနားဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးက သူခေါ်သည် ကို သတိပြုမိပုံမပေါ်။ သူက ထပ်ပြီး...

“ဦးလေးကြီး။ ဟို...လွင်မိုးပုဆိုးဝတ်ထားတဲ့ ဦးလေးကြီး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အသံက အတန်ငယ်ကျယ်သွား၍လား။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လူကြီးအားလုံးက လှည့်ကြည့်ကြသည်။ တစ်ယောက်မှတော့ ခန့်ချောကြီးတွေမဟုတ်ကြချေ။

www.burmeseclassic.com

သူက လူရွေးပေး၏။

“ဒီ...ဦးလေးကြီးကို ပြောတာ”

သူပြောသည့် ဦးလေးကြီးက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“ငါ့ကို...ဟုတ်လား”

ထိုဦးလေးကြီးက ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးကျောက်လုံး

နှင့် တူသည်။ သူက...

“ဟုတ်တယ်...ဦးလေးကြီးကို ပြောတာ”

“ဘာများတုန်း”

“ဦးလေးကြီးရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ခါးပိုက်နှိုက်က ဓားနဲ့ ခွဲထားတယ်။ ပစ္စည်းကိုတော့ သူ နှိုက်မယူရသေးဘူး။ အိတ်က ပေါက်နေပြီဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေထွက်ကျကုန်မှာ စိုးလို့”

“ဟေ...”

သူ့စကားကြောင့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှခရီးသည်အားလုံး မျက်လုံး ပြူးသွားကြ၏။ မျက်မှန်တပ်ထားသူများကမူ မျက်မှန်ကို ချွတ်၊ မျက်လုံး ကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီးမှ သူများတွေနှင့်အမီ လိုက်ပြု၏။

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့”

ထိုဦးလေးကြီးက သူ့အိတ်ကို စစ်ဆေးရင်း အထိတ်တလန့် ရေရွတ်၏။ အတော်အသင့်ရည်လျားသော ဓားချက်ရာတစ်ခုနှင့်အတူ အိတ်က ပိပ်ရိရိကွဲနေသည်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ ထွက်မကျသေး။

“ဒါ...ဒါဆို ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက် ပါလာတာပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“စပယ်ယာ စပယ်ယာ လာပါဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေ ဆူညံပြီး ထိုရုက္ခကြီးနံဘေးမှ လူများသည် ရဲ့ခနဲ ဘေးကို ခွာထွက်ကြ၏။ စပယ်ယာ၏ အနားသို့ ရောက်လာကာ...

“ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ခါးပိုက်နှိုက် အိတ်ကို ခွဲသွားတယ်”

“ဘာတွေ ပါသွားလဲ”

“ဘာမှတော့ မပါသေးဘူး။ အိတ်ကိုပဲ ခွဲရသေးတယ်။ မနှိုက် ရသေးဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဒီခါးပိုက်နှိုက်က ကားပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတာ ပေါ့”

ခရီးသည်များက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။ စပယ်ယာကတော့ ထိုမျှ အချိန်မပေးနိုင်သဖြင့် ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကာ...

“ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ”

“အိတ်ကွဲနေတာကို ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“ခုပဲသိတာ။ ဟို...ဒွေးအကျီဝတ်ထားတဲ့ကောင်လေး ပြော တာ”

ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေကြားထဲမှာပဲ ဓာရီ ရယ်ချင် သွား၏။ လူငယ်ကိုလည်း စောင်းငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ဒွေးနှင့် မတူပါ။ ဂျက်လီနှင့် တူသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းသည်။ စပယ်ယာက...

“ခါးပိုက်နှိုက်က ဒီအိတ်ကို ဓားနဲ့ခွဲတာ ညီလေး ဖဲတွဲလိုက် လို့လား”

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း...”

“ဘယ်တုန်းက ခွဲတာလဲ”

“စောစောကပဲ”

“ဒါဖြင့် ခါးပိုက်နှိုက်က ခု ကားပေါ်မှာပဲပေါ့”

“အင်း...”

စပယ်ယာက ကပျာကယာပင် ဒရိုင်ဘာကို...

“ဆရာရေ...ရဲစခန်းကို မောင်း”

အိုင်ဘာကလည်း နားစွန်နားဖျားကြားနေပြီဖြစ်၍...

“ခါးပိုက်နှိုက်ကို မိထားပြီလား”

“အခု...သူ...ကားပေါ်မှာပဲ၊ စခန်းရောက်မှ ရှင်းမယ်”

အိုင်ဘာက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ရဲစခန်းဘက်ဆီသို့သာ ချီကွပြီး ကားကို အမြန်မောင်းတော့၏။ လမ်းပေါ်မှ တခြားကားများ က သူတို့ကားကို အံ့ဩသလို ကြည့်ကြ၏။ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်မှန်းတော့ ရိပ်မိကြပုံ ရသည်။

ကားပေါ်က စရီးသည်တွေက ခေတ္တငြိမ်သွားကြသည်။ တချို့ ကလည်း ကိုယ့်အိတ် ကိုယ်စစ်နေကြသည်။ အတန်ကြာတော့ ပွစိပွစိ အသံလေးတွေ ထွက်လာသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ...အလုပ်တော့ နောက်ကျပါပြီ”

“အေးဗျာ...ရဲစခန်းမှာ ကြာဦးမှာ”

“ဟုတ်ပေတော်”

တချို့ကလည်း အိတ်ခွဲခံရသော ဦးလေးကြီးကို ဖျောင်းဖျသော လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားပစ္စည်းလည်း ပါသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ ရဲ တိုင် မနေပါနဲ့တော့”

ဦးလေးကြီးက ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွား၏။ (ဦးကျောက်လုံးနှင့် တူသောကြောင့် သူ့ကို ဦးကျောက်ပြားဟု ယာယီမည်ခေါ်လိုက်ကြပါစို့) ဦးကျောက်ပြားက...

“ရဲ မတိုင်လို့ ကျုပ်က ဘယ်သူ့တိုင်ရမှာလဲ”

“အဲ...”

သူပြောတာကလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်သူက မှ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ဦးကျောက်ပြားက ဆက်၍...

“ပစ္စည်းပါမသွားဘူး ဆိုဦးတော့၊ ကျုပ်အိတ်က ကွဲသွားပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် ကျေနပ်လို့ ရမှာလဲ”

“ရဲတိုင်တော့လည်း ခင်ဗျားအိတ်ကြီးက ပြန်စေ့သွားမှာမှ

မဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေဗျာ...အိမ်ဇောက်မှ မိန်းမကို ပြန်ချစ်ခိုင်းလိုက်လား”

“ဟုတ်ပေတော်...ရဲကများ အပ်နဲ့အပ်ချည်ယူပြီး သူ့အိတ်ကို ကျွဲကျွဲရုံရုံထိုင်ချုပ်ပေးမှာ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့လည်း အဲဒါပြောနေတာပေါ့။ ရဲစခန်း သွားလို့လည်း ဘာထူးမှာလဲ။ အခု အကုန်လုံး နှောင့်နှေးကြရတယ်” ထိုအချိန်တွင် အသားမည်းမည်း ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ပေါ်တွင် ရင်ထိုးတစ်ခုထိုးထားသော လူတစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ ဆင်းနေပြီး ကားပြောင်းစီးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက ခါးပိုက်နှိုက်မို့လို့ ဆင်းမှာလား”

“ဟင်...ကျုပ်က ဘာလို့ နှိုက်ရမှာတုန်း။ ကျုပ်ရုံးကို လာ ကြည့်ပါလား။ ကျုပ် ဘာကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားရမယ်” စပယ်ယာက စိတ်ရှုပ်လာဟန်ဖြင့် ဝင်အော်၏။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ တော်ကြပါတော့”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ဒီလူလုပ်တာက ခါးပိုက်နှိုက်ဆင်းပြေးလို့ ရအောင် ‘ခွင်’ဖန်ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ မတရားမပြောနဲ့၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ရဲစခန်း မလိုက်ချင်လို့”

“အို...ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လုံရင် ပြီးတာပါပဲဗျာ။ ခါးပိုက်နှိုက် ဘယ်သူဆိုတာ ရဲစခန်းရောက်ရင် ပေါ်သွားမှာပဲ။ ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

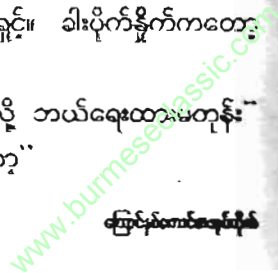
“ဟ...ကျုပ်က ရင်ထိုးကြီးနဲ့ဗျ”

“ဘာဆိုလို့တုန်း”

“သူပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုပဲရင့်။ ခါးပိုက်နှိုက်ကတော့ ရင်ထိုး ထိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရင်ထိုးပေါ်မှာတော့ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ဘယ်ရေးထားမတုန်း”

“တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့”

စပယ်ယာ၏ အော်သံအဆုံးမှာ ဒရိုင်ဘာကလည်း စိတ်မရည် သလို လှည့်ပေး၏။ သူ့စိတ်ကို တစ်နာရီ မိုင်သုံးဆယ်ထက်မပိုရန် ထိန်းချုပ်ထားရပုံ ပေါ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ရဲစခန်းကို မောင်းရမှာလား၊ မမောင်းရဘူးလား” အားလုံးကိုယ်စား စပယ်ယာက ဝင်ဖြေသည်။

“မောင်းဆရာ မောင်း...။ ဆရာ မောင်းမှ ရဲစခန်းကို ချောက်မှာ။ ရဲတွေက သူတို့ဂတ်တံကို ဒီထိတွန်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး” ထို့နောက် စပယ်ယာကပင်...

“ကဲ...ခရီးသည်အားလုံး နားထောင်ကြ”

အားလုံး ငြိမ်သွားကြ၏။ စပယ်ယာက မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းပေးမည်ကို စိတ်ဝင်စားသွားကြပုံ ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ခုခိုနိထိ မသိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားအရ ရဲစခန်းကို မောင်းပေးဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

ထို့နောက် ‘အဟမ်း...အဟမ်း’ ဟု ချောင်းရှင်းကာ ဆက်ပြော၏။

“တခြားအကြောင်းတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ တချို့ခါးပိုက်နှိုက်တွေဟာ ဒရိုင်ဘာတို့ စပယ်ယာတို့နဲ့ ပေါင်းပြီး လှုပ်ရှားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီထဲ မပါပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း အမြင်ရှင်းအောင် လုပ်ရပါလိမ့်မယ်”

ခရီးသည်အတော်များများ၏ ပါးစပ်အတော်များများက (စပယ်ယာ၏ စကားအဆုံးမှာ) ဦးကျောက်ပြား၏ အခွဲခဲရသော အိတ်ကြီးလို ဟပြိုကြီးဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် ဦးကျောက်ပြား၏အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများနယ် ဘာမှတော့ ထွက်ကျမလာချေ။ အဝမှာပဲ တစ်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်က...

“အဲဒီ ခါးပိုက်နှိုက်ကိုက ရိုက်သတ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အေးလေ...သေဒဏ်ပေးပစ်လိုက်ရင် ပြီးရော”

“နောက်ဆို ဘတ်(စ)ကားတွေပေါ်မှာ လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်တယ်ပြီး တော့ ထိုင်ခိုင်းပြီး သတ်ပစ်ရမယ်”

မအူမလည်လူတစ်ယောက်က မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ် နှင့် ထိုစကားပိုင်းထဲသို့ ဝင်ပြော၏။

“ခါးပိုက်နှိုက်ဖြစ်တာလေးနဲ့တော့ သေဒဏ်မပေးသင့်ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားက ခါးပိုက်နှိုက်နဲ့ ဘာတော်လို့တုန်း”

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောမိသူက မျက်နှာမဲ့ခွက်ခွက်နှင့် ဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ ‘ဇ၊ ဇ၊ ဇ၊ ဝ’ တံဆိပ်နှိပ်ထားသလို ဥပမိမျိုးဖြစ်သည်။

“အင်း...ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့ဆွေမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...။ သူနဲ့ မျက်နှာပေါက်တူတဲ့လူကို ရှာကြည့်စမ်း”

ကျန်သော ခရီးသည်များပင်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုလူနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်မိမှာကို အသည်းတယားယားဖြစ်သွားကြ၏။

နီးစပ်သူများက အိုးတိုးအနားတန်းဖြစ်ကုန်ပြီး လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားသူများကမူ ခေါင်းကို မော့ထားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပွစိပွစိ စကားသံများနှင့်ပင် ဓာရီတို့၏ ဘတ်(စ)ကားကြီးက ရဲစခန်းဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေ၏။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပုံရသော တာဝန်ကျရဲသားများက ဘတ်(စ)ကားကို ပိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ဆင်း...အကုန်လုံးဆင်းကြ”

ဓာရီလည်း လိုက်ဆင်းရ၏။ လူငယ်ကလည်း ဓာရီနောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ ရဲသားများက စနစ်တကျစစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် သူတို့တွေ စနစ်တကျစိတန်းပြီး ရပ်ပေးရသည်။ ထိုသို့ ရပ်ကြတော့လည်း လူငယ်က ‘ဓာရီ’ နားမှာ။

“ခါးပိုက်နှိုက်ကို ညီလေးက မြင်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူတုန်း။ လက်ညှိုးထိုးပြပါ”

လူငယ်က လက်ညှိုးထိုးမပြုချေ။ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ဖြစ်နေသည်။ ပုံစံကတော့ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးဖြစ်၏။

“ညီလေး ခါးပိုက်နှိုက် ဘယ်သူလဲဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောချင်ဘူးဗျာ”

ထိုအခါ ကြက်စီကြက်စီအသံများ ထွက်လာကြပြန်၏။

“ဟုတ်သားပဲ...သူ ဘယ်ပြောခဲ့မလဲ။ ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့ကို

ရန်လုပ်မှာပေါ့”

“ခါပေါ့...ခါးပိုက်နှိုက်တွေကလည်း အဖွဲ့လိုက် လှုပ်ရှားတတ်ကြတာ။ ဒီခါးပိုက်နှိုက် အပမ်းခံရရင် ပါလာတဲ့အဖော်က သူ့နောက်

မသိမသာလိုက်သွားပြီး ဓားနှံကပ်ထိုးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း”

“ခက်တော့ ခက်သားပါပဲဗျာ...။ အမှန်တော့ ဟိုလူကြီးကကို

မကောင်းတာ”

သူတို့ ရည်ညွှန်သူက အိတ်အခွဲခံရသူ ဦးကျောက်ပြားကို။

ဦးကျောက်ပြားက ဒေါပွသွားကာ...

“ဘယ်နှယ်လုပ် ကျုပ်က တရားခံပြန်ဖြစ်နေရတာတုန်း”

“မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဘတ်(စ)ကားပေါ် ဒီအိတ်ကြီးနဲ့ တက်လာတာကိုးဗျာ။ လူအထင်ကြီးအောင် ဆွဲလာတာကိုး”

“ဘာကွ”

စစ်ဆေးနေသော ရဲသားက အသံမာမှာဖြင့်...

“ကဲ...အားလုံးတိတ်ကြစမ်းဗျာ။ နားညည်းတယ်”

အားလုံး ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြ

တော့။ (ထိုခရီးသည်များထဲတွင် ရာဇာနေဝင်းပါလာလျှင်တော့ မည်သို့

ဖြစ်မည်မသိချေ။ ဤကား စကားချပ်)

“ညီလေးက ခါးပိုက်နှိုက်ကို တကယ်မပြောဘူးလား”

“ဖြစ်တယ်အမှန်ပိုက်”

ရဲသား၏အမေးကို လူငယ်က မည်သို့မှ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကြည့်ရတာ ကြောက်ရွံ့ မပြောခြင်းတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ သူ့ကို ဓားခံဖြင့် နားမလည်နိုင်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝါရင့်နေပြီဖြစ်ပုံရသော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာကာ အခြေအနေကို မေး၏။ လူငယ်က ခါးပိုက်နှိုက် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု ထုတ်မပြောခြင်းသည် ထိန်ချိန်မှုများဖြစ်သွားနိုင်မလား။ အာဏာဖိဆန်မှုနှင့်ရော အကျုံးဝင်သလား။ နံဘေးမှ ဓာရီစိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် အနီးရှိ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ...

“သူလား”

“မဟုတ်ဘူး”

နောက်ထပ်ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူရော...”

“မဟုတ်ဘူး”

နောက်ထပ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြကာ...

“သူရော...”

“နီး...”

“သူ...”

“နော်”

သူက ပြင်သစ်လို ပြန်ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူးဘဲဖြစ်၏။ အစဉ်လိုက်အတိုင်းတွင် တွေ့ရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဒီအန်တီကြီးလား”

“အိုကွယ်...အိုစွတ်မစား ခွက်စွတ်မစား။ ကျုပ်က ခါးပိုက်နှိုက် ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရမှာတုန်း”

ထိုအန်တီကြီးကို လှည့်ရှင်းနေရသေး၏။

“သည်းခံပါ အန်တီရယ်...။ အန်တီက ဟိုအန်ဘယ်လ်ကြီးရဲ့

“ဖြစ်တယ်အမှန်ပိုက်”

ခါးကို ပိုက်ပြီး ပိုက်ဆံမနှိုက်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်မြင်သက်သေရှေ့မှာ သေချာအောင် ကျွန်မလည်း မေးရတာပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုလူငယ်ထံမှ အသံထွက်လာ၏။

“တမေပါ”

ကရင်လို ‘မဟုတ်ဘူး’ဟု ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ အမြင်ကပ်ကပ်

နှင့် ဓာရီ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိသေး၏။

“သူရော...”

“ဟင့်အင်း”

“သူ...”

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ”

“ဒီတစ်ယောက်”

“အဝေးကြီး”

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကော...”

“တောက်တီးတောက်တဲ့”

ထိုကဲ့သို့ စဉ်ကာဆက်ကာ မေးသွားပြီး တစ်နေရာအရောက်တွင် တော့ ‘ဓာရီ’အမေးအတွက် သူ့ထံမှ အဖြေစကား ထွက်မလာချေ။

“ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့လား။ ဟိုအန်ကယ်ကြီးရဲ့ အိတ်ကို ဓားနဲ့

ခွဲတာ သူ့လား”

“ ”

“ဖြေလေ”

“ ”

“ဒါဆိုရင် သူပေါ့။ သူက ခါးပိုက်နှိုက်ပေါ့...ဟုတ်လား”

လူငယ်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။ သို့ဆိုလျှင် ဓာရီ လက်ဆွဲပြလိုက်သည့် လက်ရှိလူက ခါးပိုက်နှိုက်ပဲပေါ့။ အားလုံး အံ့သြယုံသက်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခါးပိုက်နှိုက်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ အရပ်စကား

ဖြင့် ပြောရလျှင် ခါးပိုက်နှိုက်က ‘ဗိုက်ကြီးသည်’ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝါရင့်ကြပ်ကြီးက လူငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဪ...ဒါကြောင့် ငါ့ညီက မပြောချင်တာကိုး”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ဆက်ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ မပြောလို့လည်း မပြီးဘူး ငါ့ညီ။ လောကမှာ ဘယ်သူ့မှ မသနားနဲ့။ သနားသင့်ခြင်း မသနားသင့်ခြင်းဆိုတာဟာ လောကပါလ စည်းမျဉ်းတွေ။ တရားဥပဒေတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ်။ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်လို့ လွတ်သွားရင် နောက်ထပ်အခွဲခံရမယ့်အိတ်တွေက မင်းကို ကျိန်ဆဲကြမှာပေါ့ကွယ်”

ထိုအခါကျမှ လူငယ်ထံမှ စကားသံ ထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းပါသေးတယ်”

“အထင်လား”

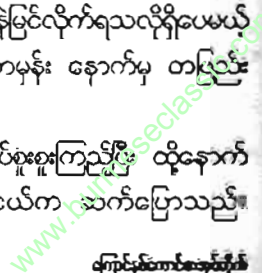
“ဟုတ်တယ်...အထင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေချာမှာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်ပေါ့ ညီလေးရယ်။ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး”

လူငယ်က ဓာရီအနားတိုးကပ်ရန် ကြိုးစားသော အကြံသမားကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ...

“အဲဒီလူက ဒီအမျိုးသမီးနားကို အတင်းဝင်ကပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း စကားကတောက်ကဆဖြစ်ကြတယ်။ ကားပေါ်က လူတွေက သူတို့ဆီ အာရုံရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒီအမျိုးသမီးက ဒီအန်ကယ်လ်ကြီးရဲ့ အိတ်ကို ခွဲလိုက်တယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ လက်ခနဲမြင်လိုက်ရသလိုရှိပေမယ့် မသေချာသေးဘူး။ သူတို့အကွက်ဆင်ပြီးလုပ်တာမှန်း နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သိလိုက်တာ”

ဝါရင့်ကြပ်ကြီးက အကြံသမားကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ထိုနောက် ခါးပိုက်နှိုက်အမျိုးသမီးကို ထပ်ကြည့်၏။ လူငယ်က ဆက်ပြောသည်။

“အခု ဒီမှာရပ်နေရင်းကမှ ကျွန်တော် ထပ်သိလာတာရှိတယ်။
အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ကိုယ်ဝန်က အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အတုကြီးဗျ”

“အဲဒါကို ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

လူငယ်က ပြန်မပြောလိုက်ရပါ။ ကြွယ်ကြွယ်က (အခုမှ) အောင်မြင်
ခန့်ညားသော လေသံကို သုံးကာ...

“ရပြီ ညီလေး။ မင်း...ဘာမှ ဆက်ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး”
ထို့နောက် ရဲသားဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒါကြောင့် ဒီခါးပိုက်နှိုက်မိန်းမကို ငါ မြင်ကူးပါတယ် အောက်
မေ့နေတာ”

“သူက အရင်အမှုဟောင်းရှိလို့လား ဆရာ”

“အိုး...တသိကြီးပေါ့ကွာ”

“ဟိုယောက်ျားနဲ့ ပင်းပြီး ခါးပိုက်နှိုက်တာ ဟုတ်လား”

“အေး...သူတို့က လင်မယားလေ”

“ဪ...နစ်ယောက်လုံး ခါးပိုက်နှိုက်တွေပဲပေါ့”

“ပြောနေစရာ လို့သေးလို့လားကွာ မင်းကလည်း တုံးလိုက်တာ။
ခါးပိုက်နှိုက်လောကမှာ ကိုကိုကြီးတို့ လင်မယားဆိုတာ နာမည်ကြီးပေါ့”

“ဪ...ဪ”

“ကိုကိုကြီးတို့ လင်မယားကို ခေါ်ထားလိုက်။ ကျန်တဲ့ ခရီးသည်
တွေအားလုံး ကားပေါ်ပြန်တက်ပါစေ။ သွားခွင့်ပြုလိုက်တော့”

ဤသို့ဖြင့်ပင် သူတို့တွေ ရဲစခန်းမှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာ
ကြလေသည်။ သို့သော် ကားပေါ်ပြန်အတက်မှာ ထိုလူငယ်က ဓာရီ
နောက်မှာ ပါမလာချေ။ ကားနောက်ပေါက်အနီးမှာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်
စားသလို အေးအေးလူလူရပ်နေ၏။ ‘ဓာရီ’ကသာ သူ့ကို ဖမ်းကြည့်
သော်လည်း သူက ‘ဓာရီ’ကို မကြည့်ချေ။

ဓာရီ ထိုနေ့က အရောင်းဆိုင်သို့ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်၏။
အရောင်းစာရေးမလေးတွေက ဝိုင်းမေးကြသည်။

“မမ ဘာလို့ နောက်ကျတာတုန်း”

“ခလုတ်တိုက်လို့”

ထိုထိုသာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ‘ဓာရီ’
နောက်ကျခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းသည် ‘ဖားပြုတ်ကိုက်လို့’ဟု
ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ထက် ပိုကြာသွားလျှင် ‘တရုတ်ရိုက်လို့’ဟု
ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဘာပဲပြောပြော ဓာရီကတော့ ဟိုလူငယ်ကို ‘အဟုတ်
ကြိုက်’သွားလေသည်။

အခန်း(၂)

အချစ်ရေ...
ဖြူမယ်ဆိုတော့
စိမ်းကတစ်ခက် မကပို့အတွက်
ကိုယ်နား
စိမ်းကပွင့်ဖြူပါ။ ။

မျိုး : ကို မျိုး :
(ဝ န ဝ က် ဆို : လ က် ဝ ဆ ဝ င် မှ)

ဤနေ့တော့ ကားကို ဒရိုင်ဘာအား မမောင်းခိုင်းဘဲ ခံရိ
ကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲမှာတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ
ပလုံစီဝေနေသည်။ တွေးရင် မမောင်းနဲ့၊ မောင်းရင် မတွေ့နဲ့ဟု
ဆိုကြသော်လည်း ကိုယ်မှ မတွေ့လျှင် ဘယ်သူမှ ဝင်တွေ့ပေးမည်
မဟုတ်။

ဓာရီတို့တွင် စတိုးဆိုင်ကြီး လေးဆိုင်ရှိသည်။ အားလုံးကို
ဓာရီကပဲ အုပ်ချုပ်ရသည်။ ပစ္စည်းအသယ်အပို့ အတင်အထုတ်ကိစ္စတွေက
အကြောင်းမဟုတ်။ စိတ်ချရသည့် လူယုန်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ ရှိသည်။
အားမရသည်က ဆိုင်မှ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ၊ တစ်ယောက်က နား
လေးနေသည်။ ခန့်စဉ်ကာလက အကောင်း။ ခုမှ တဖြည်းဖြည်း နား
လေးလာသဖြင့် ထုတ်ပစ်ရဏက်၊ ဆက်ထားရခက် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်ကတော့ ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ခလုတ်မှားမှား
နိပ်သည်။ ငွေအပေးအယူကိစ္စများတွင် မကြာခဏအငြင်းအခုံဖြစ်နေရ၏။
တစ်ယောက်ကတော့ ကြက်သွန်ဖြူတွေ အလွန်စားသဖြင့် နွားကိုယ်မှ

ကြက်သွန်ဖြူတွေ ထွက်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုဆိုလျှင် ဓာရီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပဲ ဆက်ဆံနိုင်၏။

တစ်ယောက်က မျက်လုံး မသိမသာစွာနေသည်။ 'ဝယ်သူက သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ သူမေးနေတာကို စိတ်ဝင်တစား နားမထောင်' ဟူသော အပြင်မျိုးကို ဖြစ်စေသည်။ အများစုကတော့ အရောင်းစာရေးမတန်ပဲနှင့် မင်သမီးရှုံးအောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်လာတတ်သော မိန်းမမျိုးလေးများ။ လီယိုနာဒိုနှင့် ဒီမီပိုးတို့အကြောင်းကို လျှာပါးအောင် ပြောနေလေ့ရှိကြသည်။

ဈေးဝယ်လာသူကို အရေးတယူ မရှိလှသောပုံစံဖြင့် သူ့လက်သည်းကိုသာ သူငဲ့၍ ဆေးဆိုးနေတတ်ကြသည်။

သွေးရိုးသားရိုးအားနည်းချက်များက အကြောင်းမဟုတ်။ အလုပ်ကို မလေးစားသော ထောင့်မကျိုးမှုများက ဓာရီ လက်မခံနိုင်သော အချင်းအရာများဖြစ်သည်။

“ကျွဲ...ကျွဲ”

ဓာရီ ကမန်းကတန်း ဘရဲတံကို အုပ်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆူဖြိုးသန်မာသည့် သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကားတံခါးပိတ်၍ ဆင်းလိုက်ပြီး ထိုသူတောင်းစားထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ညံ့ကပဲ ဟာသတိုလေး တစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ သူတောင်းစားနှင့် ပတ်သက်၏။

သူတောင်းစားတစ်ယောက်က ဦးထုပ်ကို ရှေ့ချပြီး လမ်းဘေးတွင် ပိုက်ဆံတောင်းနေသည်။ လူတစ်ယောက်က ထိုဦးထုပ်ထဲကို ပိုက်ဆံပစ်ထည့်ပေးရင်း သိချင်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။

“ခင်ဗျားက ဦးထုပ်နှစ်လုံးတောင် ချထားတာကိုး။ ဒီဦးထုပ်က ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ ဦးထုပ်ဆိုရင် ဟိုဘဏ်ဦးထုပ်က ဘာတုန်း”

“ဟိုဘက်ဦးထုပ်ကလည်း ပိုက်ဆံတောင်းတာပါပဲ။ ခုတလော အလုပ်အကိုင်ကောင်းလို့ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ထားတဲ့ သဘောပါ”

ထိုဟာသတိုလေးကို ဖတ်ပြီး စတိုးဆိုင်ခွဲတစ်ခု ထပ်ဖွင့်ရန်

ကြိုးစားနေသော ဓာရီပင် တွန့်သွားမိသည်။ နောက်တစ်ပိုဒ်ရှိသေးသည်။ သူဌေးကြီးက ပိုက်ဆံစွန့်ကြတာ နည်းသဖြင့် သူတောင်းစားက စောဒကတက်သည်တဲ့။

“သူဌေးကြီးက ဒီလောက်ပဲလားဗျာ...။ မနေ့က သူဌေးကြီးရဲ့ သား ကျွန်တော့်ကို စွန့်ကြဲသွားတာ ဒီဆယ်ဆလောက် ရှိတယ်” သူဌေးကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောသည်တဲ့။

“ဒါကတော့ သူက သူဌေးသားကို။ ငါက သူဌေးသားမှ မဟုတ်တာ”...တဲ့။

သူတောင်းစားကြီးရှေ့ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် ဓာရီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်လျှောက်သွားခြင်းသည် မည်သူ့အဆုံးအမကြောင့်မှ မဟုတ်သလို ဣန္ဒြေထိန်းလိုသောကြောင့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သူမ စီးထားသည့် ဒေါက်ဖိနပ်၏ အကန့်အသတ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ရှေး”

သူတောင်းစား၏ ရှေ့မှ ခွက်ထဲသို့ ငါးရာတန်တစ်ချပ်ကို ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်”

သူတောင်းစားကြီးက အံ့သြသွားပုံ ရသတူ။ အလှူရှင်ဖြစ်သော သူမကို ငါးရာဖိုးပြန်ပြီးပြန်။ သို့သော် ဓာရီက ထိုအပြုံးကို ငါးရာတန်သည်ဟု မထင်မိချေ။ တန်အောင် မေးခွန်းတချို့ မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးကြီးက ဘာလို့ သူတောင်းစားလုပ်နေတာလဲ”

“ဗျာ...”

“ဦးလေးကြီးက ဘာကြောင့် သူတောင်းစားလုပ်နေတာတုန်းလို့”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဪ...စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်လေ။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တဲ့ လူက သူတောင်းစားလုပ်ရတယ်တဲ့။ ဦးလေးကြီးက တခြား ဘာအလုပ်မှ

၂၆ တာရာမင်းဝေ

မလုပ်လို့ နုလို့ သူတောင်းစား လုပ်နေတာလား”

“မဟုတ်...မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူတောင်းစား လုပ်နေတာလဲ။ မျိုးရိုးရှိလို့လား”

“ဟာ...မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးကြီးက တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်။ အဲ...မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို...ဘယ်လို

ပြောရမလဲ”

တစ်က သူတောင်းစားကြီး၏ နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောင့်ကြောင်ထိုင်ပြီး ကျကျနနပေးနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သူတောင်းစားအနေနှင့် မဖြေ၍လည်း မဖြစ်တော့ချေ။

“ကျွန်တော်က အရင်က ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

“အင်း...”

“ငွေကွာလို့ဆိုပြီး ထောင်ချခံရတယ်”

“အင်း...”

“အဲဒီနောက်မှာ ရောဂါရလာတယ်။ သွေးချိုရော၊ ဆီးချိုရော နှလုံးရော၊ အဆစ်အမြစ်ရောင်တာရော၊ အစာအိမ်ရော...ရုံလို့ပဲ”

“ဆွေမျိုးမျိုးက ထောင်ဝင်စာ လာမတွေ့ဘူးလား”

“ရှက်လို့တဲ့။ ဘယ်သူမှ လာမတွေ့ဘူး”

“ထောင်ကထွက်ဖို့ ဦးလေးကြီး သူတို့ဆီ မသွားဘူးလား”

“ရှက်လို့တဲ့။ ဘယ်သူကမှ အတွေ့မခံဘူး”

“ဦးလေးကြီးကရော မရှက်ဘူးလား”

“ရှက်တာပဲပေါ့”

“အင်း...ဒါဖြင့် ဆက်ပြောပါဦး”

“တခြားအလုပ်တွေ လိုက်ရှာတော့လည်း ရောဂါသည် ထောင်ထွက်ကြီးကို ဘယ်သူကမှ မခန့်ချင်ဘူး”

“ဦးလေးကြီး ကြည့်ရတာ ဆူဖြိုးလို့ပါပဲ”

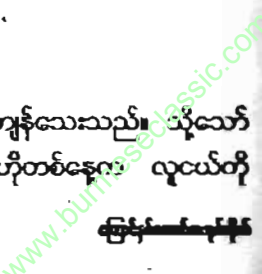
“ဆူဖြိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖောနေတာ”
“ကဲ...ထားပါတော့။ အဲ...ဒါနဲ့ပဲ သူတောင်းစား ဖြစ်ရောလား”
သူတောင်းစားကြီးက သက်ပြင်းအပူငွေ့ကြီးကို သူ့ခွက်ထဲတော့ မှုတ်မချဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှုတ်ချလေသည်။

“ကြားထဲမှာ ထပ်ထပ် ထောင်ကျလိုက်သေးတယ်”
“ရော်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“စားစရာမရှိ၊ နေစရာမရှိဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ မှောင်ရိပ်ခိုမှု၊ မသင်္ကာမှုတို့နဲ့ ထပ်ထပ်အဖမ်းခံရတာ”
“အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ဆုံး သူတောင်းစားဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”
“ဦးလေးရဲ့ အသိအကျွမ်းဟောင်းတွေကို အကူအညီတောင်းကြည့်လို့ကော မရဘူးလား”
“ရှက်လို့ မတောင်းဘူး”
“ခုလို သူတောင်းစားလုပ်ရတာကျ မရှက်ဘူးလား”
“မရှက်ပါဘူး။ ဒါ...သမ္မာအာဒိဝံ”

“ဦးလေးကြီး သူတောင်းစားလုပ်နေတာကို ဆွေမျိုးတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေက မတွေ့ဘူးလား”
“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကြိုတတ်ပါတယ်”
“ဦးလေးကြီးက မခေါ်ဘူးလား”
“ဒီခွက်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်မတုန်း”
“သူတို့ကရော မခေါ်ဘူးလား”
“မခေါ်ပါဘူး”
“ပိုက်ဆံရော ထည့်မသွားဘူးလား”
“ဟင့်အင်း”

မေးမည်ဆိုလျှင် မေးစရာတွေက ကျန်သေးသည်။ သို့သော် ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာသော ဟိုတစ်နေ့က လူငယ်ကို

ထက်အောင်းတစ်လျှောက်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ဓာရီ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

လူငယ်က သူမကို မြင်ပုံမပေါ်။ မမြင်ဆို ကြည့်လည်း မကြည့်။ သူ့အရူတည်တည်ကိုသာ သူကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်ဖြင့် လျှောက်လှုပ်မြင်မြင်ဖြစ်သည်။ သူမတို့အနီးသို့ ရောက်လာရန် အတန်ငယ် လိုပါသေးသည်။ လူကြောင့် မတ်တတ်အနေအထားနှင့်ပင် သူတောင်းစားကြီးကို...

“ဦးလေးကြီးရဲ့ ဝေဖန်တက်လမ်းအတွက်ကော ဘာတွေများ မျှော်လင့်ထားသေးတုန်း”

“မိန်းမ မယူရသေးဘူး။ အဆင်ပြေလာရင် မိန်းမယူမယ်”

“သူတောင်းစားမကိုပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် လွယ်ပျံ့မလား”

“ထိထိုးထားတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် လူငယ်က သူမတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူတောင်းစားကြီးထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး...

“ဟေ့လူ...ဟေ့လူ”

လူငယ်က လှည့်ကြည့်သည်။ သူမကို မှတ်မိပုံရသော်လည်း အံ့သြဟန်မပြုချေ။ သူ့အနီးအတိုင်း ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ဒီနားတင်ပါ”

“ဒီနားတင်”

“အဲဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားကိုပဲ တွန်းပို့ပေးမယ်ဗျာ”

“ဘာရှင်”

“ခင်ဗျားကားကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တွန်းလို့ ဘယ် နိုင်မလဲဗျ”

“ရပါတယ်ရှင်။ ဒီ တီကိုကားသေးသေးလေးကို”

“ကဲ...ပြီးရော၊ ပြီးရော။ မရွေ့ရင်တော့ အပြစ်မပြောနဲ့”

“တွန်းရတော့မလား”

“အင်း...တွန်း ရပြီ”

လူငယ်က သေသေချာချာအားစိုက်ပြီး တွန်း၏။ သို့သော်လည်း ကားသေးသေးလေးက မရွေ့ချေ။

လူငယ် မျက်မှောင်ကြည့်သွားကာ ပိုမိုအားစိုက်ပြီး ထပ်တွန်း၏။ ကားလေးက နေမြဲအတိုင်း ဖြစ်၏။ ဓာရီက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ကားက ပေါ့ပေါ့လေးပါ”

“ခင်ဗျားကိုယ်က လေးတာဖြစ်မယ်”

ဓာရီ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဖိတွန်းစမ်းပါရှင်”

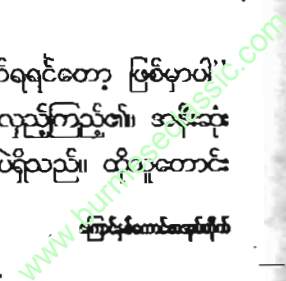
“တွန်းတာပဲ။ ခင်ဗျားကားက ရှေ့မထွက်ဘဲ ကျွန်တော်က နောက်ပြန်ကွေ့နေတယ်”

ဓာရီ တလွင်လွင်ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ...တော်ပါပြီရှင်၊ တော်ပါပြီ”

“နောက်တစ်ယောက်လောက် အဖော်ရရင်တော့ ဖြစ်မှာပါ”

ထိုသို့ပြောကာ လူငယ်က ဘေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ အနီးအနား မှာက ဆူပြီးနေသော ခုနက သူတောင်းစားကြီးပဲရှိသည်။ ထိုသူတောင်း

စားကြီးက သူနှင့် မဆိုင်သလို မျက်နှာလွဲနေသည်။ သူ သူတောင်းစား ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို ခုမှပဲ စာရီ သေသေချာချာ သိသွားတော့ ၏။

‘နည်းတောင် နည်းသေးတယ်’ ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလေတော့ ၏။ သို့သော် ထိုသူတောင်းစားကြီးအကြောင်း ဆက်မတွေးနိုင်အားပါ။ လူငယ်ကိုသာ ရယ်ကဲ့ကဲ့မျက်နှာပြင်း...

“ရပါပြီ။ ကျွန်မက ရှင့်ကို သက်သက်မဲ့ နောက်တာပါ”

“ဘာရယ်...နောက်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မကား အစတည်းက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တွန်းတာတောင် ဘာလို့ မရွေ့လဲ”

“ကျွန်မက ဘာရိတ်သွဲထားတာကိုး”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကလည်း”

“ကျွန်မက ရှင့်စိတ်ကို စမ်းချင်လို့ပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လူငယ်၏ တုံးတိတ်တုံ့ပြန်မှုကြောင့် စာရီ အပြောရကျပ်သွား သည်။ ထို့နောက်မှ စကားလုံးရွေးပြီး...

“ကျွန်မအမြင်မှာ ရှင်က နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့”

လူငယ်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပွင့်လင်းသွက်လက်ရွာနေခဲ့သော စာရီကပဲ...

“ကျွန်မကိုရော ရှင် ဘယ်လိုမြင်တုန်း”

“သိပ်မလှပါဘူး”

“ရှင်...”

“သိပ်မလှဘူးလို့”

“ဪ...နည်းနည်းတော့ လှတယ်ပေါ့”

ထုံးစံအတိုင်း လူငယ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ကဲလေ...ကားပေါ်တက်။ ရှင်သွားမယ့်ထိကို ကျွန်မ လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်”

“မစီးချင်ပါဘူးဗျာ...ခင်ဗျားကားက သေးသေးလေး။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်ပဲ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်။ ရောက်တော့မှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ လူငယ်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ‘ကားက သေးပေမယ့် ကျွန်မက ကြီးပါတယ်’ ဟုလည်း စာရီ ပြန်မပြော ဖြစ်လိုက်ချေ။ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ထွက်သွားသော လူငယ်နောက်ကျောကို ကားနှင့်ဝင်ဆောင်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်များ ပေါက်သွား ရ၏။

“ပွမ်...ပွမ်”

ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ သူက လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာလဲ”

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုန်း”

သူက ခေါင်းလေးငုံကာ ရှက်စနိုးနှင့် ‘သိဘူး’ ဟု ပြန်မပြောချေ။ သူ့နာမည်ကိုပဲ သူနှင့် မဆိုင်သလို ပြောပြီး ထွက်သွား၏။

“ရဲဘုန်းမင်း”

နာမည်ကတော့ အပျံ့စားပဲဖြစ်သည်။ စာရီ နောက်မှ အော်ခေါ် လိုက်၏။

“ကိုရဲဘုန်းမင်း...ကိုရဲဘုန်းမင်း”

သူက ခပ်တည်တည်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲဗျ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါ်ကြည့်တာ”

ထိုသို့ပြောကာ ကားကလေးကို ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ သည်။ ကားနှင့် သူ့ကို ကျော်တက်ချိန်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ‘တူတာ’ မလုပ်ကြပါ။ သူတောင်းစားကြီးကသာ ခုမှပဲ မျက်စိခွပ် သက်သာတော့တယ်ဟူသော အချိုးမျိုးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စတိုးဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ စာရီ ရင်မောသွားသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် သိန်းသန်းစု ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာရီ ကို အလွန်အပူကပ်တတ်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြီး၍

ကိုယ့်စီးပွားကိုယ်ရှာကြရသည့်တိုင်အောင် သူ့ကိုတော့ ဓာရီ အတော် အချိန်ခွဲပေးထားရ၏။

ခုကော ဘာအမှုကပ်မလို့ပါလိမ့်။ ပိုက်ဆံချေးမလို့လား။ သိန်းသန်းစုဟူသော သူ့နာမည်က သိပ်စိတ်ချရသော နာမည်မဟုတ်ချေ။ သူ့များဆီက ချေးပြီး မစုဟု ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။

“ဟယ်...ဓာရီရယ် စောင့်ရတာ ကြာလိုက်တာ”

“နင်က ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေလို့တုန်း”

“နေ ထန်းတစ်ဖျားလောက်တည်းက ရောက်နေတာ”

“ဒါများဟယ်...ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ ခုမှ ဘုန်းကြီးဆွမ်းခံ

ကြွချိန်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မိန်းမ ရှင့်ကို ကျုပ် ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“နေဦး။ ရှင်နဲ့ နောက်မှပြောမယ်။ အခု မိမိထွေးနဲ့ ပြောလိုက်

ဦးမယ်”

ထိုသို့ဆိုကာ ကောင်တာမှ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်မလိုက်၏။ ဓာရီ ဖင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သိန်းသန်းစုက ဖုန်းပြောလျှင် အလွန် ကြာတတ်သူဖြစ်၏။

အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ယောက်က သူနှင့် သိန်းသန်းစု အတွက် နို့နှစ်ခွက် လာချပေးသွားသည်။ သိန်းသန်းစုက ကြိုတင်ပြင်ဆင် သည့်အနေနှင့် နွားနို့တစ်ကြိုက်ကို အရင်သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“မိထွေးလား”

“.....”

“အေး...ငါ့ပါ...မိစု”

“.....”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဓာရီတို့ဆီက ဆက်နေတာ”

“.....”

“အေး...အဲဒီကောင်မကတော့ အပျိုကြီးဖြစ်မှာပါဟယ်။ စတိုး

ဆိုင်မှာ တက်ရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ခေါ်ဈေးဘယ်လောက်တင်ထားလဲမှ မသိဘဲ”

“.....”

တစ်ယောက်တည်းနှင့် ကျွတ်ကျွတ်ကို ညံ့နေသည်။ ပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကို တစ်ရှူးနှင့် သုတ်ရဦးမည်။ နားညည်းလာသဖြင့် ဓာရီ သူ့အပါးမှခွာကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“နာရီတွေ ထပ်ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ”

“Pinalball တွေ ကုန်နေပြီဆိုတာရော”

“ညနေ လာချလိမ့်မယ်”

“ဟိုတလောက အမျိုးသမီးတွေမေးတဲ့ ကြယ်သီးလေးတွေရော”

“အာ...အဲဒါကတော့ သိပ်အဆင်မပြေသေးဘူး”

“ဦးဝင်းကို...ကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရောင်းစာရေးမလေးက ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးဝင်းကိုကို သွားခေါ် သည်။ ခါး ကိုင်းကိုင်း ကိုင်းကိုင်းနှင့် ဦးဝင်းကို ရောက်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ အေ...ပြောပါ...အေ”

“ဟင်...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ညတုန်းကတော့ အေ...အကောင်းကြီးပဲ။ အေ...မိုးလင်း

တော့...အေ...ကျို...အေ...ထိုးနေတယ်...အေ”

“ဦးဝင်းကိုကလည်း ပြဿနာပဲရှင်”

“ဘာပြောမလို့လဲ အေ...”

“မပြောတော့ဘူး မပြောတော့ဘူး။ မှာစရာရှိတာ နောက်မှပဲ

မှာတော့မယ်”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နှင့် ကိုယ့်ကို တအေအေစကားလာပြော နေသည်ကို အမှန်တရားမျိုးစုံရှိသည့် ပွဲစိမ်းဖန်ခေတ်ကြီးမှာပင် ဓာရီ ခံစား၍ မရချေ။

“ဟုတ်ကဲ့...အေ့...ဟုတ်ကဲ့...အေ့”

ဦးဝင်းကို လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ဓာရီက...

“ဪ...ဦးဝင်းကို လာဦး လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...အေ့...ပြောပါ...အေ့”

ဓာရီက သူမ၏စားပွဲထိသို့ ဦးဝင်းကိုခေါ်သွားကာ အံ့ဆွဲထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“မသောက်ရသေးဘူး...အေ့”

“အဲဒီမှာ ကျွဲထိုးတာကို ပျောက်စေတဲ့ ဆေးနည်းရေးထားတယ်။ ကြည့်ကျက်သောက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့...အေ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ...အေ့”

ဦးဝင်းကိုက စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သိန်းသန်းစုကတော့ ဖုန်းပြော၍ ကောင်းတုန်းဖြစ်၏။

“ဒါပေါ့ မိမိထွေးရယ်...။ မိစုတဲ့ တစ်စုတည်းရှိတယ်။ ဘာရမလဲ။ အဲဒီကောင် ကြွေသွားတာပေါ့။ ပုလဲတွေဘာတွေတောင် ခလို့”

“.....”

“အို...ငါက ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း။ မနက်တိုင်း ကော်ဖီမစ်သောက်နေတာ။ မိစုတဲ့...တစ်စုတည်း ရှိတယ်”

ဘာမှလည်းမဆိုင်ချေ။ ဟိုဘက်မှ မိမိထွေးလည်း တော်တော် စိတ်ညစ်နေတော့မည်။

မိမိထွေးတဲ့...တစ်ထွေးတည်းရှိတယ်ဟေ့ ဆိုပြီး ဖုန်းချလိုက်မှာကို စိုးရသည်။

ဓာရီ ဆိုင်ထဲကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်ပြန်သည်။ အတန်ကြာ သတိရမှ လှည့်ကြည့်တော့ ဦးဝင်းကိုက တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ဆေးစာရွက်ကို မျက်မှောင်ကြီးကြွပြီး ဖတ်နေလေသည်။ (သိန်းသန်းစုကလည်း ဖုန်းပြော၍ ကောင်းတုန်း)

ဦးဝင်းကိုကိုပေးထားသော ဆေးစာရွက်ထဲတွင် ကျွဲထိုးပျောက်

နည်းကို အောက်ပါအတိုင်း လက်ကသွားနှင့် ရေးထားလေသည်။

“ကြို့ကြီးထိုးသော်၊ ကြိတ်ကြောဇာဒိဗ္ဗိလံ

တမူးကိုလျှင်၊ ပျားချိုတမတ်

နှောလတ်မွေကာ၊ လျက်ပါစေလော

(တစ်နည်း)

တမူးမှန်စွာ၊ ကပ္ပူဇာနှင့်

အိမ်မှာဒေါ်ရင်၊ တမတ်ချင်းကို

သစ်လင်းဆေးအိုး၊ ဆေးတံထိုး၍

အိုးခွေစေ၊ ပျောက်ပြေကျွံ့တတ်။

(တစ်နည်း)

နည်းတစ်ချက်ကား၊ ထန်းလျက်တကျပ်

လက်ပတ်နှစ်မူး၊ ချိန်တူနယ်ကာ

ရတနာမြတ်၊ သုံးလွှာနတ်ကို

ရည်မှတ်အညီ၊ သုံးခုလီမှ

တစ်နာရီခြား၊ သုံးကြိမ်စားလော့။

(တစ်နည်း)

ဆားပါဆယ်လေး၊ ကန့်ချုပ်ဆေးကို

မြသွေးဇာဒိဗ္ဗိလံ၊ အရည်ညိုနှစ်

သောက်မျှီတသီး၊ ခွက်ချင်းပြီးသည်

ကျွံ့ကြီးကုပုံတခင်းတည်း။

ဦးဝင်းကို ဦးနှောက်ခြောက်နေဟန်ကို ကြည့်ပြီး ဓာရီ မအောင်နိုင်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်မိသည်။

“ဦးဝင်းကို”

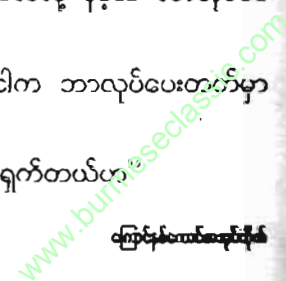
“ဟုတ်ကဲ့ အေ့...ဆေးနည်းက...အေ့...ဖတ်လို့နားမလည်ဘူး

အေ့”

“ဖတ်မနေနဲ့၊ သက်သက်နောက်ပြီး ပေးတာ။ ဒါက ကျွံ့ကြီး

ထိုးတာ ပျောက်တဲ့ ဆေးနည်း။ ဦးဝင်းကိုက ရိုးရိုးကျိုထိုးတာ”
 “ကျိုကြီးဆိုတာ...အေ့...ရိုသေးလို့လား...အေ့”
 “သိဘူးလေ...ကျွန်မလည်း ကြားပဲ ကြားဘူးတာ။ သွား...
 သွား လုပ်စရာရှိတာ သွားပြန်လုပ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ...အေ့။ ဟုတ်ကဲ့ပါ...အေ့”
 စာရီ စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်သည်အထိ သိန်းသန်းစုက ဖုန်းပြော၍
 ကောင်းတုန်း။ ဖုန်းပြော၍သာ တော်တော့သည်။ ဖော်ပြောလျှင် မည်သို့
 နေမည်မသိ။
 အရောင်းစာရေးမတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
 “ခင်သီတာဝင်း လာစမ်း”
 “ဟုတ်ကဲ့။ ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ”
 သိန်းသန်းစု သောက်လက်စ နို့ခွက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ
 “အဲဒီခွက်ကို ပြန်သိမ်းသွား။ ဒီနံ့ချဉ်တစ်ခွက် ပြန်ချပေးထား
 လိုက်”
 အတော်ကြီးကြာမှပင် သိန်းသန်းစုက ဖုန်းပြော၍ ပြီးသည်။
 သောက်လက်စနို့ခွက်ကို အာခြောက်ပြေအောင် မော့သောက်ပြီးမှ...
 “ဟင်...ခုနက ငါသောက်တာ နို့ပါ။ ဘယ့်နှယ် ခု ဒီနံ့ချဉ်
 ဖြစ်သွားရတာလဲ”
 “နင် ဖုန်းပြောတာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်ဆိုတာ နင့်ဟာနင်
 စဉ်းစားကြည့်လေ”
 သိန်းသန်းစု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွား၏။ ခုတော့လည်း
 တစ်စုတည်း မရှိတော့သလိုလို။
 “ကဲ...မရွေ့စု”
 “အေးအေး...ပြော”
 “ငါပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ပြောရမှာလေ။ နင်ပဲ ပြောစရာ
 ရှိလို့ဆို”
 “ဪ...ဒီလိုဟဲ့”

သိန်းသန်းစုက အလွန်အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို
 ထုတ်ပြောတော့မည့်ပုံဟန်ဖြင့် ဘေးဘိဝဲယာသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။
 ပြီးမှ...
 “နင်...သူများတွေကို လျှောက်တော့ မပြောနဲ့နော်”
 “အေး...မပြောပါဘူး။ ဘာတုန်း”
 “ငါ...ပွေးတွေပေါက်နေလို့”
 “ဟယ်...”
 စာရီ သိန်းသန်းစုကို သူငယ်ချင်းအချစ်ထက် ပိုမချစ်နိုင်သဖြင့်
 အနည်းငယ်ခွာထိုင်လိုက်သည်။
 သိန်းသန်းစုက အားငယ်စွာဖြင့်...
 “နင်ကလဲဟယ်”
 “ပြောပါ။ ပြောမှာ ဆက်ပြော”
 “ငါတစ်ယောက်တည်းပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးဟ...။ ငါတို့
 တစ်ဆောင်လုံး ပေါက်နေတာ”
 “ဟင်...ဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက စပြီး ကူးတာ
 နေမှာပေါ့”
 “အေးပေါ့...။ ငါတော့ မေခင်နှင်းဆီကို မသကာဘူး။ သူက
 စတာဖြစ်မယ်”
 “ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း”
 “သူ့အစ်ကို ဂျပန်က ပြန်လာတယ်လေဟာ”
 “နင်ကလည်းဟာ...မဆိုင်တာတွေ။ အဲ...ထားပါ။ အဲဒါ
 ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြော”
 “အဲဒါ...ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ နင့်ဆီ လာတိုင်ပင်
 တာ”
 “ဟင်...ဆရာဝန်ဆီ သွားပေါ့။ ငါက ဘာလုပ်ပေးတတ်မှာ
 တုန်း”
 “ဆရာဝန်ဆီ သွားပြရမှာလည်း ရှက်တယ်ဟ”

“အမျိုးသမီးဆရာဝန်ဆီ သွားလေ”

“အဲဒီကိစ္စကို နောက်ဆုံးအဆင့်မှာမှ စဉ်းစားမယ်ဟာ။ လော
လောဆယ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးအကြံပေးစမ်းပါ။ နင်က ဟိုစပ်စပ်
ဒီစပ်စပ် ရပါတယ်”

သိန်းသန်းစုပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောစရာပင်။ ဓာရီက
ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် အကုန်ရသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ
ကို သိတတ်သလို ဖြတ်ထိုးညာဏ်လည်း အလွန်ကောင်း၏။

“ကဲ...ခု...နင်တို့ ဘာလုပ်ထားတုန်း”

“ပွေးကိုင်းရွက်နဲ့ပဲ ပွတ်တာပေါ့”

“မပျောက်ဘူးလား”

“မပျောက်ပါဘူးဟာ”

“အင်း...ဆေးနည်းတစ်နည်းအရဆိုရင်တော့ ဂုံမင်းသီးရယ်၊
နန်းလုံးကြိုင်သီးရယ် လိုတယ်”

“မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး”

“နောက်တစ်နည်းအရဆိုရင်တော့ ကျီးသီးဆန်နဲ့ ကျစလိုတယ်”

“ဟာ...ဒါလည်း မဟန်သေးပါဘူးဟာ။ ကြားတောင် မကြားဖူး

ဘူး”
“အဲဒါဆိုရင် နောက်တစ်နည်းကတော့ ‘င’ပင်ရဲ့ ပဉ္စငါးပါး
ဂူဟာ”

သိန်းသန်းစု ‘င’သွားပုံ ရသည်။

“အဲဒီလို ခဲရာခဲဆစ်ကြီးတွေ မပြောနဲ့ဟာ”

ဓာရီက ပြုံးစစနှင့်...

“ဒါဖြင့် အလွယ်ဆုံးနည်းကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

“အေး...အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ”

“ပွေးကိုင်းကို ဒီတိုင်းမပွတ်ဘဲ ပွေးကိုင်းရွက်ကို ဓာတ်ဆီ

ဆွတ်ပြီးမှ ပွတ်။ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟယ်...တကယ်လား”

“ဓာရီတဲ့...တစ်ရီတည်းရှိတယ်ဟေ့”

ဝမ်းသာအားရ တကယ်ရယ်လိုက်သူက သိန်းသန်းစုဖြစ်၏။

“အဲဒါများဟယ်...စောစောစီးစီးတည်းက ပြောလိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး”

“နင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား။ ပြီးပြီလား”

“အေး...ပြီးပြီ။ ဘာလဲ...နင်က ငါ့ကို နှင်ပြီလား”

“နှင်လည်း သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မနှင်ပါဘူး။ ငါကလည်း
ပြောစရာရှိလို့”

“အောင်မာ...ဘာများပါလိမ့်”

“နှင်...ရဲဘုန်းမင်းနဲ့ သိလား”

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး”

ဓာရီက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားဟန်ဖြင့်...

“အေး...ငါနဲ့ သိတယ်၊ သိလား”

“နေပါဦး...ရှင်းအောင်ပြောပြပါဦး။ ဘာတွေတုန်း”

ဓာရီက ရဲဘုန်းမင်းနှင့် တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက်ခဲ့သမျှ အကြောင်း
အရာအားလုံးကို မခြွင်းမချန် ပြောပြလိုက်သည်။ သိန်းသန်းစုကလည်း
စိတ်ဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်သည်။

‘အလဲ့...’၊ ‘အို...’၊ ‘အဲလိုလား...’ စသည်ဖြင့် အာမေဇိုတ်
သံတွေလည်း ပြုသေး၏။

ဓာရီစကားဆုံးမှ...

“ဓာရီ”

“ဟင်...”

“အဲဒီတော့ နှင့်သဘောက...”

“သူ အဖြေတောင်းရင်တော့ ငါ ပေးလိုက်တော့မယ်ဟာ”

“ဟယ်တော့...ဟိုကဖြင့် နှင့်ကို နာမည်တောင် မသိဘဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ...သူ အဖြေတောင်းရင် ငါကတော့ ပေးလိုက်

မှာပဲ”

၄၀ တစ်စုပင်ခေ

ခဏအကြာမှာ သိန်းသန်းစု ကုတ်ကုတ်ကလေး ပြန်သွားတော့

သူသွားမှပဲ ဓာရီက ပုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို...မိမိထွေးလား”

ဒီနေ့အဖို့ရာ မိမိထွေးတော့ သေမို့သာပြင်ပေတော့။

မကြီးပြင်းလာချင်တော့၊ ဗဟုတ
တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ
တံခါးချပလေးကွယ်မှာ နှာဖိုကွေ့ခေါင်နေ။

သု သ စ်
(ဝေ န္ဓ ရ ၁ သီ မှ တ် တ ဝ် : မှ)

အခန်း(၃)

ဓာရီက မွေးနေ့မနက်စောစောအချိန်တွေမှာ ဘုရားသို့တက်တတ်သည်။ နွေတီဂုံရယ်မှ မဟုတ်ပါ။ ဆူးလေကို ပို၍ပင် အတက်များသောသည်။ ဘုရားမှဆင်းလျှင် ခြို့ထဲမှ စတိုးဆိုင်များကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်၍ အဆင်ပြေ၏။

ဤနေ့မနက် ဓာရီ ဘုရားပေါ်မှအဆင်း ခြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ ခင်နှင်းသဇင်နှင့် သွားတိုး၏။

“ဟဲ့...ဓာရီ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာသော ဓာရီက မမြင်မိ။ ခင်နှင်းသဇင်က အသံပြု၍ လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လည်ချောင်းရော၊ ပါးစပ်ရော၊ နှုတ်ခမ်းရော၊ လက်ရော၊ အသုံးချခြင်းဖြစ်၍ အတော်ပင်ပင်ပန်းသွားလေသည်။

“ဪ...အေး...သဇင်...ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“အိမ်ပြန်မလို့လေ”

“ဟဲ့...ဒါဆို ဘယ်က ပြန်လာတာတုန်း။ စောစောစီးစီး”

“ဘုရားကလေ”
“ဒီ...ဆူးလေစေတီကလား”
“အေးလေ”
“ဟဲ့...ငါလည်း ခုပဲ အဲဒီကဆင်းလာတာ။ နင့်ကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်လား...ငါလည်း နင့်ကို မတွေ့ဘူး။ ငါ ပုတီးစိပ်နေတာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်”

“ငါရောပဲ”

ဖြစ်တတ်ပါတယ်...ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောကြရသေး၏။ ဓာရီ၊ သိန်းသန်းစု၊ မိမိထွေးနှင့် ခင်နှင်းသဇင် တို့က ကျောင်းမှာတည်းက တစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်ကြ၏။ ကျောင်းပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆက်အသွယ်မပြတ်ကြ။ ဘယ်သူမှလည်း အိမ်ထောင်မကျသေးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းသာသို့ပင် အုပ်စုလိုက် သွားပျော်ကြသေးသည်။

“ဓာရီ...နင်က တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“အေး...နင်ရော”

“ဒက်ဒီပါတယ်ဟ”

“ဘယ်မှာတုန်း။ မတွေ့မိပါဘူး”

“ဘုရားပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ ဆက်ပြီး တရားထိုင်ဦးမယ် တဲ့။ ငါက အိမ်မှာ ချက်ရပြုတ်ရဦးမှာမို့လို့ အရင်ပြန်လာတာ”

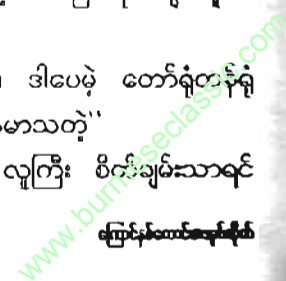
“ဪ...အေး။ အန်ကယ်လ်က ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းလွန်းလို့ ခက်နေတယ်ဟေ့။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“သူ့အသက်က (၆၀)ကျော်ပြီဟာ။ ဒါပေမဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေထက်တောင် သူက ပိုပြီးတော့ သန်မာသတဲ့”

“ပြောပါစေပေါ့ဟာ...ဘာဖြစ်လဲ။ လူကြီး စိတ်ချမ်းသာရင်

ပြောတာပဲ

“ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ပြတာ ပြတာ”

“တချီ လန့်သွားသည်။”

“ပြတာ ဟုတ်လား...။ ဘာကို ပြတာတုန်း”

“ငါတို့ခြံထဲမှာဟာ... ချိုင့်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်”

“အင်း...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိပ်အကျယ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်ကို လူတစ်ယောက်ခုန်ကူးဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဟာ။ တော်ရုံတန်ရုံလူငယ် တွေတောင် ခုန်မကူးနိုင်ဘူး”

“အဲဒါကို အန်ကယ်လ်က ခုန်ကူးနိုင်လို့လား”

“အေး...ဟဲ့၊ ကူးနိုင်တယ်”

“ကျန်းမာတာ ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့”

“ကျန်းမာတာကတော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို ဧည့်သည်လာရင် သူ သန့်စွမ်းကြောင်း ကြွားတယ်လေ။ အဲဒီချိုင့်ကြီးကို ခုန်ခုန်ကူးပြတယ်”

“အဲတော့...”

“ဧည့်သည်ကလည်း ပြုံးစိစိ၊ အဲဒါကို မြင်နေတဲ့ လမ်းထဲက လူတွေကလည်း ပြုံးစိစိဆိုတော့ ငါတို့က ရှက်တာပေါ့ဟဲ့”

“ဧည့်သည်လာတိုင်း ခုန်ခုန်ကူးပြတာပဲလား”

“ဧည့်သည်မလာဘဲနဲ့ကို ခုန်ခုန်ကူးနေသေး”

“အေးပေါ့။ ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေက ရှက်စရာကြီး။ နင့်ဒက်ဒီ ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေါ့ဟ”

“ပြောတာပဲ၊ မရဘူး”

“ရအောင် ပြောပေါ့ဟ”

“တုတ်ကောက်ပဲ ရမယ်။ သူ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ တုတ် ကောက်ပဲ ရမယ်။ တစ်ချက်ဆို မှတ်လောက်သားလောက်ပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်စကား

ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာရီက ခင်နှင်းသဇင်ကို ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်း ပြောပြရန် ကြံသေးသည်။ သို့သော် စကားလမ်းကြောင်းက ဘယ်လိုမှ မသင့်ချေ။

အတန်ကြာမှ...

“ဓာရီ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်။ မဟုတ်ရင် အိမ်မှာ မာမိ တစ်ယောက်တည်း ချက်နေရဦးမယ်”

“နေဦး...နေဦး”

“ဘာတုန်း...ဟဲ့”

ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းကတော့ ပြော၍ ရမည်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

“နင့်ဒက်ဒီကိစ္စကို ငါ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“အေး...အကြံရရင် ပြောပါဦးဟာ၊ ဘာများလဲ”

ခင်နှင်းသဇင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြန်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမတို့အုပ်စုထဲမှာတော့ ဓာရီက ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်၏။ မည်မျှခက်သော ပြဿနာဖြစ်စေ ဓာရီက ဖြတ်လမ်းနည်းမှ လွယ်လင့်တကူ ရှင်းလင်း နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကိစ္စက ထင်သလောက် မခက်ပါဘူး”

“အေး...ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီချိုင့်ကို ဖို့လိုက်လေ”

“ဟေ...”

“သူ အပြင်သွားတုန်း နင်တို့ အဲဒီချိုင့်ကို ဖို့ထားလိုက်လို့”

“ဪ...အေး ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ရတာပဲ” ခင်နှင်းသဇင်က ထိုကဲ့သို့ အားပါးတရကြီး ရေရွတ်ပြီး...

“တော်လိုက်တာ မိဓာရီရယ်... နင်က သိပ်မြင်တတ်တာပဲ။ ငါသာ ယောက်ျားလေးဆိုရင် နင့်ကို ယူမှာပဲ သိလား”

ခွင်ဝင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်း ပြောရန် ဓာရီ အချိန်မီ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်လိုက်ချေ။ ခင်နှင်းသဇင်က

“ကဲ...ကဲ လစ်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်တစ်ခါတွေ့မှပဲ နင့်လက်ထဲက ထီးကြီးအကြောင်း သေသေချာချာ မေးဦးမယ်။ အတော်လှတာပဲ”
တစ်နာရီခွဲအကြာ ချာလီထီးလိုမျိုး အရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လွှာသည့် ခင်နှင်းသဇင်၏ ကျောကို ကြည့်ရင်း တစ် ယုတ်သက်ရှိုက်တာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အနီးဆုံး စတိုးဆိုင်ကို ဝင်ရောက်စစ်ဆေးပြီး လိုတာတွေကို မှာကြားရ၏။ ဆိုင်မှာ တစ်နာရီခွဲကြာသည်။

အိမ်မှ ကားကလည်း ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ နောက်တစ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေလောက်ပြီ။ တစ်ဆိုင်မှ တစ်ဆိုင်သို့ ကူးရန် ဓာရီ ပြန်အထွက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ ဆုံခြင်းဖြစ်၏။

ရဲဘုန်းမင်းနှင့်တွေ့ မဟုတ်ချေ။ ခင်နှင်းသဇင်တို့ ဒက်ဒီနှင့် ဖြစ်၏။

“ဟေး...သမီး ဓာရီပါလား”

“ဪ...အန်ကယ်လ် ပုတီးစိပ်လို့ ပြီးပြီလား”

“အန်ကယ်လ်ဘုရားလာတာကို သမီးက သိနေတာကိုး”

“သမီးလည်း ဘုရားတက်တယ်လေ။ ခင်နှင်းသဇင်နဲ့တောင် တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဪ...အေး အေး ဟုတ်ပြီ။ အန်ကယ်လ်က မနက်တိုင်း ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ စိပ်တယ်လေ...။ အစုစုများနေတုန်းက လည်း စိပ်တာပဲ။ ဂျာမဏီရောက်တုန်းကလည်း စိပ်တာပဲ။ နယူးဇီလန် ရောက်တော့လည်း စိပ်တာပဲ”

ဒါတွေကလည်း ပါလာရသေးသည်။

ခင်နှင်းသဇင်တို့ဒက်ဒီက ခင်နှင်းသဇင်ပြောသလိုပဲ အသက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူဖြစ်၏။ တုတ်ကောက်ကြီး တမြောက်မြောက်နှင့် စကားပြောနေပုံမှ မာန်ပါလှသည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ငြိမ်းအေးတို့ပွဲကျရင် သမီးလာရမယ်နော်”

“ဘာပွဲပါလိမ့်”
“ဟင်...ခုနက သင်ပြောမသွားဘူးလား။ မောင်ငြိမ်းအေး မိန်းမယူတော့မယ်လေ။ လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ့တယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ သမီးရယ်...။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

မောင်ငြိမ်းအေးဆိုသည်မှာ ခင်နှင်းသဇင်၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ သို့သော် ခင်နှင်းသဇင်နှင့် မောင်နှမချင်း စကားမပြောကြ။ ငယ်စဉ်က ဘုတ်တလုပ်တောက်တဲ့ ကစားရင်း ဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာဟု သိရသည်။

“မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်နေ့တုန်း အန်ကယ်လ်ရဲ့”

“လိုတော့ လိုပါသေးတယ်။ လကုန်မှ”

“လာခဲ့မှာပေါ့ အန်ကယ်လ်ရဲ့။ ကိုငြိမ်းအေးကြီးကို ကောင်း ကောင်း လက်ဖွဲ့ရမှာပေါ့။ တာရာမင်းဝေတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတောင် ကိုငြိမ်းအေးက အယ်လ်ဘင်သေးသေးလေးတစ်အုပ် လက်ဖွဲ့ထားသေး တာပဲ”

အန်ကယ်လ်ကြီးက လေပူတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်ထုတ်၏။

“ခက်နေတာတစ်ခုက ရှိတယ် သမီးရဲ့”

“ဘာများတုန်း အန်ကယ်လ်”

“နာခေါင်းလေ...။ သူ့နာခေါင်း”

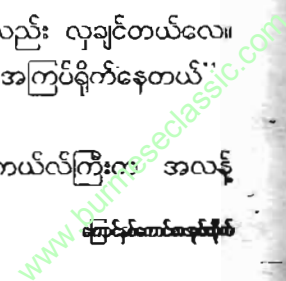
ကိုငြိမ်းအေး၏ နာခေါင်းက သိမ်းငှက်နှုတ်သီးလို ကောက်နေ သည်။ ကြီးလည်း ကြီးသည်။ လူကို မမြင်ရခင်မှာ နာခေါင်းကိုပဲ အရင်မြင်ရသူဖြစ်၏။

“အင်း...နာခေါင်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အန်ကယ်လ်က ဘာကို ခက်နေတာတုန်း”

“သတို့သားလုပ်ရမှာဆိုတော့ သူကလည်း လှချင်တယ်လေ။ အဲဒီနာခေါင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့ သူ အကြပ်ရိုက်နေတယ်”

“ဪ...”

ဓာရီ၏အသံမှ မဆုံးသေးခင် အန်ကယ်လ်ကြီးက အလန့်

တာကြား...

“ဟဲ့...သမီး ဓာရီ”

“ရှင်”

“သင်က ပြောဘူးတယ်။ ဓာရီက အရမ်းဉာဏ်ကောင်းတာ

တဲ့။ စဉ်းစားပေးစမ်းပါဦး သမီးရယ်”

“အမ်...”

နားသယ်စပ်မှ ဆံ့မျှင်လေးများကို လက်နှင့်ကုတ်ဖွရင်း ဓာရီလည်း ခေါင်းစားသွားရ၏။

“ထိုင်ပြောကြရအောင် အန်ကယ်လ်”

ရေတမာပင်အောက်မှ ပတ်လည်သစ်သားခုံတန်းပေါ်တွင် သွားထိုင်ကြရင်း ကိုငြိမ်းအေး၏ အခက်အခဲအတွက် အကြံထုတ်နေမိကြ၏။

“သမီးလည်း စဉ်းတော့ စဉ်းစားတယ် အန်ကယ်လ်”

“အေး...လုပ်ပါဦး။ ဘာအကြံ ထွက်သတန်း”

“မျက်လုံးကန်းတဲ့သူက မျက်လုံးအစားထိုးကြည့်လို့ ရတယ် နော်”

“အေး...”

“ကျောက်ကပ်မရှိသူကလည်း ကျောက်ကပ်အစားထိုးပြီး အသက်ရှင်နိုင်တယ်”

“အေး...”

“နာခေါင်းအစားထိုး အသွက်ရှူမှုဆိုတာတော့ ဓာရီ မကြားဖူးဘူး”

“အေး...အန်ကယ်လ်လည်း မကြားဖူးဘူး။ အစွရေးတို့၊ ဂျာမဏီတို့၊ နယူးဇီလန်တို့မှာတောင် မကြားခဲ့ဘူး”

လုပ်လာပြန်ပြီ။ မြန်မြန်စကားဖြတ်မှပဲဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့်

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သမီး စဉ်းစားမရဘူး။ ဘာမလုပ်ရဘူးဆိုတာကိုတော့ သမီး စဉ်းစားလို့ရတယ်”

“အေး...ပြောပါဦးကွယ်”

“သူ့ကို ကြက်တူရွေးရောင်တွေ မဝတ်ခိုင်းနဲ့”

“ဟေ...”

“ကြက်တူရွေးရောင်တွေ မဝတ်ခိုင်းနဲ့လို့...”

“အဲ...အေး...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ အစွရေးတို့ ဂျာမဏီတို့ နယူးဇီလန်တို့မှာလည်း ဝတ်ကြတာ သိပ်မတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ပိုအရေးကြီးတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် သမီးပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ခဏအကြာမှာ အန်ကယ်လ်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ အိမ်ရောက်၍ ခုန်ကူးစရာချိုင်မရှိတော့လျှင် ဘယ်လိုခံစားရမည်မသိ။ ဓာရီလည်း စတိုးဆိုင် ဆိုင်ခွဲ(၂)ဆီ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအခါကျမှပဲ တစ်တက်ကားလမ်းမှ ဖြတ်ကူးလာသော သူ့ကို ဓာရီ ကြိုလိုက်ရတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ခဏခဏဆုံနေခြင်းကိုပင် ဓာရီက ပူးစာဟု သတ်မှတ်သည်။ သူ့မှာ သားကြီးမယားကြီး မရှိရင်ပေါ့လေ။ ဤအကြိမ်တွင်တော့ သူကလည်း ဓာရီကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ပုံရသည်။ တစ်ချက်နှစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကြတော့ သူကပဲ ဆီးပြော၏။

“ဒီနားတင်ပါ”

ထို့နောက် ဓာရီကို ကျော်သွားမည့်ဟန်ပြုနေ၍ စိတ်တိုတိုနှင့် လှမ်းအော်လိုက်မိသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

ထိုအခါကျမှ ခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး...

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ကျွန်မက ရှင်ကို မေးမလို့”

“ဘာမေးမှာတုန်း”

ရှင်မှာ သားကြီးမယားကြီးရှိလားဟူ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ဟာခြားသိချင်တာကို မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာအလုပ် လုပ်တုန်း”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ရရစားစားပါ”

“ဘာရယ်...ရရစားစား ဟုတ်လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဟိုနေ့က ခါးပိုက်နိုက်မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ အတုမှန်း ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုန်း”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အဲဒီ ဒီလိုပါပဲဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲဆိုတာ ဒီလိုပါပဲပေါ့”

“ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ ခွကျလိုက်တာ။ ဒီမယ် ကျွန်မ လိုရင်းပြောမယ်”

“ဘာလဲ”

“ရှင် ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်မလား”

ဦးဝင်းကိုကလည်း ကျိုထိုးနေတာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်၏။ သူက နဖူးကျောရှုံ့တွပြီး...

“ဆိုင်...ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဈေးလည်း မရောင်းတတ်ဘူး။ ဈေးသည်လည်း မလုပ်ချင်ပါ ဘူး”

“အောင်မာ...ရှင်ကများ ကျွန်မဆိုင်ကို ဘာအောက်မေ့နေလဲ။ လာ...ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ရှေ့နားဆိုရောက်ပြီ ရှင်တွေ့လိမ့်မယ်”

သူက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါ၏။

“အာ...မလိုက်ချင်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဒီပုံကြီးနဲ့”

“အောင်မာ...ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုလေးဖြစ်ပြီး တုတ်ကောက်

ကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်လာတာ မဟန်ပါဘူးဗျာ”

“ဟယ်...ဗုဒ္ဓေါ”

ထိုအခါကျမှ ဓာရီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငွ်ကြည့်မိ၏။ ခင်နှင့်သဇင် တို့ ဒက်ဒီ၏ တုတ်ကောက်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ။ အန်ကယ်လ်ကြီးက သူ့ မိန်းမဆောင်း ထီးကောက်ကြီးနှင့် ခရီးဆက်သွားပုံရသည်။

ရှက်လိုက်တာ။

ဤတုတ်ကောက်ကြီးနှင့် သူမ လျှောက်လာသော ခရီးအကွာ အဝေးကို တွက်ကြည့်လျှင် မျက်နှာပင် ဘယ်နားထားရမည်မှန်း မသိ။ လူတွေ ကိုယ့်ကို ကြည့်ကြည့်သွားကြသည်ကို တွေ့သော်လည်း လူလို ကြည့်တာဟု ကိုယ်က ထင်နေမိသည်။

ခေါင်းထဲမှာ ပျာသွားချိန်ဖြစ်၍ ဉာဏ်ကြီးရှင်မလည်း ဘယ်လို လုပ်ရမည်မှန်းမသိတော့ဘဲ သူ့ကိုသာ အားကိုးတကြီးနှင့်...

“ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“ဒီတုတ်ကောက်ကြီးက ထီးနဲ့များပြီး ဆွဲလာမိတာ”

သူ့မျက်နှာမှာ ပြီးယောင်ငွေငွေလေး သန်းသွားသည်။ အေးချမ်း သည့်မျက်နှာရှိသော်လည်း အရယ်အပြုံး အတော်နည်းပုံရသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာတုန်း”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ရှင်ကို အကြံတောင်း နေတာရှင့်”

‘ကဲကဲ...ကျွန်တော်ပဲ ကိုင်ခဲ့ပါမယ်။ ခင်ဗျားဆိုင်က ဘယ်မှာ တုန်း။ သွား...’ဟုဆိုကာ သူက လိုက်မပို့ပါချေ။ တုတ်ကောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဒီတုတ်ကောက်မှာ ထီးအရွယ် တပ်လိုက်လေ။ ပြီးသွားတာပဲ”

ထိုသို့ပြောကာ သူ့လမ်း သူ့ဆက်လျှောက်သွားတော့၏။ ဇာရီ ဒေါကနိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တမင်လုပ်နေတာလား။ သူ့ ပင်ကိုယ်ပင်ဘဝ လားဆိုတာကို မှန်းရခက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓာရီကတော့ ထိုတုတ်

တောက်ကြီးကို ကိုင်ပြီး ရှူးသလို ပေါသလိုနှင့် စတိုးဆိုင်ထိ လျှောက် ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့ မဆုံတွေ့ကြတော့ နေ။ သူနှင့် ဆုံဘူးသော နေရာများသို့ ရောက်တိုင်း ကွယ်ကွယ်ဝှက် ဝှက်ဖြင့် ဓာရီ မျက်လုံးကစားမိပါသေးသည်။ သို့သော် သူနှင့် မဆုံ တော့။

ဤကြားထဲမှာ သိန်းသန်းစု၊ မိမိတွေ့၊ ခင်နှင်းသဇင်တို့နှင့် ဆုံတိုင်း ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းကိုတော့ အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောမိမြဲ ဖြစ်၏။

မြကျွန်းသာထဲမှာ သူငယ်ချင်းလေးယောက် တစ်နေ့ ဆုံဖြစ်ကြ သည်။ ကိုငြိမ်းအေး မိန်းမယူသွားသည့်အကြောင်းကို ရယ်ကာမောကာ ပြောဖြစ်ကြ၏။ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ်စဉ်းစားကြရ၏။

သိန်းသန်းစုက...

“ယောက်ျားက ယူတော့ ယူရမယ်”

သူပြောတိုင်း ဧည့်ထောက်ခံနေကျ ခင်နှင်းသဇင်က...

“အင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားလုံးကိုက ကြည့်လေ...။ ယောက်ျားဆိုတာ ယား ကြောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မယားကို ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့ဟဲ့”

“ဪ...အဲဒီလိုလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ယောက်ျားယူမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ လောကမှာ ကိုယ့်ကို ကြောက်မယ့်လူ တစ်ယောက်ယောက် တော့ ရှိဦးမှ”

သူတို့ချင်း အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည်။

အူတူတူနိုင်လှသော ခင်နှင်းသဇင်က မှတ်မှတ်ရရ မေးခွန်း တစ်ခုကို မေး၏။

“ဟဲ့...မိစု”

“ဘာလဲ”

“ယောက်ျားကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ပွန်းဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဪ... သူ့ကို ခင်ရင် ကိုယ် ပွန်းတယ်ပေါ့ဟာ”

“ဟင်...ဘာပွန်းတာလဲ”

“ဟာ...တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့”

“အေးလေ...စကားတွေက တောရောက် တောင်ရောက်နဲ့”
ဓာရီနှင့် မိမိတွေ့က ဝင်ဟန်ရသည်။ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ကို အတည်အတန့် ဆက်ဆွေးနှေးနှေးဖြစ်ကြသည်။ ထိုစကားပိုင်းထဲမှာ ပါဝင်ဆွေးနှေးဖြစ်ကြသည်။ ထိုစကားပိုင်းထဲမှာ ပါဝင်ဆွေးနှေးနေလျက်က ဓာရီ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်မိသေးသည်။

ဟာသစာတိုတစ်ပိုဒ်ကို သတိရမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လမ်း သွားလမ်းလာတစ်ယောက်က နာရီပတ်လာသူတစ်ယောက်အား အချိန် မေးသည်တဲ့။

“ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီတုန်းဗျ”

“ထိုးဖို့ ငါးမိနစ်”

“ဘယ်နှနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်တုန်း”

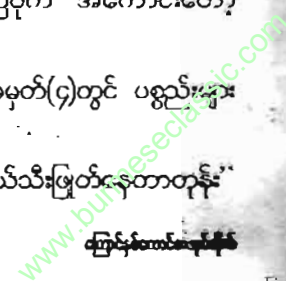
“မသိဘူး။ လက်တံအတိုက ကျပျောက်ထားတာ ကြာပြီ”
သူတို့လည်း ထိုဟာသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူရည်းစား တို့ အိမ်က သဘောတူထားသူတို့ မရှိဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ဆွေးနှေးမိနေကြသည်။

နာရီလက်တံမရှိဘဲ မိနစ်လက်တံချည်းပဲ လည် နေကြရသူများ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ပင် တပိန်ပိန်တလိန်လိန်နှင့် ခြောက်လခန့်ကြာပြီးကာမှ ဓာရီနှင့်ရဲဘုန်းမင်းတို့ ပြန်ဆုံကြသည်။ ဆုံကြပုံက အကောင်းတော့ မဟုတ်။

တစ်နေ့ ဓာရီ ပုဇွန်တောင်မှ ဆိုင်ခွဲအမှတ်(၄)တွင် ပစ္စည်းများ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေတုန်း...

“ဟေ့ ခယ်မလေး ဘာကြောင့် ကြယ်သီးဖြုတ်နေတာတုန်း”

နောက်မှ ပေါ်လာသည့် ကုလားသံဝဲဝဲကြီးကြောင့် ဓာရီ လန့်သွားရ၏။ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ခယ်မလေး ဘာကြောင့် ကြယ်သီးဖြုတ်နေတာတုန်း”

ဘယ်သူ့ကို ပြောသလဲ အောက်မေ့သည်။ ကိုယ့်ကိုပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ပြောနေသူက အသက်(၆၀)ခန့် ကုလားကြီးတစ်ယောက်။ ဆိုင်မှာ စော့လာဝယ်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဓာရီစိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“မာမူကြီး။ ရှင်က ဘာပြောတာတုန်း”

“သတိပေးတာ”

“ဘာ သတိပေးတာတုန်း။ ဘယ်သူက ရှင်ခယ်မတုန်း”

ကုလားကြီးက မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ခေါင်းကုတ်၏။ ဓာရီက ဆက်၍...

“ဘယ်မှာလဲ ရှင်ခယ်မ။ ဘယ်သူက ကြယ်သီးဖြုတ်လို့တုန်း။”

ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ဘာကိစ္စ အဲဒီလို လာအော်နေရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ တူပြောခိုင်းတာ”

ကုလားကြီးက ချစ်လှမ်းလှမ်းမှ လူငယ်တစ်ယောက်ကို လက် ညှိုးတိုးပြ၏။ ထိုလူငယ်က ရဲဘုန်းမင်းဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်...ရှင်ကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့ကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဓာရီ ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေဆဲမို့...

“ရှင်က ဒီကုလားကြီးကို ဘာတွေ မဟုတ်တရုတ်အော်ခိုင်း နေတာတုန်း”

“မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအကျိုးက နောက်ထက်အပေါ်ဆုံးကြယ်သီး ပြုတ်နေတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

ဓာရီ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ နောက်က တွေ့တာဆိုတော့ ဘယ်မှတ်မိမလဲ။ ကျွန်တော် ပြောဖို့ကျ မသင့်တော်သလိုရှိလို့ ဘေးက ဒီအဘိုးကြီးကို ပြောခိုင်းတာ။ မာမူကြီး က စကားမပီတော့ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတာ”

ဓာရီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက် သည်။ သူက သက်ပြော၏။

“ခယ်မလေး မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးလို့ ပြောတာ။ ကြယ် သီးဖြုတ်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကြယ်သီးဖြုတ်နေတယ်လို့ ပြော တာ”

ဓာရီ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ နံဘေးမှ ရောင်ရန်ခိုက်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်စည်ကို ပခုံးပေါ် လွှမ်းအုပ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဘာလာလုပ်တာတုန်း”

“ကွန်ပတ်(၈)ရှိမလားလို့ လာရှာတာ”

“မရှိဘူး”

“အင်း...မရှိရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ တံခြားဆိုင် သွားရှာရုံပေါ့။ နေပေါ်...ခင်ဗျားကဧရာ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

“ကျွန်မက ဒီဆိုင်ရှင် ရှင်။ ဒါ...ဆိုင်ခွဲကမှတ်(၄)”

“ဪ...ဪ”

ဓာရီက အကျိုးကြယ်သီးတပ်ရန် အတွင်းပန်းသို့ဝင်မည်ပြုပြီးမှ “နေဦး”

“ဘာတုန်းဗျ”

“ရှင် မသွားနဲ့ဦး။ ကျွန်မ ခုချက်ချင်း ပြန်လာမယ်”

“အင်း...အင်း”

ဒီနေ့ သူ နည်းနည်းသဘောကောင်းနေသလို ရှိသည်။ ခလု ကြာတော့ ဓာရီ စားပွဲမှာ သူ့ကို ကျကျနနညှော်ခံဖြစ်ပြီဖြစ်၏။

“ရှင် အခု ဘာလုပ်နေလဲ။ အရင်လို ရရစားစားပလား”

“ဆိုပါလေအဲ့...”

၅၆ တာရာမင်းခေ

“အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မက ပြောတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ စတိုးဆိုင်တွေမှာ ဝင်လုပ်ပါလို့”

သူက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။ တည်ခင်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း မသောက်။

“နေပါဦး။ ရှင်က ဘယ်မှာနေတုန်း”

“ခြောက်မိုင်ခွဲက အဆောင်တစ်ခုမှာ”

“မိဘတွေက နယ်မှာပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”

“အရင်က ရှင် ဘာလုပ်ဘူးလဲ”

သူက ဘာလုပ်ဘူးလဲဆိုတာ သူ့ဘာသာစဉ်းစားနေသေး၏။

အတန်ကြာမှ...

“ဘောက်ဆင်ပွဲမှာ ကြိုးဝိုင်းခိုင်လုပ်ဘူးတယ်”

“လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းခိုင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိ ရေတတ်မှာပေါ့။ အဲဒါဆို ကျွန်မစတိုးဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လို့ ရပါတယ်”

“ဟာ...ဈေးသည်မလုပ်ချင်ပါဘူးဆို”

“ခု...ရှင် တစ်လကို ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရှိတုန်း”

“တစ်သိန်းဝန်းကျင်ရှိတယ်”

“ဟင်...ရရစားစားဆို”

“အင်းလေ...အဲဒါက တစ်သိန်းဝန်းကျင်ရတယ်”

“ဘာလုပ်တာတုန်း”

“ရရစားစားပါပဲ”

သူနှင့် စကားပြောရတာ အတော်စိတ်ရှည်ရှည်ထားရသည်။ ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းသလို အကဲခတ်နေကြသည်။ ဓာရီထံ ထိုကဲ့သို့ ယောက်ျားလေးဧည့်သည် လာလေ့မရှိ။ လာမယ့်လာတော့လည်း သားသားနားနားလေးဖြစ်နေသည်။ လူတွေကို

ဆွဲဆောင်နိုင်သော ညှို့ဓာတ်တစ်ခု သူ့မှာရှိနေ၏။

“ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို သိလား”

“မသိဘူး”

“မသိချင်ဘူးလား”

သူကပဲ စဉ်းစားနေသေး၏။ ပြီးမှ...

“ပြောကြည့်ပါဦး”

“ဓာရီ”

“ဒါလီ...ဟုတ်လား”

“ဒါလီ မဟုတ်ဘူး၊ ဓာရီ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်တုန်းဗျ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြီးတုန်း”

ဓာရီက အလောသုံးဆယ် ရှင်းပြရသည်။

“ဒီလိုရှင်...။ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို မွေးတော့ ‘ဂန္ဓာရီ’လို့ မှည့်တယ်”

“အင်း”

“အဲဒါကို ကျွန်မဦးလေးက ငြင်းတယ်။ ဂန္ဓာရီ မဟုတ်ဘူး။ စာလုံးပေါင်းအမှန်က ‘ကန္ဓာရီ’တဲ့”

“အင်း”

“သူတို့နှစ်ယောက် အငြင်းအခုန်ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်မနာမည်က အတည်မကျဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ မေမေက ဝင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ်”

“အင်း”

“ဂန်ဂန် ကန်ကန် သူက မကြိုက်ဘူး။ ဂန်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကန်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မနာမည်က ဂန်ရော ကန်ရော ပြုတ်ပြီး ဓာရီပဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ”

“ဪ...ဪ”

“ရှင်ကုလားကြီး သွားပြီ”

“ကျွန်တော့်ကုလားကြီး မဟုတ်ပါဘူးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ဆဲ ကျမှ မြင်ဘူးတာ။ ခင်ဗျား ကုလားကြီးပါ”

“အို...ကျွန်မကတော့ အဲဒီကုလားကြီးကို ခယ်မ မတော်နိုင်ပါ ဘူးရှင်။ ဒါနဲ့...နေပါဦး”

“ဘာလဲ”

“ခုနက ရှင် သံလိုက်အိမ်မြှောင်မေးတာ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“အရပ်မျက်နှာကို သေချာခွဲသိအောင်လို့ပေါ့ဗျ”

“နေထွက်တာကို ကြည့်ပြီး ခွဲလို့မရဘူးလား။ အရမ်းတိကျဖို့ လိုနေလို့လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ သောကြာထောင့် တက်မှာ ရှိသလားဆိုတာကို သေသေချာချာသိဖို့ လိုနေတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ ထပြန်သွားသည်။ ဓာရီ မျက်လုံး အပိုင်သားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သောကြာထောင့်။ ဗီးနပ်(စ)ဟု ခေါ်သော အချစ်နတ်သမီးစောင့်ရာ သောကြာထောင့်။ ကိုယ်က စောင့်ရမှာလား။ သူက စောင့်ရမှာလား။ ဘာပဲပြောပြော ဓာရီ ပျော်သွားသည်။

ဗီးနပ်(စ)တဲ
ဗီးနပ်ကို စီးရတဲ ကချေသဉ်
သူနာတွက် တီးလုံးကိုတော၊
ဗီးလေးနည်းနည်းတို့ပေးဖြပါကွယ်။

၆၅ ဘုန်းလှ
(ခို င် ယ ၁ ရီ အ ဝေ ၁ င်း တစ် အုပ် မှ)

အခန်း(၄)

ခုတလောမှာ ဓာရီ အလုပ်တွေကို မိလုပ်ဖြစ်သည်။ ဟိုမိန်းမတွေ ပြောသလို ယောက်ျားယူရန် ငွေစုနေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ စိတ်ကို အလုပ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်ထားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

စတိုးဆိုင်တွေကို မနက်အစောကြီးတွေမှာ ရောက်ရောက်နေတတ်သည်။

“ဟာ...အစ်မ အစောကြီးပါလား”

“အေး”

ဆိုင်ခွဲ(၃)မှ မန်နေဂျာ ဥမ္မာဦးက တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကို ကြိုရောက်စစ်ဆေးနေသော ဓာရီကို တွေ့သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ သူ့ထမ်းချိုင့်ကို သူ့စားပွဲမှာ သွားထားပြီး ဓာရီထံ ပြန်လျှောက်လာကာ

“ဘာပြောစရာရှိလဲ အစ်မ”

ဆိုင်အားလုံးမှ ဝန်ထမ်းများက ဓာရီကို အစ်မကဲ့သို့ ခေါ်ကြတာများသည်။ အချို့ ရုပ်ရှင် ဝတ္ထုများထဲမှလို ‘မမလေး’ ဘာညာမခေါ်ကြပါ။

ဓာရီက ဥမ္မာစကားကို ချက်ချင်းပြန်မပြောဘဲ ဆိုင်ကိုသာ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေသည်။ ဥမ္မာဦးက နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ဓာရီက...

“ဥမ္မာဦး”

“ရှင်...အစ်မ”

“နင် သံဗုဒ္ဓေဂါထာ ရသလား”

“ရ...ရပါတယ်”

“အေး...ခုကတည်းက ကြိုရွတ်ထား”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ငါ ဒီဆိုင်မှာ နေမယ်”

“ဟတ်ကဲ့”

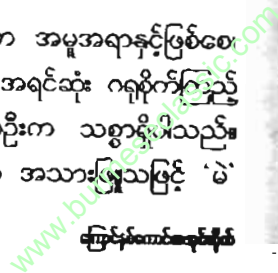
ဥမ္မာဦးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ဓာရီ လေ့လာဦးမည်ဖြစ်သည်။ အချို့မပြေ သူကတော့ အလုပ်မှ ထွက်ရလိမ့်မည်။ ဓာရီက ထိုဘက်တွင် အလွန် ပြတ်သားသူဖြစ်သည်။

“ငါ...အတွင်းခန်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ငါ ရောက်နေတာကို ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့”

“ဟတ်ကဲ့”

ဓာရီ အတွင်းခန်းထဲဝင်ပြီး မကြာမီမှာပဲ စတိုးဆိုင်ဝန်ထမ်းများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူမ၏ အမိန့်အတိုင်း ဥမ္မာဦးက သူမ ရောက်နေကြောင်း မပြောပါ။ (အခန်းတွင်းရှိ တိဗ္ဗိ မှ အားလုံးကို မြင်နေရသည်) စကားပြောသံတွေကိုလည်း အတွင်းမှ ကြားနေရသည်။

ဓာရီ ရောက်နေကြောင်းကို ဥမ္မာဦးက အမူအရာနှင့်ဖြစ်စေ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲနှင့်ဖြစ်စေ ပြမည်လောဟု အရင်ဆုံး ဂရုစိုက်ကြည့်ရသည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင်တော့ ဥမ္မာဦးက သစ္စာရှိပါသည်။ သူ့အရုပ်ကိုပဲ သူ မဲလုပ်နေသည်။ ဥမ္မာဦးက အသားဖြူသဖြင့် ‘မ’

လုပ်နေကြောင်း ပေါ်လွင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အပြစ်ကို အရင်ဆုံး စတင်ကျူးလွန်သူက ဇော်ဦး ဖြစ်သည်။

ဆိုင်တွင်သို့ လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အမျိုးသား

အဝတ်အစားများထားရာ ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကောင်လေးက ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသဖြင့် ဆတ်ကော့လတ်ကော့ အရောင်းစာရေးမများက ထိုကောင်လေးကို ခိုးခိုးကြည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း တခွီခွီရယ်ကြ၏။ တွတ်ထိုးကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပန်းဆောင်တွန်းကြ၏။

တရီ ခေါင်းစာဆတ်ဆတ် ညိတ်နေမိသည်။

“ခြေအိတ်နီညိုရောင်များ ရှိသလား မသိဘူး”

ကောင်တာမှ အရောင်းစာရေး ဇော်ဦးက နံဘေးမှ ‘ဘိုဘို’

နှင့် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောနေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော မန်ချက်စတာကို သိပ်လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဗျာ”

သူတို့မှာ ဘုန်းကံရှိတယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘုန်းကံကလည်း အလှည့်ကျဖြစ်လိမ့်မယ်

ကိုယ့်လူ။ ဒီနှစ်ကတော့ အာဆယ်နယ် ဘုန်းကံပွင့်မယ်နှစ်ပဲ”

“တော်စမ်းပါဗျာ...။ မန်ချက်စတာမှာက ဒေးဗစ်ဘတ်ခမ်

တစ်ယောက်နဲ့တင်...”

သူတို့က ဝယ်သူကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့ဘာသာ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောနေသည်။ တရီလည်း (မိန်းကလေးဆိုပေမယ့်) ဘောလုံးပွဲကို ကြိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဈေးဝယ်သူကို မထေမဲ့မြင်လုပ်သော ဈေးရောင်းဝန်ထမ်းများကိုတော့ နှစ်ခြိုက်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။

ဘိုဘိုက ဇော်ဦး၏ နံဘေးကောင်တာမှ ဦးထုပ်နှင့် အခြားပစ္စည်းအချို့ကို တာဝန်ယူရောင်းချရသူဖြစ်သည်။ ပြောကြားဆိုလျှင် သူ့မှာလည်း အပြစ်ရှိသည်။

ဈေးဝယ်သူ လူငယ်က...

“နီညိုရောင်ခြေအိတ် မရှိဘူးလား”

“အဲဒါ အကုန်ပဲ။ ခင်ဗျားကို အကုန်ထုတ်ပြထားတာ”

“ခင်ဗျားဘာသာ ဘယ်လိုပြပြဗျာ။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ နီညိုရောင်ခြေအိတ်မှ မရှိတာ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဈေးဝယ်သူလူငယ်က မကျေနပ်ချေ။

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာက ဘယ်သူလဲ”

ဇော်ဦးက ထိုလူငယ်ကို မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့်ကြည့်လျက်

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဘာများ အပြစ်လုပ်မိလို့လဲ”

“အဲဒါကို ခဏကြာရင် ခင်ဗျား သိရလိမ့်မယ်”

“သွားစမ်းပါ”

“သွားမှာပါ...ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာကိုသာ ဘယ်သူလဲ

ပြပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဥမ္မာဦးက သူတို့အပါးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ဈေးဝယ်သူ လူငယ်ကို...

“ဘာများ လိုအပ်ပါသလဲရှင်”

“မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဒီဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မပါပဲရှင်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အခုဖြစ်နေတာကို အကုန်ဖြင့်တာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတာလဲ”

လူငယ်က အတော်ပင် ပါးရည်နှစ်ရည်ရှိပုံရသည်။ ဥမ္မာက မလှမ်းမကမ်းမှာရှိပြီး လှမ်းကြည့်နေသည်ကို သူက သတိထားပြီးသာ ဥမ္မာဦးက...

“တွေ့တော့ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲတော့

သေသေချာချာမသိပါဘူး။ တဆိတ်အမိန့်ရှိပါရှင်”

လူငယ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၏။ ဥမ္မာဦးက

“ဟုတ်ကဲ့။ သူတို့က ဝယ်သူကို ဂရုမစိုက်သလိုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှခြေအိတ်အကုန်လုံးကို သူတို့ ထုတ်ပြခဲ့တာပဲ”

“မဆိုင်ဘူးလေဗျာ...။ ဝယ်သူမှာ Choice ဖို့ Right နှိတ်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ရှင် ရွေးချယ်လို့ရအောင် ခြေအိတ် မျိုးစုံကို ထုတ်ပြထားတာပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုအရောင်းစာရေးတွေ လဲ”

လူငယ်ကို ကြည့်ရတာ အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ ကြည့်ရ တာ အနောက်နိုင်ငံကြီးတစ်ခုခုမှာ အနေကြာထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အတော်ပင် ရှည်ရှည်လျားလျား ညည်းတွားခဲ့သော ကြောင့်ပင်။

ထို့နောက်မှ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ပြောမယ်”

ဥမ္မာဦးက စိတ်မသက်မသာမျက်နှာနှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“Choice ဆိုတာက ကျွန်တော့်ဘာသာ ရွေးထားပြီးသား။ Choice နီညိုရောင်ခြေအိတ်လို့ ကျွန်တော် ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်ရှိပါ”

“အဲဒီထဲကမှ ခင်ဗျားတို့က နီညိုရောင်ခြေအိတ်အမျိုးအစား လေးငါးခု ထုတ်ပြနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်က ထပ်ရွေးခွင့်ရှိတယ် နားလည် လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အခွင့်အရေးအပြည့်အဝရှိတယ်”

ဥမ္မာက ဘာမှ ပြန်မပြော။ လူငယ်ကလည်း ဆက်မပြောတော့ ဘဲ ဥမ္မာမျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ ဥမ္မာက

“ဟုတ်ကဲ့...။ ရှင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ဤစတိုးဆိုင်မှာ မရှိလို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ခါတည်းပြောလိုက်လေ။ မရှိရင် မရှိဘူး ပေါ့”

“အဲ...”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်လည်း အချိန်မကုန်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘက်က မထေမဲ့မြင်လုပ်တာကိုလည်း မခံရတော့ဘူး။ အချိန်က ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ ခင်ဗျားတို့ သိသလား။ အခု ကျွန်တော်က ကားကို နာရီနဲ့ ငှားလာတာ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောသမျှကို ငွေနဲ့ စစ်ပြီး ပြောနေရတာ။ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စ စကားပြောစရာ ရှိတာတွေကို ချိန်းထားတာ နောက်ကျပြီး ဒီမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတော့ ဟိုမှာ ကောင်းပါတော့မလား”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“နောက်ဆို ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လာ ဝယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာ ယောင်လို့တောင် မဝယ်ခဲ့လို့ ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကံပဲ”

ထို့နောက် လူငယ်က ထွက်သွားရန်ဖြစ်သည်။ မထွက်ခင်မှာ ဇော်ဦးဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး...

“ရော...ဒီမှာ ငါ့ကို ခြေအိတ်တွေ ထုတ်ပြတဲ့အတွက် မှန်မို့”

ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ချပေး၏။ ပြီးမှ...

“မင်းသာ ငါ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းဆိုရင် ပြုတ်တာကြာပြီ”

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကြကုန်ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ဥမ္မာက မလုံမလုံဖြင့် တစ်ရံရံအခန်းဘက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်သည်။ ဇော်ဦး က ကျေနပ်ပုံမရ။

“ပိုက်ဆံရှိတိုင်း လူပါးဝတယ်”

ဘိုဘိုက ဘာမှမပြော။ ဥမ္မာဦးကလည်း သူ့စားပွဲကို သူပြန်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ပြီး...

“ဇော်ဦး”

ဇော်ဦးက ခေါ်ခေါ်ချင်း ကြားသည်။ မန်ချက်စတာမှာ ဘုန်းကံရှိသလို သူ့မှာလည်း ဘုန်းကံရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပုံရသည်။

ဥမ္မာဦးက...

“ခုနက ကိစ္စအတွက် နင် ဘာပြောမလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ သူက ဘလိုင်းကြီး ရင့်သွားတာ”

“ကောင်းပြီ...။ ညနေကျရင် နင့်အတွက် ရစရာငွေတွေကို အကုန်လုံး ငါ ရှင်းပေးလိုက်မယ်”

“ဘာလဲ...ကျွန်တော့်ကို ထုတ်တာလား”

“အေး”

“ဘာ...ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့လား”

“အေး”

ဥမ္မာဦးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဇော်ဦးက ဘိုဘိုကို လှည့်ကြည့်တော့ ဘိုဘိုက မျက်နှာလွှဲထားသည်။

ဒါပါပဲ။

ဇော်ဦးကတော့ မကျေနပ်နိုင်သေးပါ။

“ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထုတ်သလဲ ပြောပါ”

“အများကြီးပဲ”

“များရင် များပစေလေ။ ပြောပါ”

“တစ်အချက်”

“အင်း”

“နင် တာဝန်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ နီညိုရောင် ခြေအိတ် မရှိမှန်း နင် မသိဘူးလား”

“ဒါကတော့ဗျာ...”

“ဒါကမတော့နဲ့။ နီညိုရောင်ခြေအိတ်မရှိရင် တခြားခြေအိတ်ကို နှင် အစားထိုးရောင်းပါလား။ နှင် ပြောတတ်ဆိုတတ်ရမှာပေါ့”

“အကုန်ထုတ်ပြတာပဲ။ ဘယ်ဟာကိုမှ သူက မကြိုက်လို့ မဝယ်တာ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အေး...အကုန်ထုတ်ပြတာကိုက နှင်မဟုတ်တာဟဲ့။ နီညိုရောင် ခြေအိတ်မရှိကြောင်း ပြောပြီးမှ တခြားခြေအိတ်ကို ဆွဲဆောင်ရောင်းပါလား။ သူ့ဘောင်းဘီ၊ သူ့ဖိနပ် ဘာအရောင်ဆိုတာကို နှင် ကြည့်ပြီး ရောင်းပါလား။ ခု...နှင်က အဲဒီလိုမဟုတ်တဲ့အပြင် လာဝယ်သူကိုပဲ ဂရုမစိုက်သလိုလိုအချိုး ချိုးနေတယ်။ ဘေးလူနဲ့ လှည့်စကားပြော မပျက်ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ”

“အေး...အဲဒါကြောင့်ကို ထုတ်တယ်။ ညနေ ထွက်ပေတော့ တစ်ဆက်တည်း ပြောထားမယ် ဘိုဘိုလည်း ကောင်းကောင်း သတိထားပါ”

ဇော်ဦးက ဥမ္မာဦးကို အတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောသာ။ ထိုအချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဥမ္မာဦးကပဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ...

“ဪ...အန်တီတောင် မလာတာကြာပြီနော်”

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ့်”

“ဟိုတစ်လောက အန်တီမေးတဲ့ ရင်ထိုးလေးတွေ ရောက်ပြီ အန်တီရဲ့”

“ဟယ်...ဟုတ်လား”

ထိုစကားက အတော်ပင် အရာရောက်သွားသည်။ သူ့ကို ဤဆိုင်မှ အမှတ်တရရှိနေခြင်းကို သူ အတော်ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ လူဆိုသည်က အသိအမှတ်ပြုခံလိုသည် မဟုတ်လား။

“ခုရော ဘာလိုအပ်လို့လဲ အန်တီ”

“ခေါင်းစည်းပုဝါပါကွယ်”

“ရှိတယ်...အန်တီနဲ့ လိုက်မှာလေးတွေကို ရှိတယ်”

“အေး...လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဥမ္မာဦးက ခေါင်းစည်းပုဝါလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ယူပေးသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေကို မခိုင်း။ ပြီးစလွယ်ဖြတ်ယူလိုက်ခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ တယုတယလှမ်းယူခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လက်နှင့် ထိလျှင်ပင် ပုဝါက နာသွားမည်စိုးသည့်သဘော။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝယ်သူက ပို၍ ဂရုတစိုက် တန်ဖိုးထားသွားသည်။ ဥမ္မာဦးကလည်း ရှမ်းရှမ်းဝေအောင် ပြောသည်။ ထိုအန်တီကြီးက ထိုပုဝါအပြင်၊ ကလစ်အပြင်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆေးတောင့်တစ်တောင့်ကိုပင် ဆင့်လောင်း၍ ဝယ်ယူသွားသည်။

ထိုအန်တီကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်အထိ ဥမ္မာဦးက ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ ဆိုင်အရောင်းစာရေး၊ စာရေးမများအားလုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မှတ်ထားကြ၊ ဖောက်သည်ကို အဲဒီလို မွေးယူရတယ်။ ဖောက်သည်ကို သတ်မပစ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ်ဟာ ဖောက်သည် ဘယ်နေယောက်ကို သတ်ပစ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားကြ”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့လည်း အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ဓာရီအနေနှင့် ဥမ္မာဦးကိုတော့ သဘောကျပါသည်။ အစကတည်းက အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်၍ မန်နေဂျာခန့်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်တိုင်းမှ မန်နေဂျာတိုင်းသည် ဤသို့သော အရည်အချင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဝင်းကိုတစ်ယောက်မှ လွဲလျှင်ပေါ့။

ဦးဝင်းကိုသည်လည်း မတော်ဟု မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤလုပ်ငန်းခွင်အနေအထားအရ ယောက်ျားများသည် မိန်းမများလောက် မကျွမ်းကျင်ကြချေ။ ဦးဝင်းကိုက သဘောလည်း ကောင်းသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားတွေက သိပ်မကြောက်ကြ။ ရောင့်တက်ကြသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ ခေတ္တငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သာမန်ဈေးဝယ်သူတချို့ရောက်လာပြီး သာမန်အရောင်းအဝယ်တွေ ဖြစ်နေကြသည်။ သိပ်မထူးခြားပါ။ သို့သော်...

သိပ်မကြာလှသော အချိန်အတွင်းမှာ ပြဿနာက စွပ်ကျယ်အပြီကိုဝတ်ပြီး ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ...ခင်ဗျားတို့ဆီက ဟိုနေ့ကပီ ဝယ်လာတဲ့ စွပ်ကျယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ ပြသွားပြီ”

“ဗျာ...ဟို...”

ဘိုဘို ဘာပြောရမလဲ ဖြစ်နေသည်။ ဥမ္မာကိုလည်း ကြည့်၍ ဥမ္မာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထိုလူဆီသို့ သွားမည်အပြု...

“နေ...ငါသွားလိုက်မယ်”

စကားပြောစဉ်ကခွက်မှ ထွက်လာသော ဓာရီအသံကြောင့် ဥမ္မာမှအပ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး စွပ်ကျယ်အပြီကို ကိုင်ပြီးဝင်လာသူပင် အူတူတူ ဖြစ်သွား၏။

အတွင်းခန်းထဲမှ ဓာရီထွက်လာတာကို တွေ့တော့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ နေစရာပင်မရှိသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဓာရီက စွပ်ကျယ်အပြီကို ကိုင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အပြီကြီးဆီ ဦးတည်လျှောက်သွားကာ...

“ဘာကိစ္စများလဲ မသိဘူး”

“ခုနက ပြောပြီးလေ...။ ဒီစွပ်ကျယ်ကို ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က တစ်နေ့ကပဲ ဝယ်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ။ တစ်နေ့ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် လာဝယ်သွားတာပါ”

တစ်ထက်လူ ‘တွန့်’သွား၏။ အပြောအားဖြင့် ‘တွန့်’သွားခြင်းမျိုး

မဟုတ်။ အမှန်တကယ် တွန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာရီကိုလည်း အံ့ဩသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီက ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မဆီက ဝယ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ချီနေပါတယ်။ လူကြီးမင်းပြောချင်တာကိုသာ ဆက်ပြောပါ”

“အဲဒါ ဒီနေ့ ပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်လို့ ပြီးသွားတာလဲ”

“ဝတ်ရင်း ပြတာပေါ့ဗျ”

“ချွတ်ရင်းပြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

“လျော်ပေးပေါ့ဗျာ”

“ပိုက်ဆံပြန်လိုချင်တာလား။ စွပ်ကျယ်အသစ်လိုချင်တာလား”

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က စွပ်ကျယ်ကို အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို ပိုက်ဆံပဲ ပြန်ပေး”

“ကောင်းပြီ”

ထိုသို့ ဓာရီက ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အကုန်လုံး နားလည်ရခက်သွားသည်။ စွပ်ကျယ်အပြီယူလာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အပြီကြီးကတော့ ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် ပါးစပ်ပါ ပြီးသွားသည်။

ဓာရီက ကောင်တာဆီသွားကာ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို သော့ဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ လက်ထဲမှာ ပါလာသည်က ပလပ်စတစ်အိတ်လေးတစ်အိတ်။

“ရော့”

“ဘာလဲ”

“ရှင်ပေးသွားတဲ့ ပိုက်ဆံလေ...။ ရှင် အဲဒီနေ့ ပေးသွားပြီး

နောက်နေ့လည်းကျရော သူ့အလိုလိုပြီသွားရော”

ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည်က နွမ်းဖတ်နေသော

ငွေစက္ကူအပြီတချို့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပြီက လက်မခံချင်သလို...

“အို...မဟုတ်တာ”

“အဲဒါဆို ကျွန်မတို့ကလည်း ရှင်လိုပဲ ငြင်းလို့ရပါတယ်။ အိုမဟုတ်တာ။ ကျွန်မတို့ရောင်းတဲ့ စွပ်ကျယ်က ဒီလောက်အမြန်မပြန်နိုင်ပါဘူးလို့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားက စကားကပ်တာပဲ”

“ရှင်ကမှ ငွေစက္ကူကို ပလပ်စတစ်နဲ့ ကပ်ထားတာ”

“ခင်ဗျားတို့ ယူတုန်းက ဘာလို့ယူသေးလဲ”

“ရှင်လည်း ဒီစွပ်ကျယ်ကို ယူတုန်းက ဘာလို့ယူသေးလဲ။ ရှင်ဘာသာ အများကြီးကြားထဲက ရွေးသွားတာ။ ကျွန်မတို့ကမှ ငွေပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ရှင်ပိုက်ဆံကို ယူခဲ့တာ”

ပုဂ္ဂိုလ်အပြီကြီး ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်သဘောပဲလေ”

“ခင်ဗျားတို့ လူပါးဝတယ်”

“ရှင် ထင်လို့ပါ။ တခြားဆိုင်မှာဆို ဒီလိုတောင် ရှင်းပြမနေဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပြန်တော့”

“ဘာ”

“ပြန်တော့ ဆို”

“ဒီလိုပဲ ပြီးသွားပြီလား”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဒီစွပ်ကျယ်ကို ထားခဲ့ပြီး ရှင်ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူသွား။ ရှင်ပုံစံကို ကြည့်ရတာ အဲဒီနေ့ကတည်းက မဟန်မှန်းသိလို့ ကျွန်မ သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီး သိမ်းထားတာ”

“တောက်”

“တက်”

“ဘာလဲ”

“ရှင်က တောက်ခေါက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ကျွန်မလည်း တောက်ခေါက်တာ”

“ခင်ဗျားဗျာ...တောက်”

“ရှင်နယ်ရှင်...တက်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပြုံကြီး မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ပြန်သွားသည်။ သူ ပြန်သွားမှ စာရိက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို အမူအရာဖြင့်...

“ဥမ္မာ”

“ရှင်”

“ဟိုပစ္စည်းတွေက နောက်ဘက်ရောက်ပြီး ချောင်ကျနေတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာ အောင် လိုက်တင် ပေးပါ”

“မီးချောင်း သုံးရမှာပေါ့”

“အင်း...သုံးထားလိုက်။ ပြီးရင် စာရင်းတင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီး...ဒီနေ့ ဆိုင်ခါမယ်”

“ရှင်...”

“ဆိုင်ခါမယ်”

“အစ်မပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“နင်ပဲနေခဲ့။ ကျွန်တို့လူတွေ အကုန်လုံး ဒီနေ့ အလုပ်ထုတ်ပစ် လိုက်။ စာရင်းတွေရှင်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုမျှသာပြောပြီး စာရိ အတွင်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ ဖွင့်ထားသည့် စတိုးဆိုင်များထဲတွင် ဤဆိုင်သည် အမြတ်အစွန်း အနည်းဆုံး၊ ပြဿနာအများဆုံးနှင့် နာမည်ဆိုးထွက်နေသော ဆိုင်ဖြစ်

သည်။ ဤသို့မှ မရှင်းလျှင် မဖြစ်တော့ချေ။

ခုနက...

ဇော်ဦးနှင့် နီညိုရောင်ခြေအိတ်လာဝယ်သူတို့ စကားအခြေ အတင်ဖြစ်ပြီး ဥမ္မာက ဝင်ရှင်းရချိန်...

အရောင်းစာရေးမ ရည်မှန်သန်းသည် မိတ်ကပ်ဘူးဖွင့်ကာ မှန်ကြည့်နေသည်။ မွေးကတည်းက မြင်ဘူးနေသော သူ့မျက်နှာကို အခုမှ မြင်ဘူးသလို ကြည့်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ် မြင်ဘူးသလိုလိုရှိတယ် ဟူသော စိတ်မျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်။

ခင်လေးဝေက ခေါင်းပြီးနေသည်။ သူ့ကို ခေါင်းတုံးတုံးပေးရန် တရီ စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ။ အခုတော့ မလိုတော့။

နောက်ပြီး...လဲလဲဝင်း။

ဘာတွေ လဲပြီး ဘာတွေ ဝင်းနေသည်မသိ။ သူများတကာ စကားပြောနေလျှင် ‘အဟင်း...အဟင်း’ဟု ချောင်းခဏခဏဟန်သည့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရတာ အလုပ်ပိုသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်ရသည်။

သူကတော့ ဘာမှမဟုတ်။ လည်ချောင်းအားနေ၍ လုပ်ခြင်း လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လူမှုရေးအရ လုပ်ငန်းသဘောအရ ရိုင်းပျသည်။ ဉာဏ်နည်းသော၊ ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အပြုအမူလည်း ဖြစ်သည်။ ထုတ်ပစ်ချင်နေတာကြာပြီ။ ယခုတော့ တစ်ပါတည်း ကြွပေ တော့။ ကိုယ်လည်း သူ့လို လုပ်တတ်သည်ပဲ။

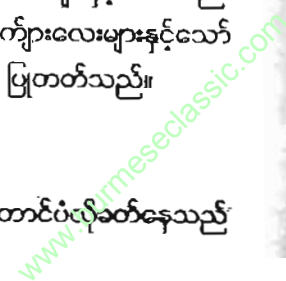
“အဟင်း...အဟင်း...”

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သီတာဝင်းဇော်။ ယောက်ျားလေးများ နှင့် ပရောပရီ နေလွန်းသူသည်။ ဆိုင်မှ ယောက်ျားလေးများနှင့်သော်လည်း ကောင်း။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းလာဝယ်သော ယောက်ျားလေးများနှင့်သော် လည်းကောင်း ဣန္ဒြေမရသော ဆက်ဆံမှုကို ပြုတတ်သည်။

ဆိုင်သိက္ခာ ကျသည်။

ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့်နှင့်။

ပျံတံတံဆို၍ လက်နှစ်ဘက်ကို အတောင်ပံလိုခတ်နေသည်

တော့လည်းမဟုတ်။ နန့်တန့်တန့်ဆို၍ ခါးကို လှုပ်ယမ်းပြီး (ရှင်းရှင်း ပြောချလျှင် သူ့တင်ကြီးကို ယမ်းခါပြီး) နေသည်မျိုးတော့လည်း မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့်နှင့်။

ဆိုင်သိက္ခာ ကျသည်။

အခုတော့ အများနှင့်အတူ လိုက်သာသွားပါတော့။ ပြဇာတ်တွေ ထဲကလို မလွှဲသာ၍ အသည်းနာနာနှင့် ခွဲခွာခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အမြဲ လောပါနှင့်တော့ဟု ကိုယ်ကပင် တောင်းပန်ပါသည်။

သူတို့ကို (ဆိုင်ခါ၍) အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကို တစ်ပတ်ပိတ်သည်။ ဆိုင်ကို လိုအပ်သည်များပြင်ဆင်ရန်နှင့် ဝန်ထမ်း အသစ်များ ထည့်သွင်းရန်ဖြစ်သည်။ မခဲယဉ်းပါ။ ကိစ္စနှစ်ခုစလုံး အခက် အခဲမရှိ အဆင်ပြေပါသည်။

တစ်ရက်...

နံနက်စောစောပိုင်းမှာ ဓာရီ ထိုဆိုင်သို့ရောက်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။ တံခါးဝကို ဟသည်ဆိုရုံဟပြီး ပစ္စည်းအထားအသိုကို စစ်ဆေးသည်။ ဂျာကင်အင်္ကျီတန်းကို ရှေ့ထုတ် သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းလာသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဓာရီ မျက်မှောင်ကြွေလိုက်မိသည်။ စောစောစီးစီး ဘယ်က ဖုန်းပါလိမ့်။ မဟုတ်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း ရဲဘုန်းမင်းမျက်နှာကို ပြေးမြင် မိသည်။

“ဟယ်လို ပြောပါ”

“.....”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ဦးဝင်းကို ပြော”

“.....”

“ခြေစွပ်နီညိုရောင်လိုချင်တဲ့ လူငယ်၊ ကျွန်မပြောတဲ့ပုံစံ၊ ဒီဆိုင် ကို လာဘူးတယ်လို့ ပြောသွားတယ် ဟုတ်ပြီ”

“.....”

“ဪ...အင်း...ပေးလိုက်နိုင်တယ်၊ ရှင်တို့ဆိုင်ကိုရော ဒီဆိုင် ကိုရော ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့လား။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ကောင်းတယ်”

“.....”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိသေးပါဘူး။ ဒါပဲ...။ နေ့ခင်းကျရင် အဲဒီကို ကျွန်မ ဝင်ခဲ့မယ်”

ခြေစွပ်နီညိုရောင်ရှာသောလူငယ်က လမ်းကြောင်းသင့်ရာ သွား ရင်း ဦးဝင်းကိုတို့ဆီ ရောက်သွားနိုင်ကြောင်း မှန်းဆမိ၍ ဓာရီ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဆင်ပြေသွား၍ တော်ပါသေး သည်။

ဓာရီဟာ စတိုးဆိုင်များကို ဆိုင်ခွဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး ဟု သတ်မှတ်ထားသော်လည်း နာမည်တစ်ခုတည်းပေးထားခြင်းမဟုတ်။ တစ်ဆိုင်ကို တစ်မျိုးပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်တွေကို ယူနီဖောင်း ပေးထားခြင်းမျိုး ဓာရီမလုပ်။

“ဟင်”

ရှေ့ကို ပြန်အထွက်မှာ ဓာရီ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျာကင်အင်္ကျီတစ်ထည် သိသိသာသာပျောက်နေ သည်။ ကောင်တာပေါ်မှာလည်း စက္ကူအစအနတွေ။

ဘာလဲ...ဘာတွေလဲ။

စက္ကူစတွေထဲမှာ လိပ်စာကတ်ပြားတစ်ခု ပါလာသည်။ ဖတ် ကြည့်လိုက်တော့ ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။

ရဲဘုန်းမင်း...တဲ့။ Hypnotist...တဲ့။ Hypnotist ဆိုတာက စိတ်ညှို့ပညာရှင်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ စိတ်ညှို့ဆရာလား။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စိတ်က အလိုလိုထင်မိသည်။ ရဲဘုန်းမင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ ရှားပါသည်။ သူပဲဖြစ်မည်။

ဒါဖြင့် သူက ဘာလုပ်တာလဲ။

ဦးဝင်းကိုနှင့် ဓာရီတို့ ဖုန်းပြောတာက ဘာမှ ကြာသေးသည် မဟုတ်။ နောက်ပြောင်သွားသည့်ဆိုလျှင်လည်း သူ ဤအနားမှာပဲရှိဦး

မည်။ ဆိုင်ကို တံခါးပိတ်ပြီး ဓာရီ လမ်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် ထွက်လာခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော သူ့ကို တွေ့သည်။
ဓာရီလေ။ အဟင်း...အဟင်း...အဟင်း။

ဗဟုပြုနာကြည်ရင်
ငါဟာ ဘာလဲ
ရဲရဲမြန်မြန်ပြော။

သု သ စ
(သီ : သ န်. င န ၇ ၂ မှ)

အခန်း(၅)

“ဟေ့လူ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြသူအားလုံးက လူတွေဖြစ်နေသောကြောင့် ဓာရီခေါ်သံအဆုံးမှာ အကုန်လုံးက လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးမှ လှည့်ကြည့်သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူပဲဖြစ်၏။

ဓာရီကိုမြင်တော့ သူက မျက်မှောင်ကြုံသွား၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခြင်းမဟုတ်။ အပေါင်းအဖော်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။ နံဘေးမှာ သူနှင့် တစ်ဝိုင်းထဲထိုင်နေသော အမျိုးသား သုံးယောက်ရှိသည်။

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက လက်ဖက်ရည်လာသောက်တာလား”

“သူ့ခိုးလာဖမ်းတာ။ ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့ကို မိတာပဲ”

ဒီထက် သေချာတာကတော့ ဘာမှမရှိတော့။ သူတို့စားပွဲပေါ်မှာတင် ဓာရီတို့ဆိုင်မှ ဂျာကင်၊ တံဆိပ်ပင် မခွာရသေး။ ဘာလုပ်နေကြ

တာမှန်းလည်း မသိ။

“ဪ...ဒီဂျာကင်က ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားက အဲဒီဆိုင်မှာလည်း အလုပ်လုပ်သလား”

“ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ဘာကိစ္စ ကျွန်မတို့ဆိုင်က ဂျာကင်ကို လူမရှိဟုန်း ဝင်အလစ်သုတ်သွားရတာလဲ”

“ခင်ဗျား ရှိမနေဘူးလား”

“ရှိတယ်”

“ဒါနဲ့များ လူမရှိဘူးဆို”

“အတွင်းခန်းထဲ ဝင်နေလို့ရှင်”

သူက သူနှင့် တစ်ဝိုင်းထဲ ထိုင်နေသည့် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် လူကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဪ...ခင်ဗျားက အပြင်ခန်းကပဲ ယူလာပုံ ရတယ်”

သူပုံစံက အေးအေးဆေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ ရေခဲခဲတွေ ငွဲသောက်နေသော်လည်း အပူအပင်ရှိပုံ မရ။ ဓာရီမှာသာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“နေပါဦး...။ ရှင်က အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်ပါဘူး။ ပြောမှာသာပြော”

“ပြောမလို့ ထိုင်ခိုင်းနေတာ”

ဓာရီ မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘယ်သူကမှလည်း ခုံဆွဲမပေးချေ။ ကိုယ့်မှာ လက်ရှိနေသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။

“ကဲ...ပြော”

“ဒီလိုဗျာ...”

“အင်း”

“ကျွန်တော်က စိတ်ညှို့ပညာတွေ ဘာတွေ လေ့လာထားတယ်”

“အင်း”

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်က မယုံဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ညှို့ပြီခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းသွားဝယ်ခိုင်းတာ”

“ဒါ ဝယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတာ”

“ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး”

“ကဲ...ပြော...ပြော ပြန်ပြန်ပြော”

“သူ့ကို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ စက္ကူစုတ်တွေနဲ့ သွားဝယ်ခိုင်းတာ”

“ဘာသဘောလဲ”

“ညှို့တာပါဆို...။ ရိုးရိုးပိုက်ဆံနဲ့တော့ လူတိုင်း ဝယ်တတ်တာပေါ့”

“ရှင် ဒီလိုလုပ်စားနေတာပဲ ကြာပြီလား။ ရှင်ပြောတဲ့ ရရစားစားဆိုတာ ဒါမျိုးလား”

သူက ပြုံးသည်။

“မယူပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကျာကင်ကို ခုပဲ ပြန်လာပေးကြမလို့ပါ။ အပျော်လုပ်တာပဲဟာ”

“ကျွန်မဆိုင်မို့လို့ ရှင် သက်သာသွားတာပေါ့။ တခြားဆိုင်ဆိုရင် ဒီလိုဖြေရှင်းရုံနဲ့ ဘယ်ရမလဲ”

“အင်း...ခင်ဗျားဆိုင်မှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတယ်။ အဲဒီဆိုင်က မန်နေဂျာ ဒေါ်ဥမ္မာဦးက သူနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုလို့ ကိစ္စမရှိလောက်ဘူးဆိုပြီး စိမ်းခေါ်စမ်းသပ်ကြတာပါ”

“ရှင် နိုင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါ...ရှင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ကိုတော့ နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ပြန်ရှုံးသွားတယ်”

“ဘာရှုံးတာလဲ”

ငါသည်သာပန်းဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပွင့်ခွင့်ရခဲ့သော် ၈၁

“သူက ပိုက်ဆံဆိုပြီး ရှိသမျှစက္ကူတွေကို ထုတ်ချခဲ့တာမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်ပါ ထုတ်ချခဲ့ပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားတာပေါ့”

“အဲဒါ ကျွန်မအတွက် ဘာထူးခြားမှာလဲ”

“အညှို့ခံချင်ရင် ပြောလေ”

“အို...ဘာလဲဟ”

“ဈေး...ဈေး ဒီမှာ ခင်ဗျားကျာကင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူနဲ့ မှလည်း မတော်ဘူး ပြန်ယူသွား။ မတော်တာချည်းကို ညှို့ပြီး ဝတ်ခိုင်းလို့လည်း မရဘူး”

တစ်က ဂျာကင်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး...

“နောက်နှောင်တော့ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်း”

“ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရရင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာချည်အံ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကို တိုက်ဆိုင်လွန်းတာပါ”

တစ်က ထပြန်မည်လုပ်တော့ သူက...

“လက်ဖက်ရည် သောက်မသွားတော့ဘူးလား”

သူ့လက်ဖက်ရည်ကို စိတ်မဝင်စားမိပါ။ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ညှို့သည်ဆိုသောကိစ္စ၊ ဝတ္ထုတွေ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာပဲ ကြည့်ဖူးပါသည်။ အပြင်မှာ တစ်ခါမှလည်း မကြုံဘူး။ ဒီလူနယ် ရှာရှာပေါက်ပေါက်။

“နေပါဦး...ရှင်က ဆရာဝန်လား”

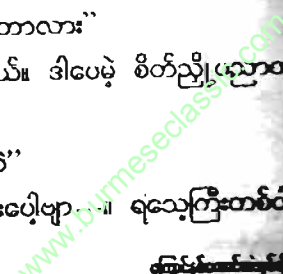
“မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ပညာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလား”

“အင်း...အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညှို့ပညာက ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်က သွားဆင်လာတာလဲ”

“နိုင်ငံခြားကတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ...။ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး”

ဆီကပါ။

“စိတ်ညှို့ပြီး ရှင်က ဝင်ငွေဘယ်လိုရှာသတန်း”

“ဟာ...ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ”

ဓာရီအဖို့လည်း ဆက်ထိုင်ရကောင်းနိုး၊ ထထွက်ရကောင်းနိုး ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ် ထထွက်ကာမှ နောက်ကနေ လှမ်းညှို့လိုက်မှာကို လည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေးကြောက်နေမိသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်နှင့် ဈေးဝယ်သူတို့ ပြဿနာ ထတက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားဘာသာ လုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ခင်ဗျားက ကြုံပြောမှပေါ့ဗျ”

“ကဲ...အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါက ခင်ဗျားကို ကျွပ်က မေးရမှာ”

လက်ဖက်ရည်လာဝယ်သူက ချိုင်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဘာတွေလွဲချော် ကုန်သည်မသိ။ ငြင်းနေကြတာကတော့ အချေအတင်။ ဓာရီတို့တောင် အာရုံပြောင်းပြီး ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

နောက်မှ လိပ်ပတ်လည်ပြီး ရယ်ရသေးသည်။

ဝယ်သူက ပိုက်ဆံကို ချိုင်ထဲမှာ ထည့်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်အဖျော်ဆရာက ချိုင်ထဲကို မကြည့်မိဘဲ လက်ဖက်ရည် လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီး...ပြဿနာတက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကပ်သီးကပ်သပ်။

မနေတတ် မထိုင်တတ်ရှိလှသော ဓာရီက...

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုဖြစ်ချင်နေကြတာလဲ၊ ဘာကို ငြင်းနေတာလဲ”

“ဒီပိုက်ဆံကို ကျွပ်က ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံမလဲဗျ”

“ကျွပ်ကရော ဒီလက်ဖက်ရည်ကို ဘယ်လိုလုပ် သောက်တော့မလဲဗျ”

“ဘဲစားဘဲကြေပေါ့ရှင်”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဘဲစားဘဲကြေပေါ့လို့”

“အရေးထဲ ခင်ဗျားက ဘာတွေဝင်ပြောနေလဲ မသိဘူး”

လိုစကားကို အဖျော်ဆရာက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်ပိုင်ရှင်ကမူ အခုမှ ဓာရီကို သတိထားမိသွားပြီး...

“ဟာ...အစ်မကိုး”

“အင်း”

“မလာစဖူး လာလို့ပါလား။ လက်ဖက်ရည်မှာချင်ရင်လည်း ဆိုင်က ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရောပေါ့”

“လက်ဖက်ရည်လာမှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသိနဲ့တိုးလို့ စကား ထိုင်ပြောနေတာ။ ဒါထက် ရှင်တို့က ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သိပြီးကိစ္စကို ထပ်မေးနေသေးသည်။ ဓာရီမျက်နှာနှင့် အချိန် အဝါက အတော်ကြီးပုံရသည်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း ဂရုတစိုက် ပြန်ဖြေသည်။

“နားညည်းလို့ ကျွန်မက ဝင်ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကလည်း ပိုက်ဆံစိမ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရ တယ်ဆိုမှတော့ ရှင်တို့ကလည်း လက်ဖက်ရည်စိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို ယူလိုက်ပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်သားပဲ”

“လွယ်လွယ်လေးကို”

ကိစ္စက ထိုသို့ပင် အကြောင်းကြောင့်နှင့် ပြီးသွားသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ မဓာရီ”

“ဘာလဲ”

သူခေါ်တာက တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

“နောက်မှ...”

၈၄ တာရာမင်းဝေ

“ဟင်...”

“နောက်မှပဲ မိတ်ဆက်ပေးတော့။ ကျွန်မက ဆိုင်ကို ပြန်ရဦးမယ်။ ပေး...ဒီဂျာကင်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်လို...”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့”

“မလိုပါဘူး။ ဘယ်လောက်မှ မပင်ပန်းဘူး”

“အဲဒါကြောင့် လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့။ ပင်ပန်းမယ်ဆိုရင် လိုက်မပို့ပါဘူး”

“ရှင်ဟာလေ...စကားပြောရင် ရိုက်ပေါက်ချည်းပဲ”

“နောင်...ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရင် နီးရာတုတ်သာ ပြေးကောက်ထားပေါ့ဗျာ...။ အုတ်ခဲနဲ့မထုရင် ပြီးရော”

“ဘာကွာလို့လဲ”

“မသိဘူး...။ တုတ်နဲ့ အရိုက်ခံရတာကမှ နည်းနည်းကူခြေရသေးလားလို့”

တစ်ရီ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရယ်မိတော့သည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း လာ။ အဲဒီဂျာကင်ကြီးကို ရှင်ဘာသာယူခဲ”

“အင်း...”

ဆိုင်မှာက ဥမ္မာဦးလည်း မရောက်သေး။ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သူနှင့်တစ် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သိပ်မသင့်တော်လှ။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရှေ့မှာပဲ ကုလားထိုင်ထုတ်ပြီး စကားထိုင်ပြောနေလိုက်သည်။

“ရှင်ကို အသေအချာမေးရဦးမယ်”

“အင်း”

“ဟို...စိတ်ညှို့တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်လိုညှို့တာလဲ”

“ဟ...နည်းတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က နှစ်နဲ့ချီပြီး လေ့လာခဲ့ရတာ။ ခင်ဗျားကို တစ်ထိုင်ထဲ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ကဲ...ထားပါတော့။ အဲဒီလို စိတ်ညှို့တတ်တော့ ဘာလုပ်လို့ရသလဲ။ ထမင်းစားလို့ ရသလား”

“ရတယ်။ ရေလည်း သောက်လို့ရတယ်”

တစ်ရီ သက်ပြင်းချမိသည်။ သူနှင့် စကားပြောရတာ အဆင်ကို မပြေချေ။

“ရှင် မျက်လှည့်ပြလို့ ရတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဆပ်ကပ်လည်း ပြလို့ရတယ်”

“စကတ်...။ ဘယ်က စကတ်က ပါလာတာလဲ”

“ဆပ်ကပ်ကို ပြောနေတာဗျ”

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေပုံရတယ်”

“အင်း...ဒါကျတော့လည်း ခင်ဗျား သိသားပဲ”

“ကဲ...အကောင်းပြောစမ်းပါ။ ရှင်က စိတ်ညှို့ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

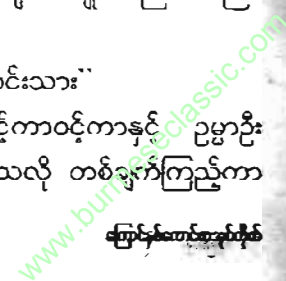
“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ လူတွေကို တတ်နိုင်တာ ကူညီတယ်။ စိတ်ညှို့ပြီး ရောဂါတွေကို ကုပေးနိုင်တယ်ဗျာ။ အရက်စွဲ၊ ဆေးလိပ်စွဲတွေကို ဖြတ်ပေးနိုင်တယ်ဗျာ။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဗျာ။ စကားထစ်တာကို ပျောက်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဗျာ။ အဲဒါမျိုးပေါ့...။ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပေါ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ရှင် အခကြေးငွေယူပြီး လုပ်ပေးတာလား”

“ဘယ်ဟာမှ အလကားမရဘူး မချေ။ ကျုပ်လည်း ဒီပညာကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သင်ထားရတာ”

“အင်း...စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသား”

ထိုအချိန်မှာပဲ မျက်မှန်ကလေးဝင့်ကာဝင့်ကာနှင့် ဥမ္မာဦးရောက်လာသည်။ ရဲဘုန်းမင်းကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“အစ်မရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အေး... ဥမ္မာရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“သွား... သွား။ အိတ်တွေ ထီးတွေကို သွားထားလိုက်ပါဦး။

ပြန်ထွက်လာခဲ့။ နှင့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ပြမလို့”

“ဘာလဲ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ညှို့ခိုင်းပြီး မျောက်ပွဲလို ကြည့်မလို့လား”

“ကျွန်မက အဲဒီလောက် မရိုင်းပါဘူးရှင်”

ဥမ္မာဦးက ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ရောက်လာသည်။ ရသမျှ အမျိုးအစားကို အသုံးပြုပြီး မိတ်ကပ်တော့ ဖို့လာပုံရသည်။ ရဲဘုန်းမင်းကို အရဲစွန့်ပြီး ကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ရှက်ကာ

“ဘာများလဲ အစ်မ”

“နှင့်မှာ ကားဟွန်းသံကို ကြောက်တဲ့ရောဂါ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အခု အဲဒီရောဂါကို အခု ကုပေးမလို့”

“ဒီအစ်ကိုကြီးက အသံတုပိဇ္ဇာလား”

ဓာရီ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဦးကို မေးဆတ်ပြကာ...

“ချွတ်လိုက်”

“ရှင်”

“ချွတ်လိုက်။ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်”

“အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောပါရှင်။ နေပါဦး... ဟွန်းသံကြောက်တဲ့

ကိစ္စပဲ။ နားကို ကုရမှာ မဟုတ်လား”

“စိတ်ကို ကုရမှာ”

“အဲဒါနဲ့ မျက်မှန်နဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“မချွတ်ချင်လည်း နေဗျာ”

ဓာရီကပဲ ကြားဝင်ရသည်။

“ကဲပါ... ဥမ္မာရယ်၊ မျက်မှန်ချွတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ချွတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ရဲဘုန်းမင်းက ဓာရီကို...

“ကဲ... မတရီ ခင်ဗျားကလည်း ရှင်းအောင်မပြောဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် ဓာရီက လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဥမ္မာသဘောပေါက်သွားသော်လည်း အတန်ငယ်ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေပုံရ၏။ မပွင့်တပွင့်ဖြင့်...

“စိတ်က ဘယ်မှာညှို့မှာလဲ”

“ဒီအပြင်မှာတော့ မကောင်းဘူးလေ။ ဆိုင်ထဲဝင်ရမှာပေါ့”

“တစ်ခါတည်းနဲ့ ပျောက်သွားမှာလား”

“ဒါကလေ့၊ ကျကြည့်မှ သိမယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ဟွန်းအမျိုးအစားကို ကြောက်တာလဲ။ လေးဘီးကားဟွန်းဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါးပေါ့။ ပရာဒို၊ ပါဂျိုး၊ ဟွန်းဆိုရင်တော့ ပိုပေးရမယ်”

သူတို့၏စကားကို ဓာရီက ဝင်၍ ကြားဖြတ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲပါ ဥမ္မာရယ်...။ အဲဒါတွေကို နှင်ပူနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကဲ... အတွင်းခန်းထဲကို သွား၊ မီးတွေဖွင့်လိုက်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့မှ သွားနေရင်း ဥမ္မာက ဓာရီကို လှည့်မေးသေးသည်။

“အစ်မ သူက ဘယ်လိုညှို့မှာလဲ”

“တော်ကြာ တွေ့ရမှာပေါ့ဟာ”

“သူ့မှာဖြင့် ဘာမှလည်း ပါမလာဘဲနဲ့”

ထိုသို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့်ပင် ဥမ္မာဦးလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ လူနာလို လှဲလိုက်ရတော့၏။

“အစ်မ”

“ဟေ”

“ဘေးကနေ ကြည့်လည်း ထားဦးနော်”

“အေးပါ”

“ဒါမှမဟုတ် အစ်မပဲ အညှို့ခံလိုက်ပါလား”

“အောင်မာ...ငါက ဘာကိစ္စ အညှို့ခံရမှာလဲ”

“ကျွန်မလည်း...”

“တော်ပြီ စကားရှည်မနေနဲ့တော့။ နောက်ဆို နင် ဘယ်

ကားဟွန်းသံကိုမှ ကြောက်စရာမလို”

“ပွမ်”

“အမေ”

ဘေးလမ်းမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဓာရီ လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲဘုန်းမင်းက မချိုမချင်ပြုံးသဖြင့် ဓာရီ မျက်စောင်းထိုးထည့်လိုက်

သည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...။ ဒီနေရာမှာ အသံတိတ်ဆိတ်ပါသည်။

ဒီကြားထဲ ဥမ္မာက တမောင့်။

“ဟို...ဟို စိတ်ညှို့ဆရာကြီး”

“ပြော”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး”

“ကျွန်မကို လေထဲမြောက်တင်ပြီး လွှဲဖြတ်တာတွေ ဘာတွေ

လုပ်ချားနော်”

“ဪ...ခင်ဗျားနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ။ ဘာမှ မတွေ့နဲ့။

မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်”

“ ”

“ဟုတ်ပြီ...တစ်ကိုယ်လုံးအကြောတွေကို လျှော့ထားလိုက်”

“ ”

“အင်း...မျက်မှောင်နှစ်ခုကြားနေရာကို အဓိကလျှော့”

“ ”

“ဟုတ်ပြီ...အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူမယ်။ (၇)ကြိမ်စီ ရှူသွင်း

ရှူထုတ်လုပ်မယ်။ မြန်တယ်...အရှိန်နည်းနည်းပြန်လျှော့မယ်။ အစက ပြန်စမယ်”

“ဟုတ်ပြီ...အိပ်ချင်လာပြီ မျက်လုံးတွေ စင်းလာပြီ တစ်ကိုယ်

လုံးလည်း လှုပ်မရတော့ဘူး။ အိပ်ချင်လာပြီ၊ အိပ်ပျော်တော့မယ်။

ဟုတ်ပြီ...ကျွန်တော်အသံကလွဲရင် ခင်ဗျား ဘာသံကိုမှ မကြားတော့ဘူး။

ကဲ...အခု ကျွန်တော် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးမယ်။ သုံးချက်ပြည့်တာနဲ့

ခင်ဗျား အိပ်ပျော်သွားမယ်”

“ ”

“ဟုတ်ပြီ...”

‘ဈေးခင်း...ဈေးခင်း’

“ ”

“ဟုတ်ပြီ...။ နောက်ဆုံးလက်ခုပ်သံ”

‘ဈေးခင်း’

“အိပ်ပျော်သွားပြီ”

အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဥမ္မာဦး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ရဲဘုန်းမင်းက အဘယ်ကြောင့် ကားဟွန်းသံကို ကြောက်ရသနည်းဆိုသော အကြောင်းရင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖော်ထုတ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အတော်ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။

ဘာမှ မကြာခင်မှာဘဲ ရောဂါ၏ ဖော်ပြချက် ပေါ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းက ကားဟွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဥမ္မာဦး နောက်ထပ်အကြောက် အလန့်မရှိအောင် အမိန့်ပေးနေသည်။

အေးအေးဆေးဆေး သက်သက်သာသာပဲ ဖြစ်၏။ ဓာရီ နဲ့ဘေးမှ အံ့ဩနေမိသည်။ သဘောကျသလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။ ရဲဘုန်းမင်းက အလာကြီးရယ်။

အတန်ကြာမှ ရဲဘုန်းမင်းက အိပ်မေ့ပြန်ဖြေပေးလိုက်သဖြင့်

ဥမ္မာဦး အူကြောင်ကြောင် ပြန်နိုးလာသည်။

“အစ်မ”

“အေး...နှင့် အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အေး...နောက်ဆို ဘယ်ကားဟွန်းသံကိုမှ နှင် မကြောက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အေး...ဒီပုဂ္ဂိုလ်က နင့်ကို ဆေးကုပေးလိုက်ပြီ”

“ဘူး”

“အမ်မယ်လေး”

ဥမ္မာဦး လန့်ဖျပ်သွားရပြန်သည်။ နှစ်ယောက်သား ရဲဘုန်းမင်းကို လှည့်ကြည့်တော့ သကောင့်သားက ခပ်တည်တည်။

“ဒါ...ကားဟွန်းသံ မဟုတ်ဘူး၊ နွားအော်သံ”

ဟုတ်ပေသားပဲ။

ရဲဘုန်းမင်းကပင် ဆက်၍...

“ခင်ဗျားတို့အခန်းက ထင်သလောက် မတိတ်ဆိတ်ပါဘူးဗျ။

ဒါ...ဒီအမျိုးသမီးက လူငယ်လည်းဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းလို့ မြန်မြန်သွက်သွက်ပြီးတာ။ နို့မို့ အတော်လုပ်ရမှာ”

“ရှင့်ကို ဆေးကုခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့”

“နေပါဦး...မလောပါနဲ့၊ သူ့အနေအထားကို သူ့ဘာသာ စောင့်ကြည့်ပါစေဦး။ သူ ကျေနပ်မှ တစ်မျိုးပေါ့”

ဥမ္မာဦးက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေလျက်က...

“ကျွန်မ မျက်မှန်ပြန်တပ်လို့ ရပြီလား”

“အကုန်ပြန်တပ်လို့ ရပြီ”

“ဟင်...တခြား ဘာတွေရွတ်ထားမိသေးလို့လဲ”

“ဆံညှပ်”

မအောင့်နိုင်သဖြင့် ဓာရီ ရယ်မိတော့သည်။ ရဲဘုန်းမင်းကလည်း

ရဲဘုန်းမင်း...၊ ဥမ္မာဦးကလည်း ဥမ္မာဦး...။

ရဲဘုန်းမင်းက ဓာရီကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး...

“ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာလည်း ခပ်ခက်ခက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားနာမည်ကကို ဓာရီဖြစ်နေတာကိုး”

ဒီလူနှင့်ကတော့ လွယ်ကို မလွယ်ပါချေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဥမ္မာဦးက အလန့်တကြား...

“အစ်မ”

“ဟေ...”

“သူက ဒီလိုမျိုး ဆေးကုတတ်တော့ လွယ်တာပေါ့”

“ဘာလွယ်တာလဲ”

“ဟိုလေ...”

“ဘာ...ဟိုလေလဲ”

ဥမ္မာဦးက စကားနှင့်မပြော၊ ဓာရီကို အဝိပွယ်ပါပါတစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပထမတော့ ဓာရီ သဘောမပေါက်။ နောက်မှ...

“ဩော်...”

“ဘယ်လိုလဲ မမ”

ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဓာရီ မျက်ခုံးအတွန့်ချိုး၍ စဉ်းစားနေသေးသည်။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညိတ်၏။

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ဘာတွေ ဟုတ်နေတာလဲဗျာ”

“နေပါဦး၊ ဒီမှာ စဉ်းစားနေတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း စဉ်းစားဗျာ။ ကဲ...ဒီကအမျိုးသမီး”

ဥမ္မာဦးကို လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နဂိုကတည်းမှ သူက အရှိန်အဝါထွက်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဥမ္မာဦးက ဖျာဖျာ

သလဲ...

“ရှင်”

“ဒီနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေသုံးယောက် ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်မမှ မမြင်ဘူးဘဲ”

“တစ်ယောက်က ခင်ဗျားနဲ့ သိတယ်။ ခင်ဗျားအစ်မရဲ့ ရည်းစား ကိုရဲဝင်း”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်နှင့်ကြလို့...။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ဥမ္မာဦး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ သူ့ခဲအိုလောင်းဆီမှာ ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းတွေကို စကားလမ်းကြောင်းမဆိုက် ဆိုက်အောင် ကွေ့ပတ်ထိုးရပ်ပြီး မေးဦးမည်ထင်သည်။ (တကယ်တမ်းမှာ ကိုရဲဝင်း ကလည်း ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းကို ဘာမှ သေသေချာချာ သိသူမဟုတ်)

“ကဲ...မတရီ အမိန့်ရှိပါဗျာ”

“ခဏလေးပါ။ ကိစ္စက အရေးကြီးကိစ္စမို့လို့”

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြမယ် ဗျာ...။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

“အင်း...ကျွန်မကိစ္စကလည်း ရှင့်ကို သေသေချာချာ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာ”

“အင်း”

“နောက်ပြီး ရှင့်အကြောင်းကိုလည်း သိထားဖို့လိုတယ်။ စိတ်ညှို့ ပညာရဲ့ အစွမ်းအစကိုရောပေါ့လေ”

ရဲဘုန်းမင်းက ဘာမှ ပြန်မပြော။ တရီကိုပဲ ငြိမ်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် တရီ အနေခက်လာသည်။

“အဲဒီလို ကြည့်မနေပါနဲ့။ ရှင့်ကို မဟုတ်တာ အကူအညီ

မတောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဘာပြောနေလို့လဲ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာစဉ်းစားတာလဲ”

“ဪ...ယောက္ခမနဲ့ သားမက်ဆိုတာ တကယ်တော့ အသက် အတူတူပါလား...လို့”

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ...။ သားမက်က သားမက်ဖြစ်တဲ့ နေ့မှာမှ ယောက္ခမကလည်း ယောက္ခမဖြစ်တာ။ အဲဒီနေ့မှာ သူ့မှာ ယောက္ခမ ဖြစ်ခွင့်ရတာ”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“အခု ကျွန်မတို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ရော ဘာဆိုင် လို့လဲ”

“မဆိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောနေတယ်”

“ရှင်ဟာလေ...”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဥမ္မာဦး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူး”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ ကဲ...ကဲ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကို ပြော”

“ဒီလိုလုပ်ပါ...။ သန်ဘက်ခါ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပဲ ရှင် လာခဲ့ပါလား”

“အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောလို့ မရဘူးထင်တယ်”

“ဒီကမှ တစ်နေရာကို သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ...”

ဥမ္မာဦးက အခုတော့လည်း အိပ်မေ့မပြယ်သလို ပါးခနဲ သမ်းဝေသည်။ ပြီး...ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကမန်းကတန်းအုပ်တစ်

“ကဲ...ကျွန်တော် သွားတော့မယ်ဗျာ။ ဥမ္မာဦးတောင် အောက် ဆီဂျင် အတော်နည်းနေပြီ”

“လုပ်ပြန်ပြီ...ဘာတွေလျှောက်ပြောပြန်ပြီလဲ”

“လူက အောက်ဆီဂျင်နည်းရင် သမ်းတယ်ဗျ”

တချိုးတည်း လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဥမ္မာဦးက...

“အစ်မ”

“ဒီလူနဲ့ ဖြစ်နိုင်မလား”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“လူက အထူးအဆန်းပဲ။ တော်ပုံရပါတယ်”

“အပြင်ထွက်ရအောင်ဟာ...”

“ဟုတ်”

“အခန်းထဲမှာက လှောင်တယ်။ ငါလည်း အောက်ဆီဂျင် နည်းလာပြီ”

ထိုသို့ပြောကာ ဓာရီကပါ ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်သည်။ အောက်ဆီဂျင်များတာကတော့ ရဲဘုန်းမင်းပဲ ဖြစ်မည်။ အစအနပင် ရှာမတွေ့တော့။

ကိုယ်မြင်းကိုယ်စိုင်း၍ တပါပ...
ဘယ်နှုတ်တံတိုင်းကိုတွေ့တွေ့...
ကျေဗယ်။

ခွန် : ဆက်
(တနင်္လာ ၁ ဇူလိုင် ၁၉၈၈ က ရေနစ်ခွက်မှ)

အခန်း(၆)

တကယ်တော့ ရဲဘုန်းမင်း၏ ဘဝက ထူးထူးခြားခြားမရှိလှပါ။ ခမ်းခမ်းနားနားလည်းမဟုတ်။ သူ လူမှန်းသိစအချိန်မှာ နယ်မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်နေသည်။ အစကတော့ ရန်ကုန်ကဟု ပြောသည်။ နောက်တော့လည်း ဘယ်လိုလုပ် နယ်မြို့ကို ရောက်လာမှန်း မသိ။

ရဲဘုန်းမင်း၏ အဘိုးက ထိုနယ်မြို့ကလေးမှာ နာမည်ကျော် ကျူရှင်ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ 'တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ' ဆိုသလို ရဲဘုန်းမင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကျူရှင်ဆရာမအဖြစ်ပင် ကျောင်းသားထောက်ခံမှု ရထားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းပင်လျှင် မနေရ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသည်နှင့် နွေသင်တန်းမှာ လုပ်အားပေးအဖြစ် ဝင်ရောက်ကူညီရသေးသည်။ စီးပွားရေးအရ ပြေလည်ပါသည်။

အဘိုးနာမည်က ဦးကြည်၊ အမေနာမည်က ဒေါ်ခင်၊ ကံကောင်း၍ သူ့နာမည် မောင်ကြည်ခင် မဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က အဘိုးကို မြန်မာပညာရှိကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြသည်။ ရဲဘုန်းမင်းက မြန်မာပညာရှိကြီးများကို မမြင်ဘူးသဖြင့် တကယ်တမ်းတူမတူ မသိချေ။

အဘိုးကလည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ နေ၏။ သို့သော် နည်းနည်းခွာကွာသည်။ ဒါကကို သူတို့ မြန်မာပညာရှိကြီးများ၏စတိုင်လ်လား မသိချေ။

“အဘိုး”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာချိုးတစ်ခု ပါလာတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ပန်းတကွပန်း ဘယ်ပန်းမွှေးတယ်။ စံပယ်၊ ခေါင်ရမ်းနင်းပန်း မွှေးတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခေါင်ရမ်းပန်းက မွှေးမှ မမွှေးတာ”

“အဲဒါ မင်းအပူပါလား”

အမှန်တော့ ဘယ်သူ့အပူမှ ပါသည်မဟုတ်ချေ။

“မမွှေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ မွှေးတယ်လို့ ထည့်ထားရတာလဲ”

“ပြောပြမယ် နားထောင်”

“ဟုတ်”

အဘိုးက သူ့ကွမ်းအစ်ကြီးကို ဆွဲယူပြီး ကွမ်းယာကို စိမ်ပြေ နပြေ ယာနေသေးသည်။ ဘယ်လိုပြီးဖြန်းရင် ကောင်းမလဲဟု အချိန်မီ စဉ်းစားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အတန်ကြာမှ ကွမ်းလေးမြို့ကာမြို့ကာနှင့်...

“ရှေးမြန်မာဘုရင်တွေရဲ့ လက်ထက်မှာ သေဒဏ်ပေးခံရတဲ့ ရာဇဝတ်သားတွေကို ပန်းပန်ပေးပြီးမှ လူသတ်ကုန်း ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်”

“ယောက်ျားကြီးတွေကိုကော ပန်းပန်ပေးတာပဲလား။ ဂျက်စရာကြီး။ သေဖို့အရေးပဲ ပန်းပန်ရသေးတယ်လို့”

“အင်း...မင်းအလှည့်ကျမှ ပန်ချင်ရာ ပန်”

“ပြောပါဦး အဘိုး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း၊ သိပ်မစဉ်းစားနဲ့ အဘိုးရဲ့...။ အဘိုးက တကယ်မသိဘဲ စမ်းတမ်းဝါးပြောနေသလိုကြီး”

၉၈ တာရာမင်းဝေ

“မင်းကို ငါ ကွမ်းညှပ်နဲ့ ပိတ်ပေါက်လိုက်ရမလား”

ထိုအရည်တွေကို ကြိုမြင်၍ ရဲဘုန်းမင်းက ကွမ်းညှပ်ကို ယူဝှက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကွမ်းအစ်ထဲမှာ ကွမ်းရွက်တွေပဲရှိ၏။ ကွမ်းရွက်နှင့် ကောက်ပေါက်တာကတော့ ပြဿနာမရှိ။ သူ မစားရရှိပဲ ရှိမည်။

“အဲဒီအခါမှာ စံပယ်ပန်းရယ်၊ နှင်းပန်းရယ်၊ ခေါင်ရမ်းပန်းရယ် သုံးမျိုးကို ပန်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ရာဇဝတ်သားကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကို ကိုယ်စားပြုတာပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲ အဘိုး”

“သာသနာပိုင်ချုပ်ရယ်...၊ ဘုရင်ရယ်...၊ မိဘုရားရယ်... အဲဒီသုံးဦးပေါ့။ အဲဒီထဲမှာမှ မိဘုရားကြီးက သူ ကယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ခေါင်ရမ်းပန်းပန်သူ အကျဉ်းသားကို ကယ်လွှတ်လေ့ရှိတယ်။ မိန်းမဆို တော့ စိတ်ပျော့တာပေါ့ကွာ”

“ဪ...အဲဒါကြောင့် ခေါင်ရမ်းပန်းကိုပါ မွှေးတယ်လို့ ထည့် ပြောကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“အင်း”

“မိဘုရားကြီးကရော...အဲဒီပန်းကို သူ့ဘာသာ မွှေးကြည့်သေး ရဲ့လား”

“ဟေ့ကောင် စကားရှည်မနေနဲ့၊ သွား...ရပ်ကွက်ထဲ သွားစမ်း၊ ငါ ခိုင်းစရာရှိတယ်”

“ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ အဘိုးရဲ့”

“ငါ့အတွက် နွဲ့နည်းနည်း သွားယူပေးစမ်း”

“ဘာနို့လဲ...။ နွားနို့လား၊ ဆိတ်နို့လား”

“လူနို့ကွာ...လူနို့”

“ဗျာ”

“သားသည်အမေနို့ကို ပြောတာကွာ...။ နို့ရည်...နို့ရည်”

“အဘိုးက ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“မျက်စိ နည်းနည်းနာချင်နေပြီ၊ မျက်စဉ်းခတ်မလို့”
“ဟင်...တခြားမျက်စဉ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ် အဘိုးရယ်”
“သွားမှာ သွားစမ်းပါကွာ...။ ငါ ငယ်ငယ်တည်းက မျက်စိနာ ရင် လူနို့နဲ့ပဲ ခတ်နေကျ”
“ဟာ...အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ် သွားတောင်းရမှာ တုန်း”

“ကလေးအမေတွေဆီက တောင်းကွာ။ ခုချက်ချင်းသွား”
ပွစိပွစိနှင့်ပင် ရဲဘုန်းမင်း လမ်းပေါ် ဆင်းခဲ့ရသည်။ သူ မဆင်းလျှင် သူ့အဖိုးဆင်းသွားက ပိုပြီး ဆိုးဖို့ပဲရှိသည်။ ခေါင်းကိုသာ ဖိကုတ်နေမိတော့၏။

ဘယ်လိုအဘိုးပုန်းလည်း မသိ။ သူက မြန်မာပညာရှိဆိုတော့ ကိုယ်က အသားလွတ် ခံနေရသည်။

“မစိန်ငွေ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အေး...ကောင်းတယ်”

“ဪ...ဒေါ်သန်းစိန်ကရော ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ကုန်စုံဆိုင်က ပြန်လာတာ။ နင်ကံရော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဟိုလေ...အဟီး...ဒီဘက်ပဲ”

လမ်းမှာတွေ့သမျှ ကလေးအမေတွေကို လိုက်ရယ်ပြနေရသည်။ ဘယ်သူ့ဆီကမှတော့ မတောင်းရဲသေး။ အခုမှ ခွက်ကလေး၊ ဘူးကလေး မေ့လာမုန်းလည်း သတိရသည်။ လက်ဖဝါးနှင့် ပြန်ခံလိုကော ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီကလေးအမေကိုပဲ အဘိုးဆီ တစ်ခါတည်း တန်းခေါ် သွားရမှာလား။

“ဟေ့ကောင် ရဲဘုန်းမင်း ဘယ်တုန်း”

အသံကြားရာကို လှည့်ကြည့်တော့ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော ကိုချစ်သန်းကို တွေ့ရ၏။ ကိုချစ်သန်းက ကလေးနှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း ယောက်ျားကြီးဖြစ်နေ၍ အကျုံးမဝင် ချေ။ လက်ပြကာ ကျော်သွားမည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကူးချပြီး...

“ကိုချစ်သန်းကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲလားဗျ”
 “အေး...မင်း ဘာသောက်မလဲ”
 “မသောက်တော့ပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားမိန်းမရော...”
 “တော်စမ်းပါကွာ...ဒီမိန်းမအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့”
 “ခင်ဗျားတို့လင်မယားကလည်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်နေတာပဲ။
 ခု ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”
 “တော်တော်စော်ကားတဲ့ မိန်းမကွ”
 “ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားကို စော်ကားလွတ်လိုက်တယ်...
 ဟုတ်လား”
 “စကားပြောရိုင်းတာကို ပြောတာကွ”
 “ဪ...”
 “သူက လူရှေ့သူရှေ့ဆို မေးပြီ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာကောင်
 အောက်မေ့နေလဲ...လို့”
 “အေးဗျ။ နည်းနည်းတော့ ရိုင်းတာပေါ့”
 “တစ်ခါတစ်ခါကျ ငါ့ကလေးတွေရှေ့မှာတင် အဲဒီလို မေးတာ”
 “ခင်ဗျားကလေးတွေက ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ...။ ဘာမှ မသိ
 သေးပါဘူး”
 “အငယ်ကောင်ကသာ နို့မပြတ်သေးတာ၊ အကြီးကောင်က
 နားလည်တဲ့အရွယ် ရောက်ပြီကွ။ ငါ့သားကြီးရှေ့မှာ ငါ့ကို အဲဒီလို
 ပြောတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”
 ရဲဘုန်းမင်းက လက်ဖက်ရည်စားပွဲကို လက်ညှိုးနှင့် တတောက်
 တောက် ခေါက်လိုက်ရင်း...
 “ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးမယ်”
 “ဘာလဲ”
 “ခင်ဗျားမိန်းမ တစ်ခါတည်းကို ပါးစပ်ပိတ်သွားစေရမယ်ဗျာ”
 “ဘာလဲဆို...”
 “ဒီတစ်ခါ ကလေးတွေရှေ့မှာ အဲဒီလို လာမေးရင် တစ်ခွန်း

တည်းသာ ပြန်ပြောလိုက်”
 “ဘာပြောရမှာလဲ”
 “ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီကလေးတွေရဲ့အဖေ ထင်တယ်ဟေ့...လို့”
 “ဟေ...”
 “အဲဒါဆို သူ ဘာမှ ပြန်မပြောရဲတော့ဘူးဗျ”
 “အေး...ပြောရင်လည်း သူ့အလွန်ပဲ။ ဟုတ်တယ်...ဒီအကြံ
 ကောင်းတယ်”
 ကိုချစ်သန်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်း
 ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သလို ကြည့်၏။ ရဲဘုန်းမင်းကလည်း ရလာသော
 အခွင့်အရေးကို လုံးဝ လက်လွတ်မခံဘဲ...
 “ကိုချစ်သန်း...ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကူဗျာ”
 “လက်ဖက်ရည်သောက်လေကွာ”
 “ဟင်အင်း...အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဖြင့် ဘာလဲ...ပြော”
 “ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားမိန်းမနို့ နည်းနည်းလောက်”
 “ဘာကွ”
 “မဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းလေးပါ”
 “မင်း ပြောလေ ကဲလေပါလား။ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”
 “လုပ်စရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ပါ”
 “ဘာကွ။ လာပြန်ပြီလား”
 ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ကိုချစ်သန်း နားလည်မှုလွဲနေသည်ကို
 ရိပ်မိပြီး ရဲဘုန်းမင်း စကားပြန်ပြင်ရသည်။
 “မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကလေးတိုက်တဲ့ နို့ရည်ကို ပြောတာပါ”
 “ဘာလုပ်မလို့တုန်း”
 “ကျွန်တော့်အဘိုးဗျာ...မျက်စဉ်းခတ်ချင်လို့တဲ့”
 “အာ...အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ”
 “ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ အဲဒီလိုပဲ ခတ်နေကျတဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမနို့ရည်ကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ... တွန့်တိုစရာမရှိတာကို တွန့်တိုနေတယ်”

“လူကြားမကောင်းလို့ မပေးနိုင်တာပေါ့။ ရှင်ဒီပြီလား...။ မင်းလိုချင်ရင် ငါ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နွားနို့ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

“နွားကိုကျတော့လည်း ကျွန်တော်အဘိုးက လူထင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ရဲဘုန်းမင်း၏ စကားကြောင့် ကိုချစ်သန်း နဝတဝိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အို...မရဘူးကွာ၊ မပေးနိုင်ဘူး”

“မပေးလည်း နေပေါ့ဗျာ...။ ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားကို ပြောတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲဘုန်းမင်း ထိုင်ရာမှ ထထွက်ခဲ့၏။ မကြားတကြားလည်း ပြောခဲ့သေးသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမဆိုမှာ ကိုယ်တိုင်သွားတောင်းရင်တောင် ဒီလောက်ခက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိုပဲ တန်းသွားတော့မယ်”

“ဘာ...ဟေ့ကောင် ရဲဘုန်းမင်း။ ခု မင်း ဘယ်သွားမလို့တုန်း၊ ခုနက ဘာပြောတယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုချစ်သန်းက ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေပြီးမှ ထသည့်ဟန်ပန်သို့ ပြောင်းလိုက်ကာ ထရုံတင်မကဘဲ လမ်းပါ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ပြီး ရဲဘုန်းမင်းနောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဆန်သော လျှင်မြန်မှု အဟုန်ဖြင့် လိုက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကရော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့ဗျ”

“အေး...ငါလည်း ငါ့ဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ရထားတွဲကြီးလို ဖြစ်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုချစ်သန်းက လူချင်း မသိမသာခွာကာ ခေတ်ကာလ တူတူသိုင်းကားထဲကလို နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြန်၏။ လူတွေက သူတို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြသည်။

“ကိုချစ်သန်း”

ရဲဘုန်းမင်းက ခေါ်လိုက်သောအသံ မဟုတ်ပါ။

ထိုအသံကြောင့် ကိုချစ်သန်း တုန်ခန်ဖြစ်သွားသည်။ ခေါ်လိုက်သူက သူ့ လေဒီဖြစ်၏။ ကိုချစ်သန်းပင် ခေါင်းကုတ်ရမလို ဖင်ကုတ်ရမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ...မင်းက ဒီမှာကိုး”

“ရှင်က ကျုပ်ကိုတောင် မမြင်ဘူးပေါ့လေ...။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မြင်ရက်နဲ့ ကျော်သွားတာပေါ့...။ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ...အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ဘယ်ကောင်မနောက် လိုက်နေတာလဲ”

“ရဲ...ရဲဘုန်းမင်း နောက်”

“ဟင်...ရှင်က ဘယ်တုန်းက စိတ်ဓာတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားရပြန်တာတုန်း။ ရဲဘုန်းမင်းက လူပျိုလူရွယ်လေး။ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျုပ်က ခဏခဏမေးနေရတာ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာကောင်အောက်မေ့နေလဲလို့။ အခု ဘာကောင်မအောက်မေ့နေလဲလို့ ပြောင်းမေးရမှာလား ဟုတ်လား”

“မင်း...မင်းကို ဒီမှာ တွေ့လိုက်ရတာ ကံကောင်းတာပဲ။ လာ သွားကြရအောင်”

“ဘာတုန်း။ ဘာကြောင်တာလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အို...ဒီရဲဘုန်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဝေးရင် ပြီးရောကွာ”

ကိုချစ်သန်းက သူ့လေဒီကို သူခေါ်ပြီး တချိုးတည်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့လေဒီကလည်း နားမလည်နိုင်သလို ရဲဘုန်းမင်းကို

ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွား၏။ ရဲဘုန်းမင်းလည်း နှမြောတသစွာ
ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ဟန်မပျက်ဆက်လျှောက်ရင်း အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့အရောက်
တိုင်ကီအကွယ်မှာ ရေချိုးနေသော မသိန်းနှင့် တိုး၏။ ဆန္ဒက စောနေ
သဖြင့် မျက်လုံးက အလောသုံးဆယ်ဖြစ်သွားရတာကို ကိုယ့်ဘာသာ
မခိုင်မိလိုက်။ မသိန်းက တဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ်မှ
ခပ်စေ့စေ့ ခြုံလိုက်၏။ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်အရလည်း တိုင်ကီအကွယ်မှာ
ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရဲဘုန်းမင်းအတွက်တော့ အတော့်ကို စိတ်ပျက်ရသောနေ့ပင်
ဖြစ်လေသည်။ ကြိရာမရသည့်အဆုံးမှာ ကိုရုဏ်သန်းနှင့်ဆုံခဲ့သည့် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ကိုပဲ ပြန်သွားရသည်။

ထိုဆိုင်မှာပဲ စကားက ပြောကြရပြန်သည်။ ဆိုင်ရှင်က...

“နွားနို့လေးငါးစက်တော့ မရောင်းနိုင်ဘူးကွာ”.

“အဲဒါဆိုလည်း အလကားပေးဗျာ”

“သကြန့်...သကြန့်ကျရင် ပေးမယ်ကွာ။ အခု ဝယ်သွားလိုက်။
ဟုတ်လား...”

“ကဲဗျာ...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော။ ရောင်း...ရောင်း။ ဒါပေမဲ့
နွားနို့တော့ စစ်မှဖြစ်မှာ။ နို့မို့ ကျွန်တော့်အဘိုးက ရေတွေ မျက်စိထဲ
ခပ်ထည့်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ...ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ လာညည်းမနေ
နဲ့။ မင်းအဘိုးမျက်လုံးကဖြင့် သူ့ဟာသူကို ကန်းတော့မှာ။ အသက်ပဲ
ခုနစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်က မကျေမနပ်ပြော၏။ သူ့အတွက်
ကျေနပ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိလှချေ။ သူ့သားကလည်း အဘိုးဆီမှာ
ကျရှင်တက်နေသည့် ကျောင်းသားပဲဖြစ်၏။ ရှေးဆရာကြီးဖြစ်သည့်
အဘိုးက စာမရသူကို ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးတတ်သည်။ တစ်နေ့
ကပဲ သူ့သားနံဘေးမှာ ထိုင်သော ကျောင်းသားကို စာမရသဖြင့်

ကြိမ်နှင့် သုံးချက်ရိုက်သည်။ သုံးချက်စလုံးက ဟိုကျောင်းသားကို
မထိဘဲ သူ့သားကိုချည်း ထိသည်။ ပြီး...အဘိုးကပဲ ‘မှတ်ပလား’ဟု
မေးသွားသေးသတဲ့။

အဘိုးက ထိုသို့ ခွကျသလို အမေကလည်း မခေလှချေ။
သူ့အတွက် ချွေးခံအင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်တိုင် မဝယ်။ သားဖြစ်သူ လူပျိုလေး
ကို ဝယ်ခိုင်း၏။ ရဲဘုန်းမင်းမှာ ခက်ရပြန်လေတော့၏။ ဈေးထဲရောက်
ပြီးမှ မမေးရဲ မစမ်းရဲသဖြင့် (ဆောရီး...) မမေးရဲ မပြန်းရဲသဖြင့်
ဤအတိုင်းပင် လှည့်ပတ်လျှောက်နေရသည်။

နောက်မှ အရဲစွန့်ကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ဖုတ်သွင်းရထား
ဆိုက်သလို ဗြူးနန်းခနဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး...

“နံပါတ်(၃၇) ရှိလား”

“ရှင်”

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက သူ့ကို “မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်
နှင့် ကြည့်၏။

“နံပါတ်(၃၇) ရှိလားလို့”

“ဘာလဲ”

“ဟို...ရင်...ရင်စည်းအင်္ကျီ”

“ဘရာစီယာလား...ဘော်လီလား”

“နို့...တူတူ မဟုတ်ဘူးလား”

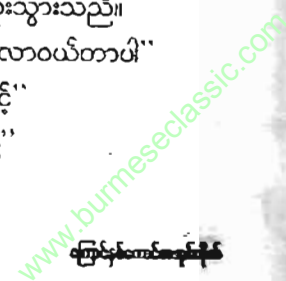
ကောင်မလေးက ရှင်းပြသည်။ ဘရာစီယာနှင့် ဘော်လီက
မတူကြောင်း နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ရဲဘုန်းမင်း ရှက်လာသည်။
ကောင်မလေးကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲဖြစ်၏။ မဆီမဆိုင် ရဲဘုန်းမင်းက
ဆင်ခြေဆင်လက်နှုတ် ရှင်းလင်းပြမိသဖြင့် ပိုဆိုးသွားသည်။

“ဟိုလေ...ကျွန်တော့်အမေအတွက် လာဝယ်တာပါ”

“ခစ်ခစ်...ကျွန်မက ဘာပြောလို့လဲရှင်”

“ကျွန်တော့်အမေအတွက် ဝယ်တာလို့”

“အင်း...ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်မှာပါ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်မှာပါ”

ရဲဘုန်းမင်း မျက်နှာကြီး နီရဲပြီး ပြန်ထွက်လာရသည်။ ထိုအကြောင်း အမေ့ကိုလည်း ပြန်မပြောပြဖြစ်။ မည်သို့ ပြောရမည်မှန်းလည်း မသိ။ အမေကတော့ သူ့ အောင်မြင်စွာ ဝယ်လာသည်ဟု ထင်နေသည်။

ထိုကြားကာလထဲမှာပင် အတွေးပေါက်၍ စဉ်းစားမိသေးသည်။ ဘာရာစီယာနှင့် ဘော်လီတို့ မတူညီကြတာကို အိမ်မှ မြန်မာပညာရှိကော သိရဲ့လား မသိ။ နောက်တစ်ခါ အခက်ထပ်ကြုံသည်။ အမေက ထပ်ဝယ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အမေနှင့် သည်သားတော့ ခက်ရပါပြီ။

“အမေ့”

“ဘာလဲကွဲ့”

“အမေ့မှာ ဓာတ်ပုံက ဒီမှန်ဘောင်ကြီးနဲ့ပဲ ရှိသလား”

“ညဉ့်ခန်းကပုံ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး...ငါ့မှာ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်းဆိုလို့ အဲဒါပဲ ရှိတယ်။

ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“လိုင်စင်ပုံတို့၊ ဖူးစကဒ်ပုံတို့ မရှိဘူးလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မေးကြည့်တာပါ”

“ရိုပေါင်တော်။ ကျုပ်က ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာမှ မပါတာ”

အံ့ဆွဲတွေထဲမှာလည်း လိုက်ရှာကြည့်သေးသည်။ အမှန်တကယ်ပင် မရှိချေ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရဲဘုန်းမင်းက အမေ့ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီး တန်းဝယ်မလို့ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ အစီအစဉ်က အထမမြောက်။ အမေ့ရင်စည်းအင်္ကျီတစ်ထည်လောက်ကို နိုးဝုတ်ယူသွားလျှင်လည်း ရနိုင်သည်။ သို့သော် အမေ့ဟာမှန်းမသိလျှင် ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။

လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတွင် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထိုင်နေတုန်း...

“ရဲဘုန်းမင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲဗျာ”

ဆိုကာသမား ကိုကျော်မြင့်ဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်နားမှာပဲ နေသည်။

ရဲဘုန်းမင်းကိုသာ ဘာဖြစ်သလဲ မေးသော်လည်း သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံ ပေါ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ခင်ဗျားကရော ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

“သန်ဘက်ခါ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

“မတင်ရီလေကွာ”

“ဆိုက္ကားနဲ့ လျှောက်လည်ကြမလို့လား”

“အာ...အငှားကားနဲ့ လျှောက်လည်မှာပေါ့”

“အဲဒါကို မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုကျော်မြင့်က ရဲဘုန်းမင်းနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တောက်ပြား အသံဝင်နေသလို စကားလုံးမျိုးနှင့်...

“ငါ့မှာ အင်္ကျီကောင်းကောင်း တစ်ထည်တည်းရှိတယ်ကွ”

“အဲဒီတစ်ထည်ပဲ ဝတ်သွားပေါ့ဗျ”

“မင်းပြောတော့ လွယ်တယ် အဲဒီလောက် အဆင်မပြေဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ပိုးကိုက်သွားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အင်္ကျီက တိုသွားတာ”

သူ့ကိုလည်း သေသေချာချာ အကဲခတ်နေရသေးသည်။ သူကတော့ ရှည်မလာတာ သေချာပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုတာတုန်းဗျ”

“လျှော်လိုက်ရင် တိုတိုသွားတာ၊ အခု ချက်ပေါ်နေပြီ၊ ကုလားမတွေ ဝတ်တဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလို ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း ချက်မှာ ရွှေကွင်းလေး စွပ်သွားပေါ့ဗျ”

ကိုကျော်မြင့်က ဆဲသည်။ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ညစ်နေရသည် ထဲမှ ရဲဘုန်းမင်း ရယ်မိသေးတော့၏။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားအကျီက ဖလန်နယ်လား”

“အေး...မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုန်း”

“ဖလန်နယ်တွေက လျှော်ရင် တိုတတ်တယ်လေဗျာ။ မတိုချင် ရင် နည်းတော့ ရှိပါတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းကျေးဇူးကို ငါ မမေ့ပါဘူး”

“ပါးစပ်နဲ့ သက်သက်တင်တဲ့ ကျေးဇူးဆိုရင်တော့ မရဘူး ဆရာ”

“ရပါတယ်ကွာ...ကျေးဇူးဆိုတာ တင်ပြီးမှတော့ ပြန်ဆပ်ရမှာ ပေါ့”

“ဒါထက် ခင်ဗျားဆိုကွားက ဘယ်မှာတုန်း”

“ဟိုမှာလေကွာ...ကွမ်းယာဆိုင်နားမှာ ရပ်ထားတယ်”

ကိုကျော်မြင့်က သူ့ဆိုကွားကိုတော့ အတော်လေး ဂရုတစိုက် ကိုင်တွယ်သူဖြစ်သည်။ ဆိုကွားနာမည်က သူ့နာမည်ထက်ပင် ကောင်း သေးသည်။ ‘မျိုးချစ်ကို’တဲ့။

ကိုကျော်မြင့်က မရှင်းသလို ပြန်မေးသည်။

“ဆိုကွားကို ဘာလုပ်မလို့ မေးတာတုန်း။ မင်းကို ငါ ဘယ်ပို့ ပေးရမှာတုန်း”

ကိုကျော်မြင့်ကိုတော့ ရင်စီးအကျီ သွားဝယ်ခိုင်း၍ ရမည်မထင်၊ သူကလည်း အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးနှင့်တွဲပြီး ခါးတိုအကျီ ဝတ်မသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။

“ဒီလိုဗျာ...ခင်ဗျားဆိုကွားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီရမယ်”

“အင်း...ပြော”

“ဒါပေမဲ့ ခုမပြောသေးဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အခက်အခဲကို ခု အရင် ပြောရင်းမယ်”

“အာ...အေး...ကျေးဇူးပဲကွာ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ...။ ဖလန်နယ်အကျီတိုတာနဲ့ ခင်ဗျားကပါ လိုက်တိုရရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ပြောကွာ”

“ရေထဲမှာ ဖဝက်သာတစ်ဖွန်းလောက်ရောထည့်ပြီး လျှော်လိုက်။ အဲဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့ဖလန်ထည့် မတိုတော့ဘူး”

“ဟာ...ဟုတ်လား”

“နေဦး...မပြီးသေးဘူး။ လှန်းတဲ့အခါ ရေမညစ်ဘဲ လှန်း”

“ဘာလဲ...ရေစက်လက်နဲ့ပဲ လှန်းရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဖလန်နယ်အကျီဟာ တွန့်တိုမှုမရှိတဲ့အကျီ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုကျတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ကို မတွန့်တိုဖို့တော့ လိုတယ်နော်”

ကိုကျော်မြင့်က အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ...ပြောစမ်း။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဈေးထဲသွားပြီး အမေ့အတွက် ရင်စည်းအကျီ ဝယ်ပေးမလို့ဗျာ...။ ခင်ဗျားဆိုကွားနဲ့ လိုက်ပို့စမ်းပါ”

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူက တစ်ချက်တွေဝေသွားသေး သည်။ ပြီးမှ...

“မင်းဘာသာမင်း ဆင်းဝယ်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်းပါဗျာ”

“ရပါတယ်...။ ဒီလောက်ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“နေဦး...အပြောမလောနဲ့ဦး။ ဒီလောက်နဲ့ မဖြစ်သေးဘူး” မျက်မှောင်ကြို့လိုက်၍ ဖြစ်မည်။ ကိုကျော်မြင့်၏ မျက်ခုံးတို့ တိုသွား၏။

“ခင်ဗျားမျက်ခုံးလည်း မတိုနဲ့၊ စိတ်လည်း မတိုနဲ့ဦးဗျာ”

ကျွန်တော်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်”

“အေး...မင်းကလည်း အရှည်ကြီး မပြောနဲ့ကွာ”

ဘယ်လိုလူမုန်းလည်း မသိ။ တိုတာလည်း မကြိုက်၊ ရှည်တာလည်း မကြိုက်။ လောလောဆယ်တော့ သူ့အလိုကို ကိုယ်လိုက်ရမည်ဖြစ်၍ သွားပြီးပြန်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီဆိုင်ကို သွားဖို့အတွက်ဗျာ...ခင်ဗျားရဲ့ဆိုက္ကားနာမည်ကို ‘အမေ့သား’လို့ ပြောင်းပေးစမ်းပါဗျာ”

“ဟ ဘာဆိုလို့တုန်း”

“အဲဒါတွေ မမေးနဲ့ဦးဗျာ။ ဖလန်ထည်အင်္ကျီ တိုတဲ့ကိစ္စလို လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းပြလို့ မရဘူး”

“ဘာကိစ္စ နာမည်ပြောင်းရမှာတုန်း။ ငါ့ဆိုက္ကားနာမည်က မျိုးချစ်ကို”

“ခင်ဗျားကလည်း နားဝေးနေပြန်ပြီဗျာ။ အဲဒီဈေးဆိုင်သွားတုန်းခဏပါပဲ။ ပြီးမှ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နာမည်ပြန်ပြောင်း”

“အာ...မပြောင်းပေးနိုင်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ဆိုက္ကားနာမည်က မျိုးချစ်ကို”

“ခင်ဗျားကလေး...အဲဒါကြောင့် ဖလန်ထည်အင်္ကျီ တိုဝင်သွားတာ။ ‘အမေ့သား’ထက် ပိုပြီး အမျိုးချစ်တာ ဘာရှိတော့မှာလဲဗျ”

“အင်း...အဲ...အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ရင် မြန်မြန်သွားပြောင်းလိုက်...သွား”

ဒီနည်းနဲ့ပင် အဆင်ပြေသွားပါတော့သည်။ နောက်နောင်မှ အမေက ဈေးထဲမှ မဝယ်တော့ဘဲ စက်ဆိုင်မှာ သူ့ဘာသာ သွားချုပ်သည်။ သူ့အဘိုးနှင့်အမေက ထိုသို့ပင် နားလည်ဆက်ဆံရ ခက်သူများဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်စာလျှင် ရဲဘုန်းမင်းကမှ အများကြီး တော်သေးသည်။

ရဲဘုန်းမင်း၏တဝမှာ လျှို့ဝှက်ခက်ခဲနေသောအကြောင်းအရာက တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့အဖေအကြောင်း သူ ဘာမှမသိခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဘုန်းမင်းဟူသောအမည်ကိုတော့ အဖေက ပေးသည်ဟု သိရ၏။

ထို့အတွက် အဖေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အဘိုးကသော်လည်းကောင်း၊ အမေကသော်လည်းကောင်း အဖေအကြောင်းကို စကားပင် အစမခံ။ စကားဆက်စပ်၍ မေးကြည့်မိလျှင်...

“နင့်အဖေ သေပြီ”ဟုသာ ပြောလေ့ရှိကြ၏။

“တကယ်သေတာလား”

“လူကြီးက မဟုတ်ဘဲ ညာပြောမလား။ တကယ်သေတာပေါ့”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကူးတို့ခတစ်မတ်ကို အဖေပါးစပ်ထဲ ဘယ်သူထည့်တာလဲ။ အဘိုးထည့်တာလား၊ အမေထည့်တာလား”

“ဘယ်သူမှ မထည့်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် အဖေက တစ်ပြားမှ မပါဘဲ ထွက်သွားရတာပေါ့။ ရက်စက်လိုက်ကြတာဗျာ”

ဘယ်လိုမှ မေးမရ။

သူတို့အလှည့်ကျရင် တမတ်မဟုတ်ဘဲ ငါးမူးထည့်ပေးပါမည်ဆိုတာပင် မေးမရ။ ဘာတွေမုန်းလည်း မသိ။ ကြာတော့လည်း မေးရတာပျင်းလာသဖြင့် မမေးကြည့်တော့ချေ။

'ရနံ့မရှိရင် ပန်းမဟုတ်ဘူး' လို့တော့
တစ်ဖက်သတ် မပြောပါနဲ့။

လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသူများ
ငါ့ရှင်ထဲက စာတမ်းကို
တွေ့မသွားဘူး
လွှဲမိတယ်။ ။

နိ ဝ င် : ချို
(ပြ တ င် : ဝေ ပါ က် မှ)

“ရည်းစားစာ”

- စာရွက်ပေါ်မှာပဲ နင်ကို ချစ်ရုံနဲ့တော့
ငါ့ဘဝ မင်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်။
- မပျံ့သန်းနိုင်တဲ့ ငှက်လို့ပြောတိုင်း
ပင်ပွင့်ငှက်ကို ပြေးမြင်ရင်
နင်ကို ငါ မခေါ်ချင်ဘူး။
- ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖတ်ဖို့ရောတဲ့စာမဟုတ်လို့
ကျောင်းသွားဖော်လေး ဖတ်စေချင်တာ
ငါ့စေတနာပါ။
- နင်နဲ့လုံးသားကို နင် ဖုန်းခေါ်ပါ။
ပြီးမှ ငါ့ကို စာပြန်ပါ။

ရဲဘုန်းမင်းက ထိုကဗျာလေးကို ထုတ်ဖတ်နေတုန်း ကိုခင်လှက
“ဟေ့ကောင် ဘာတွေဖတ်နေတာတုန်း”

“ကဗျာပါပဲ”

“ပြစမ်းပါဦး”

မပြပါဘဲ သူ့ဘာသာ ဆွဲယူဖတ်၏။ ရှေးဟန်ဖြင့် ဖတ်ခြင်းဖြစ်
သည်။ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖတ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ စိတ်ထဲမှ
ဖတ်၍ ရရဲသားနှင့်။ ထိုကဲ့သို့ ဖတ်ခြင်းမျိုးကို ရဲဘုန်းမင်းက ခံစား၍
မရချေ။

ပြီး...ကဗျာကို ပြောပြောတုန်းတုန်းဖတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်။
“သောက်လေကွာ”

“သောက်ပါတယ်ဗျ”

ပြီးမှ ဆက်ဖတ်သည်။ ရဲဘုန်းမင်း၏ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်
ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ယင်ကောင်မနားအောင် လက်နှင့် ယပ်ခပ်ပေးသည်။
ပြီးမှ ဆက်ဖတ်သည်။

“ခုတလော လက်ဖက်ရည်ရောင်းရတာ အတက်အကျမရှိဘူး
ကွ”

ပြီးမှ ဆက်ဖတ်ပြန်သည်။ ဘာကောင်ကိုက်သွား၍မုန်းမသိဘဲ
တင်ပါးကို လက်နှင့် ကုတ်သည်။ ပြီး...ထိုလက်ကြီးနှင့် လက်ဖက်ရည်
ခွက်ကို ယင်ကောင်ခတ်ပေးပြန်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ဆက်ဖတ်ပြီး ကဗျာ
ဆုံးသွားသည်။

ထို့နောက်မှ...

“ဒါ...ကဗျာလား”

ရဲဘုန်းမင်းက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ။ တစ်ခုခုအကိုက်ခံရသလို
တင်ပါးကို လက်နှင့်ကုတ်ပြုလိုက်သည်။ ထိုလက်ကြီးနှင့်ပင် ကိုခင်လှ၏
နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ ယင်ကောင်ယပ်သလို ယပ်ပေးလိုက်ရင်း...

“မေးမှ မေးတတ်တယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဗျာလား ဆိုလို့ပါ”

“ဒါနဲ့များ မင်း ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတော့ ရည်းစားစာဆို”

“ကဗျာခေါင်းစဉ်က ရည်းစားစာပဲဗျ”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို ပေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ငါထင်သားပဲ။ မင်း ဒီဆိုင်ကို မနက်အစောကြီး
ရောက်နေတာ”

“ဘာဆိုင်လို့တုန်းဗျ”

“မင်း ဒီဆိုင်ရှေ့ကနေ စောစောစီးစီး ကျူရှင်သွားတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပေးမလို့ မဟုတ်လား”

“ကြံကြီးစည်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ...။ ဘယ်ကောင်
မလေးချောချောကမှ ခင်ဗျားဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်မလျှောက်ဘူး။ တခြား
လမ်းက ကွေ့သွားတာ”

“ဒါဖြင့်...မင်းက ဘာလို့ ငါ့ဆိုင်ကို ဒီလိုဝေလီဝေလင်းကြီး
ရောက်လာတာလဲ”

“စိတ်ညစ်လို့လည်း ပါတယ်ဗျ။ ဒီကဗျာကြောင့် စိတ်ညစ်တာ”

“ဟေ...”

ကိုခင်လှက တင်ပါးကို လက်နှင့်ကုတ်ပြန်သည်။ တင်ပါးက
လည်း အတော်သည်းခံရာသည်။ အကုတ်ခံ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကတော့ အဘိုးအတွက် နို့လေးငါးစက်ဝယ်ရ
သော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ နံနက်ငါးနာရီခန့်သာရှိသေးပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ဆိုင်ရှင်
ကိုခင်လှနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့သာ ရှိသည်။

ဒီစင်ဘာလမို့ ထင်သည်။ စောစောအိပ်ပြီး စောစောလမ်း
မလျှောက်သော်လည်း စောစောထနေသည့် ယင်ကောင်တချို့လည်း
ရှိနေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးကွ။ ဒီကဗျာတွက် ဘာလို့ စိတ်ညစ်ရတာလဲ”

“ဒီကဗျာကို ကျွန်တော်က မနေ့ည သန်းခေါင်ယံနီးနီးမှာ

www.burmeseclassic.com

နေတာဗျ”

“အေး...ကဗျာဆိုတာ အဲဒီအချိန်ရေးမှ ပိုကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ကိုခင်လှက သိလည်း မသိဘဲ မဆိုင်တာတွေ ဝင်ပြောပြန်၏။ စောစောထပြီး စောစောလမ်းလျှောက်စရာမလို၍ စောစောမအိပ်သော ခြင်္သေ့များ၏ ဒုက္ခကို သူမှ မခံစားရဘူးပဲ။

“လူတွေ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်လို့ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

“မင်းစကားတွေက ဘယ်တွေရောက်နေတာတုန်း”

“လေပေါ့ဗျာ...လေတိုက်လိုက်တာ ကဗျာစာရွက်က လွင့်သွားတယ်”

“ဪ...အေးချမ်းတဲ့ ဆောင်ညကလေးမှာ နှင်းမှုန်တွေနဲ့အတူ လေရှူးကလေးကပါ တိုက်သွားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“တော်စမ်းပါဗျာ...အရေးထဲမှ ခင်ဗျားက တမှော့ပဲ။ အဲဒီစာရွက်က ဘေးအိမ်က အပျိုကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို တည့်တည့်ရောက်သွားတယ်”

“မင်းတို့အိမ်ဘေးက အပျိုကြီး ဒေါ်နော်မူရဲ့ အခန်းလား”

“အစစ်ပေါ့”

“သူကလည်း အဲဒီအချိန်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဪ...ခင်ဗျားပြောသလို အေးချမ်းတဲ့ ဆောင်ညကလေးမှာ နှင်းမှုန်တွေနဲ့အတူ လေရှူးကလေးတိုက်သွားတာကို စောင့်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခရောက်သွားတော့တာပဲ”

“သူက မင်းကို တစ်ခါတည်း အဖြေပြန်ပေးလိုက်လို့လား”

“အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာကို ဖတ်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့ အသည်းယားစရာ ကြီးပေါ့ဗျာ”

“မင်းက ပြန်မတောင်းဘူးလား”

“တောင်းစာယ်လေ။ မပေးသေးဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချွတ်ချင်းကြီးတော့ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ စဉ်းစားပါရစေဦးတဲ့”

“ဟာ...အဲဒါမှ ခွဲပဲ”

“အေးပေါ့ဗျာ...အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတာပေါ့”

“သူက မင်းကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ငါ ကြားဖူးတယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို မကြိုက်ဘူးလို့ကော ခင်ဗျား မကြားမိဘူးလား”

“ဟေ့အေး”

“အဲဒါပါပဲဗျာ...ယောက်ျားလေးဘဝဆိုတာ ခံဖက်ကချည်းပါပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆိုင်ထဲသို့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဝင်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ ကိုခင်လှကလည်း ရသေ့ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးပြီး ရသေ့ကြီးက မမှာရပါဘဲ လက်ဖက်ရည်၊ နံပြား စသည်တို့ကို သွားချပေးသည်။

ထိုရသေ့ကြီးကို ရဲဘုန်းမင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးချေ။ သန့်သန့် ပြန်ပြန်တော့ ရှိပါသည်။ မျက်လုံးအစုံက စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။ အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်၏။ ရသေ့ကြီးက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိက် မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ သူငယ်”

ဆိုင်ရှင်ကိုခင်လှကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျာ၊ ပြော...အဘ”

“ဒီနံပြားကို တစ်ခြမ်းထောပတ်သုတ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးက သူ့ဘာသာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ခုံမှာ ထိုင်ပြီး စားသောက်နေသည်။ ကိုခင်လှက ရသေ့ကြီးကို ကွက်ကြည့်

ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း ရဲဘုန်းမင်း၏ စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။
ရဲဘုန်းမင်းက အသံကို နှိပ်၍...

“ခင်ဗျား ကိုးကွယ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆိုင်ကို ရောက်ရောက်လာတာ။

သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဝယ်သောက်တာလား၊ အလကားသောက်တာလား”

“ငါက လှူတာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် ရောက်နှင့်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဈေးဦးပေါက်နေလို့ တော်
သေးတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ...

“ဟောဒီက ပဲပြုတ်”

ပဲပြုတ်သည် နုနုထွတ်ပင်လျှင် လမ်းပေါ်ရောက်ပြီ။ နာမည်က
နုနုထွတ်ဆိုသော်လည်း လူက ပဲပြုတ်ရောင်းနေရသဖြင့် အိမ်က မြန်မာ
ပညာရှင်၏ အဆိုအရတော့ ‘ဆန်း’ပျက်နေသည်။

“ဟေ့ သူငယ်မ”

“ရှင်...”

“ဒီ ကျွန်တို့နံ့ပြားတစ်ခြမ်းအတွက် ပဲပြုတ်ပေးစမ်း”

နုနုထွတ်က တရိုတသေလာပေးသည်။

ရဲဘုန်းမင်းက ကိုခင်လှကို အသံနှိမ်မေးပြန်သည်။

“ဝယ်တာလား၊ အလကားယူတာလား”

“ဩော်...နုနုထွတ်က လှူတာပေါ့ကွယ်”

“ဘာကိစ္စ သူ့ကို လှူနေရတာလဲ”

“သူလာတဲ့နေ့ဆို ဈေးရောင်းကောင်းကြတယ်ကွ”

ရသေ့ကြီးကတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့် နံ့ပြားနှင့် ထောပတ်နှင့်
ပဲပြုတ်နှင့် ရေခဲနွေးတစ်အိုးနှင့် အဆင်ပြေနေသည်။

“ကိုခင်လှ”

“ဟေ...”

“ဘယ်က ရသေ့ကြီးလဲဗျ”

“ဘာ...”

“ဘယ်က ရသေ့ကြီးလဲလို့”

“ရသေ့ကြီးပါကွာ...။ မင်းနယ် ရသေ့...တဲ့”

“ဟေ့ကောင် အဲဒီလို မပြောရဘူး၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အပျိုကြီး ဒေါ်နော်မူကို ခင်ဗျားပဲ ယူလိုက်
ပါဗျာ...နော်”

“ဟာ...ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကဲ...ရော့ လက်ဖက်ရည်ဖို့၊ ကျွန်တော်
သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ဗျ၊ လူတချို့ကို သွားတွေ့မလို့”
ကိုခင်လှက မသကသာသလို ကြည့်၏။

“လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားအပျိုကြီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့ ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာ တောင်းရွက်လာသော ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ဒေါ်ဌေးကို
တွေ့ရသည်။ ရသေ့ကြီးကတော့ ပွဦးမည် ထင်သည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်
ကြည့်ပြီး သွားတွေ့၍ လွယ်မည့် လူများကို ခရီးလမ်းကြောင်းအလျောက်
ရွေးချယ်နေမိ၏။

ထို့နောက်မှ အနီးဆုံးတစ်နေရာသို့ ရှိတက်သွားလိုက်၏။
ဈေးထဲသို့ပင်ဖြစ်၏။ ရင်စည်းအကျီဝယ်ရန် မဟုတ်သဖြင့် မြန်မာပညာရှိ
၏ မြေးပီသစွာ ခန့်ခန့်ညားညား ဝင်ရောက်သွားလိုက်သည်။

ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာဖြစ်သော်လည်း ဤဈေးထဲသို့ ရဲဘုန်းမင်းက
သိပ်ဝင်လေ့မရှိ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရောင်းမှန်းလည်းမသိ။ ကြုံရာလူ့
ကြုံသလို မေးကြည်ရ၏။

“ဦးတင့်လွင်ကိုများ သိပါသလားခင်ဗျာ”

ကုန်စိမ်းသည်က သူ့ကို ခပ်အမ်းအမ်းမော့ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်က ဦးတင့်လွင်လဲ”

“ဒီဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းတာပဲ”

“အာ...အဲဒီလို မေးလို့တော့ ဘယ်ရမလဲဗျ”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူတုန်း”

“တင်ထူး၊ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“ဦးတင်ထူးကိုများ သိသလားလို့ ဒီဈေးထဲမှာ မေးကြည့်ရင် ရနိုင်သလား”

“ကျုပ်ကို တစ်ဈေးလုံး သိတယ်”

“အင်း...ဦးတင့်လွင်ကလည်း အဲဒီလို ပြောတာပဲ၊ ဘယ်သူ မေးမေး သူ့ကို တစ်ဈေးလုံး သိတယ်တဲ့”

“လျှောက်ပြောနေတာ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ် မိမှာတုန်း”
အရေးထဲ သူတို့က ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်နေကြသေး၏။

တစ်ဈေးလုံးက သိသည်ဟုပင်ဆိုသော ဘဲဥသည် ဦးဘဏ်ဝင်းနှင့်လည်း ဆုံပြန်သည်။ သူကမူ ဦးတင့်လွင်ကိုကော၊ ဦးတင်ထူးကိုကော မသိ။

နောက်ဆုံးကျမှ သံပုရာရည်ရောင်းသော ကောင်မလေးက...
“အစ်ကိုမေးတာ ဘယ် ဦးတင့်လွင်လဲ။ တရုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ တရုတ်”

“အဝိန် ခေါ် ဦးတင့်လွင်ကို ပြောတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ တရုတ်ဦးတင့်လွင်ပဲ”

သံပုရာရည်သည်မလေးက သေသေချာချာလမ်းညွှန်သည်။ သူမ ပြောသည့် အချိုးအကွေ့အတိုင်း လိုက်ဝင်သွားတော့ ဝက်သားတန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မြင်လိုက်ပါပြီ၊ သူ့ရှာနေသည့် ဦးတင့်လွင်။ အဝိန်ခေါ် ဦးတင့်လွင်။

အရှေ့ခွဲခွာထားသည့် ဝက်သားတွေကို အပိုင်းပိုင်းခွဲဖြတ်ပြီး သံချိတ်နှင့် တွဲလျောင်းချထားသည်။ သူ့ဆိုင်ရှေ့ သွားရပ်ရတာ အနံ့ အသက် သိပ်မကောင်းလှ။

“ဦးတင့်လွင်”

“ဘာယူမလဲ...အပြီးလား၊ လျှာလား၊ နားရွက်လား၊ နံရိုးလား၊ အသားလား”

ဦးတင့်လွင်က သူ့ကို မှတ်မိပုံမရ၊ ဈေးဝယ်သူဟုပင် အောက် မေ့နေသည်။

“ဦးတင့်လွင် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ နှာခေါင်းကော၊ နားရွက် ရော၊ အရေရော၊ အခေါက်ကော၊ ခြေထောက်ကော၊ လက်ကော အကုန်ကြည့်သည်။ အပြီးမပါတာကိုလည်း တွေ့သွားသည်။ ထို့နောက်မှ

“ဪ...တိပြီ၊ မှတ်မိပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရဲပုန်းမင်း”

“ရဲဘုန်းမင်းပါဗျ”

“မလာစဖူး လာလို့ပါလား။ အထဲဝင်တိုင်လေ”

“မထိုင်တော့ပါဘူး။ ဦးတင့်လွင်က ဝက်သားရောင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်...ဝက်တားတစ်တွဲလောက် ဝယ်တွားပါလား။ လျှောပေးမှာပေါ့”

“အဲဒီဝက်သားတွေ ဘယ်က ယူတုန်းဗျ”

“ဝကိုယ်တိုင် ပေါ်တယ်လေ”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဦးတင့်လွင်ကိုယ်တိုင် သတ်ရတာပေါ့”

“ပါခက်လဲ...မှိန်းကလေး၊ လုံကလေးရှိရင် ပြီးတာပဲ”

“ဝက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဦးတင့်လွင်ဆိုင်မှာ အကုန်ရသလား”

“ရတယ်၊ အချိန်မရွေးလာခဲ့”

“မလာတော့ပါဘူးဗျာ။ ကဲ...သွားလိုက်ဦးမယ်”

“လာပါ။ လာတာလာ...ဝက်ဆိုတာ အော်တံကလွဲရင် အကုန် ရောင်းလို့ရတယ်”

“ခင်ဗျားက ဝက်အော်သံကိုပါ ရောင်းလို့ရရင် ရောင်းဦးမှာလား။ ဟုတ်လား...”

“ဒါကတော့ စီးပွားရေးပဲလေ...။ ရောင်းတင့် ရောင်းရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကိုမေးရင် တစ်ဈေးလုံး မသိတဲ့လူ မရှိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ဦးတင်ထူးနဲ့ ဦးဉာဏ်ဝင်းဆိုတာကိုရော သိသလား”

“မတိဘူး”

ပြောတော့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို တစ်ဈေးလုံး မသိသူ မရှိတဲ့။ ခုတော့ သူတို့သုံးယောက်ပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြ။ ရဲဘုန်းမင်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေသည်။ ဈေးပြင်ရောက်မှပဲ အသက်ကို ဝအောင်ရှူရတော့ ခင်။

ဆိုက္ကားဂိတ်သို့သွားနေတုန်း နောက်ဘက်မှ ဆူညံဆူညံအသံ ကြားရ၏။ ဆိုက္ကားသမားတွေလည်း ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်နေကြသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲတချို့က လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အနီးမှ ဆိုက္ကားသမားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“သူနိုးဖမ်းတာလေ”

“ဘာသူနိုးမို့ ဒီလောက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖမ်းတာလဲ”

“ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဝင်နိုးနေကျ သူနိုးဗျ။ ဒီကောင် လေး

ငါ့ခါ ရှိနေပြီ”

ရဲများက လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းလာသည်ကို ခံရသော်လည်း သူနိုး၏ မျက်နှာက ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်းပင်ဖြစ်၏။ ရဲဘုန်းမင်းနဲ့ဘေးမှ အဖြတ်...

“ဪ...ဟေ့...မောင်ရဲဘုန်းမင်း”

ဒီတစ်ခါကျတော့ ရဲဘုန်းမင်းက မမှတ်မိ။ သေသေချာချာ ကြည့်ယူရသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။ ဇေဝဇေဝ။ ထိုသူနိုးက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်တော့ ရဲတွေကလည်း လိုက်ရပ်သည်။

“မောင်ရဲဘုန်းမင်း မမှတ်မိဘူးလား။ ဦးတင်မြလေ...”

ထိုအခါကျမှ ရဲဘုန်းမင်း မှတ်မိတော့သည်။ (မှတ်ချက်- လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုခင်လှ၏အစ်ကို မဟုတ်ပါ။)

“ဪ...ဦးတင်မြကိုး”

“အေး...မင်း မှတ်မိပြီကိုး”

“ဦးတင်မြက သူ့နိုးလား”

“အေးလေ...”

“ဘာလို့ ခိုးရတာလဲဗျာ”

“အေးကွာ...ငါလည်း ခုထိတော့ အဒိန္နဒါနကံကို မထိန်းနိုင် သေးဘူး”

ကျန်သောက်များကိုကျ ထိန်းနိုင်သည့်ပုံစံ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဘုန်းမင်း အတန်ငယ်ပင် လန့်သွား၏။

“ဦးတင်မြက ရတနာဆိုင်တွေကိုချည်းပဲ ခိုးတာဆို”

“အေး”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဟ ရတနာဆိုင်မှာမှ ရတနာရှိတာကိုး”

ဦးတင်မြက ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ စကားကောင်းချင်သေးမှန်းမသိ။ ရဲတွေက ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းကိုပင် မသကာသလို ကြည့်သွား ကြသေး၏။ အပျိုကြီးဒေါ်နော်မူထိမှာလည်း ရတနာပစ္စည်းတွေရှိကြောင်း ကိုတော့ မပြောပြလိုက်တော့ပါ။

“ဟူး...”

လေပူကြီးတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ လေပူမှတ်ထုတ် ရသည့် အကြောင်းကလည်း လေအေးကို မှတ်ထုတ်၍မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆိုက္ကားဂိတ်မှာ ခဏသွားထိုင်တော့ ဆိုက္ကားသမားတွေက သူ့ကို ရှုခနဲ နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ အမှန်ဆို ရဲဘုန်းမင်းက ဦးတင်မြ မဟုတ်သလို သူတို့ ဆိုက္ကားတန်းလျားကလည်း ရတနာပစ္စည်းဆိုင်

မဟုတ်။

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။

မြို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ပြင်မှာက ကျူရှင်များ၊
ဘော်ဒါဆောင်များနှင့် ဆိတ်ငြိမ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးများရှိသည်။
လက်ဖက်ရည်တစ်ခိုင်မှာ ကျဆိမ့်တစ်ခွက်မှာပြီး ဘယ်ဆက်သွားရ
ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“နင် ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တာပါ”

“နင် ငါ့နောက် လျှောက်လိုက်မလားနဲ့”

“မလိုက်စေချင်ရင် ဒီစာလေး ယူသွားပေါ့”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
ရည်းစားစာ လိုက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝဖြစ်၍
မထူးခြားလှပါ။ သို့သော် ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်း။
ကောင်လေးက အုပ်စုလိုက်။ ကောင်လေး၏ အဖော်များက ပြိတီတီ
ဖျက်နှာထားများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာကြသည်။

ကောင်မလေးက လက်မခံ။ ကောင်လေးကလည်း စာအတင်း
ပေး။ ကောင်လေးက လက်ဆွဲထား။ ကောင်မလေးက ရုန်း။ ကောင်
မလေးက အော်။ ကောင်လေးက ဟီးဟီးဟားဟားလုပ်။ ဗရုတ်သုက္ခ
ဆန်လှသည်။

ကြည့်၍လည်း မကောင်းလှတော့။ ထို့ကြောင့် (ရွှေဘမဟုတ်
သော်လည်း) ရဲဘုန်းမင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထွေထွေထူးထူး ပြောမနေတော့ဘဲ...

“ဟေ့ကောင်”

လှည့်အကြည့်...

“ခွပ်”

ကောင်လေး ခွေကျသွားသည်။

“ဟေ့လူ့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာသည့် သူ့အဖော်
ပြိတီတီကောင်လေးများက လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဘုန်းမင်းကို
အန္တရာယ်ပေးတော့မည့်ပုံဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ထိုးလိုက်တာ မင်းတို့ မမြင်ဘူးလား”

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ”

ရဲဘုန်းမင်းက မခိုးမခန့်ပြီးလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်
လိုက်သဖြင့် သူတို့တွေ ဖေဝေဝေနှင့် တွန့်သွားကြသေးသည်။ ပြီးမှ
အရဲကိုးကာ ဆက်တိုးလာပြီးမှ ပြန်တွန့်သွားကြပြန်၏။ ရဲဘုန်းမင်းလက်ထဲ
မှာ ပါလာသည်က သားလှီးစားကြီး။

ဦးတင့်လွင် ဝက်သားလှီးသည့် ဓားမကြီး။ အကြောင်းရှိ၍
ယူလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတွေက ချိန်းကြိုးတွေ၊ အုတ်ခဲကျိုး
တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖူးသော်လည်း သားလှီးစားကိုတော့ ရင်ဆိုင်ဖူးပုံ မပေါ်။
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

ရဲဘုန်းမင်းက လဲကျနေသည့် ကောင်လေးကို...

“ဇော်မင်းလတ်”

“ခင်ဗျာ”

“သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ဖုတ်ဖက်ခါထပြီ သူ့သူငယ်ချင်းများကို လက်ပြ
ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ သားလှီးစားကြီးကိုင်းထားသည့် ရဲဘုန်း
မင်းကို ကောင်မလေးကလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပင် ပြောမသွား။
ကိုယ်ကလည်း သေသေချာချာမကြည့်မိသဖြင့် လှမလှပင် မသိလိုက်။

စောစောက ဦးတင့်လွင်ဆိုင်မှာ အသားတွဲကြီးတွေ ချိတ်ထား
တာကို တွေ့ကတည်းက ဒီကောင်မလေးကိုလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဟု
မြင်မိသည်။

“သား အဲဒီဓား ငါ့ကိုပေး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရသဲကြီး။ အဲ...ရသေ့ကြီး။ ဘယ်နှယ်

တွေ့ရာကို တောင်းနေတော့သည်။ ပြီး...ဒီနေရာကို သူက ဘာလာ လုပ်မှန်းမသိ။ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ ကျူရှင်လာတက်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ဒီခန်းကို ကျွန်တော် အကြောင်းရှိလို့ ယူလာတာ”

“ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလက်ထဲမှာ မထားပါနဲ့။ ငါ့ကို ပေးပါ”

သူနှင့် ရသေ့နှင့် သားလှီးခားကြီးနှင့် ရှုပ်နေသဖြင့် လူတွေ အံ့ကြည့်တာကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ရဲဘုန်းမင်း ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးက ထိုခန်းကို မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ပြီး...

“ကဲ...ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

မလိုက်၍လည်း မဖြစ်။ ကိုယ်သွားရမည့်လမ်းကိုပဲ သူက ရှေ့မှ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်အတန်လျှောက်ကြပြီးသောအခါ လမ်းဘေးက ဖရပ်အိုတစ်ခုမှာ သူတို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ...မင်းခံစားနေရတာတွေ ငါ့ကို ပြောစမ်း”

ရဲဘုန်းမင်းက အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး နှင့်နှင့်သီးသီး နိုင်လှသော လေသံဖြင့်...

“ဘဝမှာ ကျွန်တော် သွေးလျှူခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေ မနည်းတော့ ဘူး”

“အင်း...”

“ကျွန်တော် သွေးလျှူတဲ့ အကြိမ်တိုင်းမှာလည်း အဲဒီလူတွေက သေလုမော့ပါးဖြစ်နေကြတာချည်းပဲ”

“အင်း...”

“သူတို့ကိုယ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်သွေးတွေ ရိုတယ်ဆိုပါစို့။ သူတို့က ကျွန်တော့်သွေးနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပါစို့။ ကောင်းကောင်း မှန်မှန် မနေကြဘူးဗျာ။ မကောင်းမှုတွေ လုပ်ကြတယ်”

“အင်း...ဆက်ပါဦး”

“ဒီနေ့ပဲ ကြည့်လေ...”

“ပြော...”

“သုံးယောက်တွေပါတယ်၊ တစ်ယောက်က သားသတ်သမား”
“အင်း”

“နောက်တစ်ယောက်က သူ့ခိုး”

“အင်း”

“နောက်တစ်ယောက်က လမ်းသူရဲလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဖလလွင့် နေတဲ့လူငယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဗျက်တယ်ဗျာ”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။ အတန်ကြာမှ...

“မင်းပြောတာက မှန်ပါတယ်။ လူဆိုတာ ပြောင်းလဲချိန်တန်ရင် ပြောင်းလဲရမယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေသည်။ ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာက အေးချမ်းသော်လည်း ထက်မြက်တည်ငြိမ်သည်။ သူ့စကားကို သူ့ဆက်ပြော၏။

“ငါးနှစ်ကြာကြာ၊ ဆယ်နှစ်ကြာကြာ နှစ်တွေကြာသွားတယ် ဆိုပါစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်။ ဒီကာလအတွင်းမှာ မှ ကိုယ်ဟာ ဘာအပြောင်းအလဲမှမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်လက်ကောက်ဝတ် သွေးရန်နှုန်းကိုသာ ကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...သေပဲသွားပြီလား။ ရှင်နေတုန်းပဲလား သိရတာပေါ့”

“ဪ...ဪ”

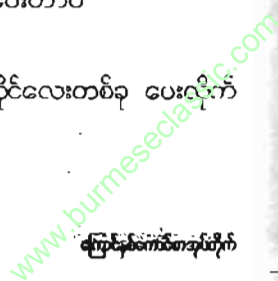
ရသေ့ကြီး၏ စကားကို ရဲဘုန်းမင်း သဘောကျသွားသည်။

“မင်းကတော့ သူတို့ကို သွေးသွင်းပေးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွက် လှုပ်ကုလားထိုင်လေးတစ်ခု ပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘာကုလားထိုင်”

“လှုပ် ကုလားထိုင်”

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလိုလေ...အဲဒီလှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူတို့တွေ ယိမ်းခါလှုပ်ရမ်းပြီး ရှင်သန်နေလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလှုပ်ကုလားထိုင် ကြီးက သူတို့ကို ဘယ်ကိုမှ ရောက်အောင် ပို့မပေးနိုင်ဘူး”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့အနေအထားက အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း ငါ နားလည်ပါတယ်။ ကဲ...သွားတော့ သွားတော့”

“ဗျာ”

“သွားတော့လို့။ ဒါပေမဲ့ တို့ ပြန်ဆုံကြဦးမှာပါ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပင် ရဲဘုန်းမင်း သူနေထိုင်ရာရပ်ကွက်အတွင်း သို့ပင် ပြန်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှအပြတ် ကိုခင်လှက အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်၏။

“ရဲဘုန်းမင်း...ရဲဘုန်းမင်း”

“ဘာလဲဗျ”

“မင်း ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အိမ်ပြန်မလို့လား”

“အင်း...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြန်နဲ့။ မင်းအဘိုး မင်းကို တုတ်နဲ့ စောင့်နေတယ်”

“ဒီအရွယ်ကြီးကို ရိုက်စရာလားဗျ”

“ရိုက်ရင်လည်း ရိုက်မှာပေါ့ဗျ။ သူက မြန်မာပညာရှိ ဆိုပဲ”
အနားကပ်၍ တိုးတိုးမေးရသေးသည်။

“ဘာလဲ...အပျိုကြီး ဒေါ်နော်မူက သွားတိုင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မနက်တည်းက လျှောက်လည်ပြီး ခုမှ ပြန်ရောက်လို့ဆိုပြီး ရိုက်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဘိုးကို မင်း ဘာလုပ်သွားလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မုန်းကြည့်”

“ဘာလုပ်လို့တုန်းဗျ။ ညက နှိပ်တောင် ပေးသေးတယ်”
ကိုခင်လှက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး...

“အေး...အဲဒါပဲကွ။ အဲဒီကိစ္စ”

“ဟင်...နှိပ်လည်း ပေးရသေး။ ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ကိုခင်လှက ဆူပူငေါက်ငန်းသောမျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကာ...

“ပြောစမ်းပါဦး။ မင်း ဘယ်လိုနှိပ်သွားလဲ”

ရဲဘုန်းမင်းက မျက်လုံးပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် စဉ်းစားရင်း

“ဪ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ ရိုးရိုးနှိပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သေးနည်းနဲ့ နှိပ်တာ”

“ဘယ်လိုသေးနည်းတုန်း။ ပြောပါဦး”

“နွားနို့လေ...နွားနို့နဲ့ နှိပ်ပေးတာ။ နွားနို့လေးနဲ့ ဖွတ်ပွတ်ပြီး နှိပ်ပေးရင် အကျောအချဉ်တွေ အမြန်ပြေတယ်တဲ့”

“အဲဒါကို မင်းအဘိုးက မသိလိုက်ဘူးလား”

“သူသိလို့ ဖြစ်မလားဗျ။ ကိုယ်နှိပ်ရသက်သာအောင် ခိုးလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို”

“အေး...အဲဒီတော့ အကြီးအကျယ်ပြဿနာဖြစ်တော့တာပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောနေတာကို ကျွန်တော် လုံးလုံးသဘောမပေါက် ဘူးဗျ”

“မင်းအဘိုးက အကြောအချဉ်တွေပြေပြီး တချို့တည်းအိပ်ပျော် သွားတယ်လေ။ မိုးလင်းတော့လည်း တော်တော်နဲ့ မနိုးဘူး။ မင်းအဖေက သွားကြည့်တော့ မင်းအဘိုးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေတက်၊ ယင် ကောင်တွေနားလို့ မင်းအဘိုးသေရှာပါပြီဆိုပြီး တစ်ရပ်ကွက်ထဲပဲကြားအောင် အော်ငို။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရုပ်ရုပ်သံသံဖြစ်။ သာရေးနာရေးအဖွဲ့တွေ ရောက်လာမှ မင်းအဘိုးက ထလာ။ အကုန်လုံး ထပြေးကြ”

“ဟ...အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားသလား”

“အေး...အခုတော့ မင်းအဘိုးက ရေမိုးချိုးပြီး မင်းကို တုတ်နဲ့

စောင့်နေတယ်”

“တုတ်...တုတ်ကရော ရေချိုးထားသေးလား”

ထားဝယ်ကြိမ်ကို ရေဆွတ်ထားသေးလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...အဲဒါတွေကိုတော့ ငါ မသိဘူး။ လောလောဆယ်မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မှန်းမသိသဖြင့် ရဲဘုန်းမင်း မြို့ပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ လမ်းဘေးက ဝရပ်မှာပဲ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည့် ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့သည်။ ရသေ့ကြီးက စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

“ကဲ...သား အချိန်မရှိဘူး၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့”

“ခင်ဗျာ...”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့တော့။ တို့ သွားကြမယ်။ ငါ မင်းကို လာစောင့်နေတာ။ ဒီမြို့ကိုရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ”

ရဲဘုန်းမင်းမှာ ငြင်းဆန်နိုင်သောအင်အားတို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့သလိုပင် ရသေ့ကြီး၏နောက်မှ လိုက်သွားပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ငါဟ

အေးပုလင်းတစ်လုံး နှစ်မြှင့်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပေ။

ငါ့ကိုယ်ငါတော့ သောကဗျာချိန်မရလိုက်။

နိဝင် : ချို
(အတ္ထုပ္ပတ္တိ ၂)

အခန်း(၈)

“ဒါပဲလား၊ ရှင့်အကြောင်းက...”

“မပြီးသေးဘူးလေ”

“မပြီးသေးရင် ဆက်ပြော”

“နေပါဦး၊ ဒီမှာ ရေခဲသောက်ပါရစေဦး”

ရဲဘုန်းမင်းက သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။
ဇာရီတို့ စဆုံးခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ဖြစ်သည်။ မထိုင်စဖူး
အမျိုးသားမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သော ဇာရီကို
ဆိုင်ရှင်ကပင် အကဲတတ်ခတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားရ
သည်။ သိချင်ယောင်ဆောင်စရာလည်း မလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရဲဘုန်းမင်းက ရေခဲကို သောက်ပြီး အတန်ငယ် မောသွား
ဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်တော် အဲဒီရေသေ့ကြီးနဲ့ လိုက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ထူးခြားပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ နေရာတစ်ခု

ဆိုပါတော့”

တရီ မျက်စောင်းထိုးချင်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။ အရာရောက်
မဟုတ်သောကြောင့် မထိုးလိုက်။ ရဲဘုန်းမင်း ထိုင်နေသည်ကို သူမ၏
မျက်စောင်းထိုးထိုင်ခုံတွင် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“သူက ကိုယ့်ကို စိတ်ညှို့ပညာ သင်ပေးတယ်”

“ဟင်...သူက သင်ပေးတာနဲ့ ရှင်က သင်ရရောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလည်း သင်ချင်စိတ် ရှိနေ
လို့ပါ”

“အခု ရှင်တတ်တဲ့ပညာက ရသေ့ကြီး၊ အဲ...ရှင့် ရသေ့ကြီး
ပေးတဲ့ ပညာဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်...ရသေ့ကြီးလို့ပဲ ယိခေါ်ပါတော့ဗျာ၊ ဆရာသမား
ကြီး”

“သူက ရှင့်ကို ဘယ်လိုသင်ပေးလဲ”

“သူသင်ပေးတာက ထူးခြားတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ”

“ကျွန်တော် စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတဲ့ နည်းတွေနဲ့ သင်တာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ရှင်က နဂိုတည်းက Hypnosis စာအုပ်တွေ
ဖတ်ထားဖူးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ ပြန်မာလို”

“အဲဒီတော့ သူသင်တာ ဘယ်လိုထူးလဲ ပြောပါဦး”

“သူက စိတ်ညှို့ပညာကိုပဲ ကျွန်တော်ကို စိတ်ညှို့အိပ်ပွေ့ချပြီး
သင်ပေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီလို သူ စိတ်ညှို့အိပ်ပွေ့ချထားချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လို
ပြောရမလဲ၊ ခင်ဗျား မြင်အောင်ပြောရရင် အိပ်စက် ပိရမစ်လို အဆောက်

တွေ့ထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရတယ်။ နောက်...အဲဒီက
တုတော့ ပြီးတော့ မီးရှူးတိုင်တွေနဲ့ အလင်းအမှောင်တွေ အဲဒါတွေကို
မြင်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော် အီဂျစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ကားတွေ ရုပ်ရှင်တွေ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင် အီဂျစ်နဲ့တူတယ်လို့ ရှင် ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အိတ်တီ ဂျစ်တစ်တစ်ဖြစ်နေလို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”

စာရိုက...

“အဲဒါတွေပြီးတော့ ရှင်က စိတ်ညှို့တတ်သွားရောလား”

“အဲဒီလောက်ကြီးတော့ ဘယ်လွယ်မလဲ။ တခြားလေ့ကျင့်မှုတွေ
လည်း လုပ်ရတာပေါ့။ သူ အိပ်မေ့ချသင်တာက ပါဝါတော့ ရတယ်ဗျ”

“ဒီတော့ ရှင်စိတ်ညှို့တာ ပါဝါနဲ့ ညှို့တာပေါ့”

“အင်း...ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော် တခြားစမ်းသပ်မှုတွေနဲ့လည်း
သင်ယူလေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို စမ်းသပ်မှုလဲ”

“မျက်လုံးနဲ့ညှို့တာ၊ အသံနဲ့ ဌာန်ကရိုင်းကျကျ အမိန့်ပေး
ညှို့တာ၊ စကားအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ညှို့တာ။ ပြီးတော့ Crystalball လို
လင်းလက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြည့်ခိုင်းပြီး ကြားခံပစ္စည်းသုံးညှို့တာ
စသဖြင့်ပေါ့။ ရှေးနည်းတွေရော၊ ခေတ်နည်းတွေရော”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် သင်ခဲ့ရလဲ”

“နှစ်နှစ်”

“ခု အဲဒီရသေ့ကြီးကော”

“သူက ကျွန်တော်နဲ့စတွေ့ပြီး သုံးနှစ်ကြာရင် ဟိမဝန္တာကို
သွားရတော့မှာ။ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်တည်းက သွားရော
ပေါ့”

“နှစ်နှစ်လုံး ဒါတွေချည်းသင်ရတာ မပျင်းဘူးလား”

“ပျင်းချိန်တောင် မရှိပါဘူး။ အများကြီး ကျင့်ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်
တွေကိုကြည့်ပြီး ကျင့်ရတယ်။ နောက်...သစ်ပင်၊ ကောင်းကင်၊ နက္ခတ်

ပြိုဟ်ခွင်တွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနိအကြောကိုထောက်ပြီး ညှို့တာတွေ
စသဖြင့် အများကြီး ကျင့်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီရသေ့ကြီးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ဦးပီရာတဲ့...။ အခု သူ့ဆရာဆီကို သွားတာလေ”

“သူ့ဆရာက ဟိမဝန္တာမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ့ဆရာကလည်း သူ့ဆရာဆီမှာ ပညာထပ်သင်နေတာ”
စာရိုက မေးရမြန်းရတာ အာခြောက်လာဟန်ဖြင့် ရေသန့်
တစ်ဘူး လှမ်းမှာ၏။ ရေသောက်ပြီးမှ...

“ကျွန်မကို အိပ်မေ့ချစိတ်ညှို့ပညာအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြ
ပါလား”

“မသိတဲ့ သူတွေကို ပြောပြရတာ ပါရမီဖြည့်ရာရောက်ပါတယ်။
ချော်တွင်းကုန်းနားမှာ သွားပြောကြတာပေါ့”

တော်တော်လေးတော့ တစ်ခုခုနှင့် ကောက်ပေါက်ချင်စရာ
ကောင်းအောင် စကားပြောတတ်သူဖြစ်၏။

“အိပ်မေ့ချနည်းက အမျိုးမျိုးပါပဲ”

“အဲဒီအမျိုးမျိုးကိုပဲ အမျိုးအစားခွဲခိုင်းတာရင့်”

“ခုနက ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ လင်းလက်တဲ့ အရာတစ်ခုကို စူးစိုက်
ကြည့်ခိုင်း၊ အကြောလျှော့ခိုင်း၊ ဘေးမှာ နာရီတစ်လုံး ချထားလိုက်။
စက္ကန့်တံရဲ့ အသံကို နားထောင်ပြီး လေးလံအိပ်မေ့ကျသွားတာမျိုး”

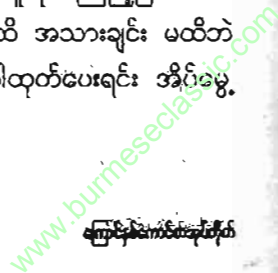
“အင်း...”

“နောက်...ကျွန်တော် မဗ္ဗာဠီကို အမိန့်ပေး အိပ်မေ့ချတာမျိုး”

“ဟုတ်ပြီ”

“နောက်...လူနာရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လက်
နှစ်ဘက်နဲ့ လူနာရဲ့ ခေါင်းကနေ ခြေထောက်ထိ အသားချင်း မထိဘဲ
ခြောက်လက်မအကွာလောက်ကနေ သပ်ချ ခါထုတ်ပေးရင်း အိပ်မေ့
ချတာမျိုး”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“နောက်တစ်နည်းက လက်မနှစ်ချောင်းကို ဖျစ်၊ အသားချင်း ထိထားပြီး စူးစိုက်ကြည့်၊ အာရုံကိုလည်း ညှို့တဲ့သူပေါ်မှာထား၊ ညှို့ခံ ရသူကိုလည်း ကိုယ့်ကို ကြည့်ခိုင်းထားပြီး ညှို့တာမျိုး”

“အဲဒါက ပါဝါနဲ့လား”

“ဟင့်အင်း။ လူရဲ့ သံလိုက်ဓာတ်ကို သုံးတာပါ”

“နောက်ကော...”

“ဝိတနဲ့လည်း အိပ်မွေ့ချလို့ရတယ်။ တစ်ခုပဲ သာယာနူးညံ့တဲ့ ဝိတသံတော့ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ဒီလောက်ပဲ ပြောတာ”

“ဒီထက်မကလည်း ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်”

“နားတင်မကဘဲ မျက်စိပါ လည်သွားမှာ စိုးလို့”

ဓာရီ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူကသာ ဆရာမ တစ်ယောက်ကို စာပြန်နေသော ကျောင်းသားနှင့်တူနေတာ။ သူ့ဘာသာ သူမသိ။

“ခင်ဗျားက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ...သဘောကျလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်ကိုလား”

“ဝေးသေး...။ ရှင့်ကို အပျိုကြီး ဇော်ဇော်မူလောက်ပဲ ရင်ခန့်မှာ”

“အပြောမကြီးနဲ့လေ...ကျွန်တော့်ရည်းစားစာက ခင်ဗျားဆီ လွင့်မလာသေးဘူး”

မသိမသာပြုံး၏။ ဓာရီက သိသိသာသာပင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ထားလိုက်သည်။ သံသရာရှည်လွန်းလို့၊ သူ့ရည်းစားစာကလည်း ကိုယ့်ဆီ လွင့်လာဦးပါ့မလား။ ကြာလိုက်တာ...။

“အဲဒါနဲ့”

“ဘာလဲ”

“ရှင် နှစ်နှစ်လောက် အဲဒီရေသေ့ကြီးနဲ့ လိုက်သွားတာ ရှင့်အိမ်က စိတ်မပူဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ မေးတယ်”

“ရှင်...ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ရေသေ့ကြီးကို...။ ဆရာကြီး ဦးဝီရာကို”

“ရေသေ့ကြီးက ဘာပြောလဲ”

“အိမ်က စိတ်မပူအောင် သူ စီစဉ်ခဲ့ပြီးသားတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား...ဘယ်လိုစီစဉ်ခဲ့သလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူး”

“ရှင်...အချိန်စေ့လို့ ရှင်မြို့ပြန်သွားတော့ လူတွေက မအံ့သြ ကြဘူးလား”

“အင်း...အံ့လည်း အံ့သြကြတယ်၊ မအံ့လည်း မအံ့သြကြဘူး”

“ရှင်...ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် ရေသေ့ကြီးနဲ့ ပါသွားတာသိတော့ မအံ့သြကြဘူး။ ဒီလောက်နှစ်ကြာပြီးမှ ပြန်လာသေးတော့ အံ့သြကြတယ်”

“ရှင့်အိမ်ကရော...”

“အိမ်ကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ဘယ်ရောက်ခဲ့လဲ၊ ဘာသွားလုပ်လဲ၊ ဘာတွေတတ်ခဲ့လဲ စသဖြင့် မေးတာပေါ့”

“ရပ်ကွက်ကကော...”

ရဲဘုန်းမင်းက ရယ်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ...ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ခါစမှာ ကြုံရတဲ့ အပြစ်အပျက် တစ်ခုကို သတိရလို့ပါ”

“ဘာမို့လဲ”

“ဪ...ရပ်ကွက်ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အဲဒါကို ရော ကျွန်တော့်ကိုရော အကူအညီလာတောင်းတယ်လေ”

“စိတ်ညှို့ခိုင်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပြင် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်လာပါမယ်၊ မလောပါနဲ့ဦး”

မလောနဲ့ဆိုတော့လည်း မလောရှိရှိသည်ပေါ့။ ခပ်အေးအေးပင် ရေသန့်အေးအေးလေးကို ဖိမ်ဆွဲသောက်ရင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။ နားတော့ မအေးဘူးပေါ့။ သူ့အဘိုးကလည်း အဲဒီအချိန်အထိ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေသေး၍ ရယ်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျား ဆေးတံသောက်တာကို စိတ်ညစ်လို့ လာပြောတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“အိမ်က မြန်မာပညာရှိက သူတောင် ဆေးတံတစ်ခါတလေ ဖွာတတ်တော့ ဘာမှ အကြံမပေးဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ...”

“အကြံပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုပေးလိုက်လဲ”

“သူ့ယောက်ျားရဲ့ ဆေးတံပြာတွေကို နည်းနည်း နည်းနည်း အိုးနဲ့ စုထားခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ...ညှော်သည်လာရင် ဒါ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ ပြာအိုးလေ ဆိုပြီး ထုတ်ပြခိုင်းမလို့”

ဓာရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရယ်မိ၏။ တတ်လည်းတတ်နိုင်သည့် ရဲဘုန်းမင်းပါပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆေးတံသောက်တာ (ကျွန်းမာ ရေးကို မထိခိုက်ဘူးဆိုလျှင်တော့) အလွန်မဟုတ်ပါ။ ဖတ်ဖူးသည့် စုံထောက်ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ရှားလော့ဟုမ်းက တစ်ခါမှ ချောင်းမဆိုး ချေ။

“အဲဒီတော့ အဲဒီလူက ဆေးတံပြတ်ရောတဲ့လား။ ကြံကြံစည်ရာ ရှင်၊ ဘာမှ မဆိုင်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်က သူ့ရှက်ပြီး မသောက်တော့အောင်ပါ”

“အောင်မြင်လား”

“အကြီးအကျယ်အောင်မြင်တာပါ။ တချို့ ညှော်သည်တွေက တကယ်မှတ်ပြီး သူ့ကို အရှင်လတ်လတ်လည်းမြင်ရော လန့်အော်ထွက် ပြေးကြလို့ လင်မယားရန်ဖြစ်ပြီး ထထိုးလို့ အဲဒီအမျိုးသမီး ဖူးယောင် ရောက်လာပါရောလား”

“ဖြစ်ရတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်က စိတ်မကောင်းရုံပဲ မကောင်းတာ၊ ဟိုက ဖူးယောင် ပြီး ထိုးခံရတာ”

“အင်းလေ...ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံ ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား...ဘယ်လိုလဲ”

“သူ့ပါ သူ့ယောက်ျားနဲ့အပြိုင် ဆေးတံသောက်ဖို့ အကြံပေး လိုက်တယ်”

“ရှင်...”

ဓာရီ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရ၏။ ရဲဘုန်းမင်းကတော့ ဆင်တည်စည် ပင်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆေးတံကြီးခဲထားတာကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ကြည့်ရတာပင် အရပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။ ‘မယ့်ကျက်သရေ’ခေါင်းပေါင်း များ ပေါင်းထားသေးသလား။ ဘုရား...ဘုရား။

“ရှင်...အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော်က ပြေပါတယ်”

“မပြေတာက သူ့ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ မိန်းမ ဆေးတံ သောက်ရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့”

“ရှင်ဟာကလည်း ဟုတ်သားပဲ”

“ဒီတော့ သူက ဆေးတံမှန်အစား သူ ရှုရ သောက်ရခံသာမယ့်

ဟာတွေ ထည့်သောက်တယ်။ ဒီထိတော့ အဆင်ပြေနေသေးတယ်”

“ပြီးတော့မှ ဘာဖြစ်လဲ”

ဓာရီ မေးရင်း အသည်းယာသွားရသည်။ ဒီမိန်းမ နောက်တစ်ခါ ထထိုးခံရလို့ကတော့ မလွယ်။ တကယ်ဆို ထိုမိန်းမကို မထိုးဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူက ရဲဘုန်းမင်းကိုပဲ လာထိုးဖို့ ကောင်းတော့သည်။

ရဲဘုန်းမင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်၏။

“ညှဉ်သည်တွေရှေ့မှာ ဆေးတံတကားကားနဲ့ လုပ်နေတဲ့ မိန်းမကို ငါ့ကို ကြေးတိုက်တာလား၊ ရွဲတာလား၊ ခွတိုက်တာလားဆိုပြီး ထရိုက်တာ။ ချက်ချင်း အိမ်ဘက်ပြေးလာရတယ်”

“ရှင့်နယ်...ရှင်”

ဓာရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းမိ၏။

“ရှင်ဟာက ကူညီရာမှ မရောက်ဘဲ”

“စေတနာမဖြစ်သေးခင် ဝေဒနာတွေပေါ့ဗျာ...။ ဒါပေမဲ့ အချိန်မီပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပညာစွမ်း ပြရတော့တာပဲ”

“ရှင် စိတ်ညှို့လိုက်တာလား”

ဓာရီ အားတက်သရော မေး၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ယောက်ျားကို”

“ဒါတော့ သိပါတယ်ရှင်၊ စောစောတည်းက ရှင် အဲဒီလို လုပ်ပါတော့လား”

“မယုံမှက စိုးရသေးတယ်လေ”

ရဲဘုန်းမင်းပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ ဘယ်သူက စိတ်ချလက်ချယုံပါမည်လဲ။ ခုလို ပေါက်ကရအကြံတွေသာ လက်ခံချင်လက်ခံမည်၊ ပညာပိုင်းကျတော့ မနည်း အာပေါက်အောင် ရှင်းပြလျှင် ဖင် လက်မခံချင်တတ်တာ လူ့သဘာဝ မဟုတ်လား။ အမှန်ဆို ဆေးတံထဲမှ ဆေးများကို ကောင်းကောင်းမီးမကူးအောင် လုပ်ထားရင်လည်း ရန်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အမျိုးသားကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီသူကလည်း ဆေးတံဆေးဖိုး မတတ်နိုင်တော့လို့ ဖြတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ရှင် ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ အာမပေါက်တော့ဘူး”

“ဖြတ်ပဲ ဖြတ်ချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မယုံဘူးတဲ့လေ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်လိုက်ရတယ်”

“ဘယ်လိုအလောင်းအစားလဲ”

“လူတွေရဲ့ဗီဇအရ သည်းခြေကြိုက် ငွေနဲ့ပဲပေါ့”

“ဘယ်လောက်နဲ့လဲ”

“တစ်သောင်းခွဲ”

“ရှင်က ကုနိုင်ရင် ရှင်ရမှာ၊ မကုနိုင်လို့ ဟိုက မပြတ်ရင် ရှင်က ပေးရမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မတရားပါဘူး။ ကုလည်း ကုပေးရသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ပညာကို ကိုယ်ယုံတယ်လေ”

ဒီတစ်ချက်တော့ ဓာရီ သဘောကျသွား၏။ စိတ်ဓာတ်ကို ဖြစ်သည်။

“စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လောင်းတာလား”

“အင်း...ရပ်သိရွာသိကို လောင်းတာ”

“ကဲ...ဆက်ပါဦး”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို အိပ်မွေ့ချ စိတ်ညှို့လိုက်တယ်ပေါ့”

“ပြီးတော့...”

“အိပ်မွေ့ကျသွားချိန်မှာ သူ့ကို ဆေးတံဖြတ်ဖို့ အမိန့်ပေးရတယ်”

“အဆင်ပြေလား”

“ပြေတယ်။ အိပ်မေ့က နီးလာတော့ သူ ဆေးတံ လုံးဝ မသောက်တော့ဘူး”

“ရှင် နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“တစ်သောင်းခွဲ ရလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် နာမည်ကြီးသွား တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ဆေးတံ ဆေးလိပ်စွဲ၊ အရက်စွဲနေတဲ့ သူတွေ အများကြီး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ကူညီနိုင်ခဲ့တယ်”

“ရှင်...ရသေ့ကြီးဆီက ပြန်လာကတည်းက ဒါပဲလုပ်စားခဲ့တာ လား”

ရဲဘုန်းမင်းက...

“ဆိုပါတော့...ကျွန်တော် စိတ်ပညာအဓိကနဲ့ ကျောင်းငါးနှစ် တက်တာလည်း ဒီက ဝင်ငွေနဲ့ပဲ တက်ခဲ့တာပဲ”

“ငါးနှစ်...ဟုတ်လား။ လေးနှစ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ခဲ့လို့ ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပါတယ်”

သူ့ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ကြွားဝါ လိုစိတ်လည်း ရှိဟန်မတူ။ သတိလစ်ပြီး မေးမိသော ဓာရီသာ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် အပြစ်တင်ချင်သွားမိသည်။

အေးလေ...တောထဲတောင်ထဲသွားပြီး ဒီလောက် လေ့ကျင့် ခဲ့မှတော့ သူ့အတွက် ဘာခက်တော့မည်လဲ။

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ။ ရှင့်အကြောင်းတွေလည်း သိရပြီ”

“ဒီတော့...”

“ရှင်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဥမ္မာကို ညှို့ပြတာလည်း တွေ့ခဲ့ ရပြီ။ ဒါပေမဲ့...”

“ဘယ်လို ဒါပေမဲ့လဲ”

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် စမ်းသပ်ပြဦး”

“ဘယ်လိုစမ်းသပ်ပြရမှာလဲ”

ဓာရီ လက်ညှိုးကလေးကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တော့ရင်း စဉ်းစား ၏။ (အမှန်တော့ ဤအတိုင်း စဉ်းစားရင်လည်း ရပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာ နဖူးကြောကြီး ရှုံ့မနေချင်၍ ဟန်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။)

“အဲ...သိပြီ”

“ပြောပါဦး”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

“ဘာလဲ”

“စားပွဲထိုးလေး”

“အင်း...”

“သူ့ကို လှမ်းညှို့စမ်းပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဦး”

“တစ်ခုခုပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို စောစောက ဟိုဘက်ရိုင်းက မှာတဲ့ သံပုရာ ရည်ခွက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ အရောက်ယူလာအောင် ညှို့ပြမယ်။ ဟုတ်ပြီ လား”

“အိုကေ”

ဓာရီက ဂျုံမှုန့် ကြော်ငြာလိုက်သည်။ သူက ထရန်စဖော်မာကို မီးတင်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို Channel ဖမ်းလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ရဲဘုန်းမင်း စားပွဲထိုးလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အကြည့်တွေက လင်းလက်စူးရဲလှ၏။ ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်လွန်းသည်။ ဆူညံနေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ဓာရီစိတ်ထဲ ထင်ရလောက်အောင် ရဲဘုန်းမင်း၏ တိတ်ဆိတ်တည်ငြိမ်မှုက အားကောင်းလှသည်။

သိပ်မကြာလှသော အချိန်အတွင်းမှာပင် စားပွဲထိုးကောင်လေး သည် အတွင်းဘက်မှ လှမ်းပေးသော သံပုရာရည်ခွက်ကို ယူကာ

မင်သက်နေသောဟန်ဖြင့် သူတို့ဝိုင်းသို့ ခပ်မှန်မှန်ကလေး လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အတိအကျကို လျှောက်လှမ်းလာခြင်းဖြစ်သည်။
ဓာရီစိတ်ထဲမှလည်း ရဲဘုန်းမင်းကို ကြိတ်၍ ချီးကျူးမိသေးသည်။

သို့သော်...
စားပွဲထိုးလေး သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်ရန် သုံးလှမ်းခန့်အလိုတွင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝရုန်းသုန်းကား ကမူးရှူးတိုးဝင်ချလာသော လူတစ်ယောက်က သူ့ကို ဝင်တိုက်လိုက်ရာ...

“ခွမ်း...”
သံပုရာရည်ခွက် ကျကွဲသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ စားပွဲထိုးလေးလည်း အသိစိတ်ဝင်လာသလို အူကြောင်ကြောင်လေးနှင့် ဖန်ခွက်အကွဲများကို ကောက်ယူနေလေ၏။ ပြီး... သူ့ရောက်နေရာ နေရာကို ကြည့်လိုက်၊ သံပုရာရည် တကယ်မှာခွဲသောဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံလည်း ရသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ သံပုရာရည်များကိုလည်း လက်နှင့် သပ်ချနေသည်။ ဝင်တိုက်မိသူက ‘လျော်ပေးမည်’ဟု ပေါ့ပေါ့ပြောသွားသည်။
“ရဲဘုန်းမင်း၊ အဲလေ...ကိုရဲဘုန်းမင်း”

“ဗျာ...အဲလေ၊ ညီမလေး ဓာရီ”
“ရှင်အစီအစဉ်လေး ပျက်သွားပေမယ့် ရှင် အောင်မြင်ပါတယ်”
“အင်း...”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံသွားပါပြီ”
“ကံဇာတာတွေ တက်လာပြီ”
“ဘာလဲရှင်။ ကျွန်မက ရှင့်ပညာကို ယုံတာကို ပြောတာရှင်”

“ကျွန်တော်ကရော ဘာပြောလို့လဲ။ ကံဇာတာတက်လာလို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံခံရတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားပဲ ထွေလီကာလီ တွေး တွေးနိုင်လွန်းတယ်”

ဓာရီစိတ်ထဲမှာ အကြောကြီးနဲ့ဟု ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ဒိတ်ဗေဘု မဆိုးဖြစ်တော့ပါ။ သူ့အကြောင်းလည်း ကိုယ်က အဆိုက်အလျှောက် သိနေခဲ့ပြီပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာက ဥမ္မာဦး ပြောသလိုပင် သူ့အကူအညီ လိုသည်လေ။

အရေးကြီးပြီး သူကူညီလျှင် ပြေလည်ကောင်း ပြေလည်နိုင်သည်ကိုစွတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်...
“ဒီမှာ...”
“ပြော...”

“ကျွန်မ ရှင့်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကို အလုပ်တစ်ခု အပ်ချင်တယ်”
“ခင်ဗျားဆိုင်က လူတွေ အကောင်းကော ကျန်သေးရဲ့လား”
“ဆိုင်ကလူတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”
“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဒါကတော့ အဲဒီအလုပ်အပ်တဲ့နေ့ကျရင် သိရမှာပေါ့ရှင်”
ဓာရီက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရဲဘုန်းမင်း၏ ရင်ထဲတွင် ချက်ချင်းပင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရကာ လေးလံလာသလို ဖြစ်မိ၏။ ဘာလဲ...။ ဘာများလဲ...။

ဓာရီကတော့ ဆိုင်ရှင်ရှိရာ ကောင်တာဆီ ကိုယ်တိုင်ထထွက်သွားကာ ပိုက်ဆံရှင်းနေသည်။ ရဲဘုန်းမင်းမှာသာ ဓာရီအလုပ်က ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ စိတ်ထဲအလိုလို တစ်မျိုးကြီးခံစားလာရတာကို ဘာကြောင့်လဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်မျိုးကြီး...။
ဓာရီနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲသည်အထိ သူ့စိတ်တို့ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် လေးလံနေသလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။ သူ့နေ့က ဝင်သွားသော နေသည် တခြားကမ္ဘာဘက်ခြမ်းတွင် ထွက်ပေါ်စပြုလာသော နေမင်းဖြစ်နေမလားဟု မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိလေ၏။

ဖိုးဖိ

ညနေဟာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထွက်လာသလိုမျိုး
ခိုးသံလေးသံမြေသံမြေသံ ဗဟူးရ။

သု သ ဝ်

(တ န ဂ် နေ နှ မ ဟု တ် သေ ဘ နေ နှ မျ ဘ ဝး မှ)

ဘယ်ဘဝကရေစက်နှင့် ဘယ်အသက်ကျင်လည်မှုမှာ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်မသိ။ ဒီဘဝမှာလည်း ဓာရီနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့၏
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုက မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။

ဓာရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိမိထွေး၊ သိန်းသန်းစု၊ ခင်နှင့်သင်
တို့နှင့်အတူ ဥမှာဦးကပါ ရဲဘုန်းမင်းနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ရဲဘုန်းမင်း
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုရဲဝင်း၊ ကိုမျိုးကြည်၊ ကိုကျော်ဦးညိုတို့နှင့်ပါ
ဓာရီတို့အုပ်စု ရင်းနှီးလာသည်။

ဒါကို လုံးဝ မရှုစိမ့်နိုင်သူက ဖော်မြင့်မြင့်ဦး။ ဓာရီကို
တစ်ဖက်သတ်ချစ်ကြိုက်နေသူ။ ဘယ်ဘက်က ကြိုက်တာလား၊ ညာ
ဘက်က ကြိုက်တာလားတော့ မသိ။ သေချာတာကတော့ သူ ဓာရီကို
ဘယ်ဘက်ကမှ ဆွဲဖမ်း၍ မမိချေ။

တစ်နေ့မှာ သူတို့ တစ်အုပ်စုလုံး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။
ဒါရိုက်တာကလည်း သူ့ညိုထွန်းသိန်းတဲ့။ ဖိယညိုထွန်းသိန်းနှင့် ဘာ
တော်လဲမသိ။ ဇာတ်ကားအမည်က 'ဦးထုပ်ရောင်းရန်ရှိသည်' တဲ့။

ဇာတ်ကားအမည် ထူးခြားနေသဖြင့် သွားကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်ကတော့ ဓာရီဘို့သိုင်ဇာတ်ပင် ချေးကြီးနေသဖြင့် မဝယ်ဖြစ်ကြ။ ရုပ်ရှင်အပြီးမှာ မြကျွန်းသာသို့သွား၍ စားကြသောက်ကြသည်။

ဆိုင်မှာ နှုတ်သွက်အာသွက်ရှိလှသော သိန်းသန်းစုက ရဲဘုန်းမင်းကို စသလိုနောက်သလိုနှင့် စကားတောက်သည်။

“ကိုရဲဘုန်းမင်း”
“ပြော”
“ရှင့်ကို ယူရဲတဲ့ မိန်းမ ရှိပါ့မလား”
“ကျွန်တော်ယူရဲတဲ့ မိန်းမ ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”
“ဘာဖြစ်လို့”
“ကျွန်တော်က နားညည်းမခံနိုင်ဘူးဗျ။ အေးအေးပဲ နေတတ်တယ်”

“အဲ့ဒီလို မိန်းမအေးအေးကြီးကိုပဲ ရရင် ရမှာပေါ့”
“ဟင့်အင်း...အဲဒါလည်း မကောင်းပါဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲတောင် မသိဘူး”
“သိန်းသန်းစုလို့သာ သဘောထားပြီး ရှင်းပြပါရှင်”
“ခင်ဗျားတောင် စကားကို ကျွန်တော့်လို ပြောတတ်လာပြီ”
“ဪ...ဒါကတော့ရှင်၊ ရေခန်းအိုးနဲ့ ပေါင်းမှတော့ ဆူပူဆူပူ လုပ်တတ်ပြီပေါ့”

“အင်း...ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားက အဖုံးပွင့်မကျစေနဲ့”

“အဲ...”
သိန်းသန်းစု ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက ဝိုင်းရယ်မိကြ၏။ ကိုကျော်ဦးညိုက သိန်းသန်းစုကို ဝင်၍ သစ်နီးစာ ပေးသည်။

“အဲဒါကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထား မသိန်းသန်းစု၊ ဒီကောင်က

တစ်ပြားမှ မစုဘဲနဲ့ ခင်ဗျားထက် စကားလုံးချမ်းသာနေတယ်။ သူ့ကို တုပြီး ပြိုင်ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“ကဲ...ကဲ ထားပါတော့၊ စကားမပြိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုနကမေးတာလေးကိုတော့ ဖြေပါဦး”

“ဘာလဲ”
“ပူတဲ့ မိန်းမကိုလည်း မလိုချင်၊ အေးတဲ့ မိန်းမကိုလည်း မလိုချင်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမိန်းမကို ယူမှာလဲ”
“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သိချင်နေတာလဲ”
“ရှင့်ကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုရဲဘုန်းမင်းကို မေးနေတာ”
“ရဲဘုန်းမင်းကတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့...”
“ရှင့်ကို မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မသိချင်ပါဘူး”
“ခင်ဗျား မသိချင်ပေမယ့် ကျွန်တို့သူတွေ...”

“အိုး...ဆောရီးပါပဲရှင်”
“မသိပါရစေနဲ့ရှင်၊ မသိပါရစေနဲ့”

မိမိထွေးနှင့် ခင်နှင်းသင်္ဃန်းတို့က ကပျာကရာတားသည်။ ခြေကာကာ လက်ကာကာနှင့် အလန့်တကြား တားမြစ်ကြခြင်းဖြစ်၍ ရယ်ကြရပြန်သည်။ ကိုကျော်ဦးညိုကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ ရေခန်းဆူသံကဲ့သို့ တဟဲဟဲရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲဘုန်းမင်းက သိန်းသန်းစုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...
“သူဌေးသမီးဆိုပေမဲ့ ခင်ဗျား ဈေးတော့ ဝယ်ဖူးမှာပေါ့”

“ဝယ်ဖူးတာပေါ့ရှင်”

“ဓာရီတို့ဆိုင်မှာ ဝယ်တာမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးထဲမှာ သားငါးဝယ်တာမျိုးကို ပြောတာ”

“ဝယ်ဖူးပါတယ်”

“အမဲသား စားလား”

“စားတယ်”

“အမဲသားကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်ဖူးတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”
 “လတ်မလတ် ခကောင်းမကောင်း ဘယ်လိုခွေးသလဲ”
 “အသားကို လက်နဲ့ ဖိကြည့်တာပေါ့”
 “ဘာထူးလဲ။ ကောင်းတဲ့အမဲသားဆိုရင်ပေါ့လေ”
 “အဲဒီလို အမဲသားဆိုရင် ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို ယူမှာ”
 “အမဲသားနဲ့တူတဲ့ မိန်းမ။ ဟုတ်လား...”
 “အင်း...ကောင်းတဲ့ အမဲသားပေါ့”
 “ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”
 ထိုအချိန်မှာ ကိုကျော်ဦးညိုက တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။
 “အဲဒီလို ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမသိတဲ့ ကောင်ကိုကျတော့ သွားမေးတယ်။ ရှင်းအောင်ပြောပြမယ်သူကိုကျတော့”
 “တော်ပါ”

အားလုံးက ရဲဘုန်းမင်း၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီဖြစ်သော ကြောင့် ကိုကျော်ဦးညိုကို ဝိုင်းဟန့်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ လက်ဖက် ခြောက်ဖတ်ဆိုနေသည့် ရေခွေးအိုးကြီးပမာ ကိုကျော်ဦးညို ပါးစပ်ပိတ် သွားသည်။

ရဲဘုန်းမင်းက စကားဆက်သည်။
 “ကျွန်တော့်ကို ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေမယ့် မိန်းမကိုလည်း မလိုချင်ဘူးဗျာ။ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေမယ့် မိန်းမမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူးဗျာ။ ခုနက အမဲသားကောင်းလိုပဲ။ နည်းနည်းလည်း ပြန်တွန်းကန်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါမျိုးကို ဆိုလိုတာ”
 တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော စာရိက...
 “ရှင်ဆီက ကြားလိုက်ရမှဖြင့် စကားအဆန်းကြီးပဲ”
 ကိုရဲဝင်းကလည်း ထောက်ခံသည်။
 “အေးလေ...ဒါနဲ့ မင်းက အမဲသား စားလို့လား”

“ဟင့်အင်း”
 ဝိုင်းရယ်ဖြစ်ကြသည်။
 “အမဲသားနဲ့တူတဲ့ မိန်းမကိုပဲ ယူမယ်ပေါ့လေ”
 “အင်း...ရှာတွေ့ရင် ဈေးလည်းတန်ရင်ပေါ့လေ”
 “ရှင်ဟာလေ...”

‘ကျွန်တော်ဟာဗျာ...’ဟု သူ ဆက်မပြောပါ။ သူ့ဘာသာ အအေးခွက်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင်း ငြိမ်သွားသည်။
 ကိုမျိုးကြည်က တစ်စခန်းထလာသည်။
 “ကျွန်တော်ကတော့ ဝက်သားနဲ့တူတဲ့ မိန်းမကို ယူမယ်”
 “အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်ပေါ့ ဟုတ်လား”
 “အင်း...အရိုးနုလေးလည်း ပါရမယ်”
 စကားတွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ဖြစ်နေကြသည်။ ဗဟုသုတကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသော မိမိထွေးက ကိုရဲဝင်း၊ ကိုမျိုးကြည် နှင့် ကိုကျော်ဦးညိုတို့ကို...

“ရှင်တို့က ကိုရဲဘုန်းမင်းနဲ့ တစ်ဆောင်တည်း အတူနေတာပဲ။ ရှင်တို့ရော စိတ်မညှို့တတ်ဘူးလား”
 “ဟ...ဘာဆိုင်လို့တုန်း”
 “ကြုံတုန်း သင်ထားပါလားရှင်”
 “အာ...အဲဒီလောက် မအားပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်။ နောက်ပြီး သူ့လို အပင်ပန်းမခံနိုင်ဘူး”
 မိမိထွေး၏ မြားဦးက ရဲဘုန်းမင်းဘက် ပြန်လှည့်သွားသည်။
 “ကိုရဲဘုန်းမင်း”
 “အင်း...ပြော”
 “စိတ်ညှို့တာနဲ့ အိပ်မွေ့ချတာက အတူတူပဲလား”
 “ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ မတူဘူးဗျ”
 “ဘယ်လို ဘယ်လို”
 သူ့စကားကို အားလုံး နားရှုပ်ထွေးကြသည်။ သူက မျက်နှာ

ထားတည်တည်နှင့် အလေးအနက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပညာရှင်တွေ၊ သူတေသီတွေ အားလုံးလိုလိုကတော့ အတူတူ လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မတူဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ကွဲတော့ ကွဲတယ်ဗျာ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ရှင်းပြရမှာ နည်းနည်းကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကလည်း သေသေချာချာနားထောင်မှ ဖြစ်မှာ”

“ရှင်းရမှာ ရှည်လို့လား”

“တိုတိုဖြေလို့လည်း ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို တိုတိုအရင်ဖြေ”

“ခင်ဗျားတို့ ဂီတသံတစ်ခု နားထောင်တယ် ဆိုပါစို့”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ဂီတသံက အရမ်းဆွဲဆောင်ပြီး ညှို့ယူဖမ်းစား ထားတယ် ဆိုပါတော့။ နားရွက်တောင် မခတ်ရဲဘဲ ခံစားနားထောင် နေမိတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ အညှို့ခံထားရတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ ဂီတသံက ပျင်းရိဦးငွေ့စရာကောင်းတယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားတို့ အိပ်ငိုက်လာတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒါ အိပ်မေ့ ချ ခံရတာပဲ”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“အင်း”

“ဘယ်ဟာက ပိုလွယ်လဲ”

“အိပ်မေ့ချတာက ပိုလွယ်တယ်”

“အိပ်မေ့ချခံရသူက ဘာဖြစ်လို့ အမိန့်ပေးတာတွေကို နာခံ ရတာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ... ချွေ့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲကို အဲဒီအမိန့်တွေ ရောက် သွားတာလို့။ ဒါတွေကိုလည်း နေ့တိုင်းလိုလို ပြောပြနေပြီးပြီ”

“ခုလိုမျိုး လိုတိုရှင်းလေး သိချင်လို့ပါ”
ထိုစကားကို ဓာရီက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကလည်း စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်လို့ မပြောရဘူး”

“ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ...။ တစ်ခွန်းဆိုင် ကျနေတာပဲ။ ဒါဆို ဒါ အပြတ်ဖြစ်ချင်နေတာကိုး”

ဓာရီက မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“အသံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အရောင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ကို အိပ်မေ့ချ တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီအရာထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့။ ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သိစိတ်က အဲဒီအရာထဲမှာ စုဝင် သွားတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်ဟာ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ငယ်လာတယ်။ အဲဒီကွက်လပ်ထဲကနေ မသိစိတ်က ပြုထွက်လာတယ်။ အဲဒီမသိစိတ် ကို လှမ်းဖော်ထုတ်ပြီး လှမ်းအမိန့်ပေးတာပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ”

“ရှင်းပြီလား၊ ရှင်းပြီလား”

ကိုမျိုးကြည်က ရဲတုန်းမင်းနှင့် တစ်ဆောင်တည်းနေသူဖြစ်သော် လည်း ခုမှပဲ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရသူလို ဝင်မေးပြန်သည်။

“မင်း စိတ်ညှို့အိပ်မေ့ချခဲ့သမျှ အတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ ရယ်စရာ တွေရော တွေ့ရသေးလား”

“အင်း...တွေ့ရတာပေါ့”

“အေး...ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ ရယ်ရတာပေါ့”

“ဥပမာဗျာ...”

“အင်း”

“ကျွန်တော်က အိပ်မေ့ချလိုက်တယ်။ သူက တကယ်အိပ်ပျော် သွားတယ်”

“ဘယ်လို...။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်မွေ့ချတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ အိပ်မွေ့ကျတယ်ဆိုတာ အစစ်အမှန် အိပ်ပျော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှ ကိုယ်အမိန့်ပေးတာကို သူက တုန့်ပြန်လက်ခံနိုင်မှာ”

“အင်း...အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“သူက တကယ်အိပ်ပျော်သွားတော့ ကိုယ်က ဘာမှ အမိန့်ပေးလို့ မရတော့ဘူး။ အကြံပေးလို့ မရတော့ဘူး။ သူက ဟောက်လို့ သွားတွေကြိတ်လို့ ဟိုလှည့်ဒီလှည့် ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်နဲ့။ ပြီး...အပျင်းဆန့်ပြီး ထလာရော၊ ကိုယ်လုပ်သမျှ သွားပါလေရော”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကပ်သီးကပ်သပ်။”

“ဝါးခနဲတော့ မရယ်မိကြပါ။ တစ်ခွဲခွဲတွေ့ပြီး ရယ်မိကြသည်။”

ကိုကျော်ဦးညိုက...

“အဲဒီလိုမျိုး ခဏခဏဖြစ်တတ်သလား”

“အစကတော့ ဖြစ်တာပေါ့။ အတွေ့အကြုံများလာတော့လည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“တခြား ပေါက်ကရက်စွတွေရော ဖြစ်လေ့ရှိသေးလား”

“အင်း...ပယောဂပူသလို၊ ရွာသူဝင်ပူးသလို ဖြစ်တာတွေ့ရှိတာပေါ့။ မထင်ဘဲ ကြုံရတာတွေပေါ့”

“အဲဒါမျိုးဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ”

“ကြည့် ဖြေရှင်းရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းသလဲလို့”

“ဥပမာ...သူက ကာယကံရှင်ကောင်မလေးကို လိုချင်လို့ ဝင်ပူးတာ ဆိုပါတော့”

“အင်း”

“ကိုယ်က လူ့အဖွဲ့စားရတယ်။ ဒီဘူးသီးပြုတ်လေး စားလိုက်၊ ဒီကောင်မလေးက မင်းကို အဲဒါမှ ပြန်ကြိုက်မယ်။ စားပြီး ပြန်ထွက်

သွားလို့ အမိန့်ပေးရတာပေါ့”

“စားပြီး ထွက်သွားရောလား”

“ဟင့်အင်း...အတွန့်တက်တယ်။ သူက ဘူးသီးပြုတ်ကို ဒီအတိုင်း မစားနိုင်ဘူးတဲ့။ ငပိရည်လေးနဲ့ တို့စားလို့ မရဘူးလားတဲ့”

“ရှာဖွေကျွေးလိုက်ရော ဆိုပါတော့”

“အင်း...အဲဒီအခါကျမှ ထွက်သွားတာပေါ့”

“နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝင်မပူးဘူးလား”

“ကြားထဲမှာ အကာအကွယ်တွေလုပ်ရတာပေါ့။ ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေပင့်ပြီး ပရိတ်တွေ ဘာတွေ ရွတ်ရတာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ထပ်လာမပူးရဲအောင် လုပ်ထားရတာပေါ့”

“အဲဒီသရဲက မင်းကို ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ လာရန်မတွေ့ဘူးလား။ မင်းကို သူ မှတ်မိမှာပဲ”

“အဲဒါတွေကို ထားလိုက်ပါဗျာ...အရမ်းရှုပ်ထွေးတယ်။ နားထောင်ချင်စရာလည်း မကောင်းပါဘူး။ နောက်ပြီး သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ညှို့ဝှက်ကွင်းထဲမှာ ပိတ်မိနေမှာကို ကြောက်ကြပါတယ်”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“အင်း”

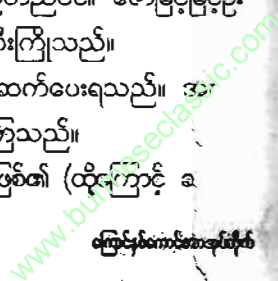
ထိုအချိန်မှာ ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက မည်သည့်နေရာမှ သူတို့ကို မြင်သွားမှန်းမသိဘဲ ဝိုင်းထဲသို့ မနုန်းပေါက်ရုံတမယ် ဝင်ရောက်လာသည်။ ရုံဝင်ခပေးရသည်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

“ဓာရီတို့က ဒီရောက်နေတာကိုး”

ဓာရီ မပြောနှင့် မိမိထွေးတို့ အုပ်စုတွေပါ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းတို့ လေးယောက်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဇော်မြင့်မြင့်ဦးကို ဂရုတစိုက်လည်းမရှိဘဲ ဝတ္တရားအရ ဆီးကြိုသည်။

ဓာရီတို့ကလည်း ဝတ္တရားအရ မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ အဲဒီအဆန်းလိုဖြစ်နေသော ရဲဘုန်းမင်းနှင့်ပဲ ငြိကြသည်။

ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက အလွန်ကြွေးတတ်သူဖြစ်၏ (ထိုကြောင့်

သင်္ဃေတို့အဖေနှင့် မတည့်။ ထို့အပြင် နှာခေါင်းကလည်း ကောက်
သေး၏ (ထို့ကြောင့် ခင်နှင်းသင်္ဃေ၏အစ်ကိုနှင့် မတည့်)။ သူ ဝတ်စား
ဆင်ယင်ထားသော ပစ္စည်းများကိုလည်း ရိုရင်းစွဲ ဈေးနှုန်းထက် ပိုပြော
ကာ ကြားဝါတတ်လွန်းသဖြင့် (ခင်နှင်းသင်္ဃေ၏ သူငယ်ချင်း/စတိုးဆိုင်
ပိုင်ရှင် စာရီနှင့် မတည့်)။

ထို့ကြောင့် ခင်နှင်းသင်္ဃေနှင့်လည်း မတည့်။
သို့သော်...

ငြိမယ့်ငြိတော့ ရဲဘုန်းမင်းနှင့် ငြိသည်။

သူ ကြားဝါသူကို ရဲဘုန်းမင်းက နားခံသာပုံမရဘဲ တုံ့ပြန်
ပညာပြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရဲဘုန်းမင်းမှာက ဘာကိစ္စမှန်းမသိဘဲ
ဆောင်ထားသော နားကြပ်တံကလေးများ ပါလာသည်။

“ရှေ့လထဲမှာ ကြုံရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း အမေရိကကို
ဦးလေးတွေနဲ့ လိုက်သွားရဦးမယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက နားကြပ်တံကလေးနှင့်ထုတ်၍ နားကလော်သည်။

ပြီး...ထိုနားကြပ်တံကိုပါ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ဂျာမနီကို အတင်းခေါ်နေ
တယ်လေ။ သူက စရိတ်ငြိမ်းခေါ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကလည်း
သိန်းခြောက်ဆယ်လောက် ထည့်သွားရမှာ”

ရဲဘုန်းမင်းက နားကြပ်တံကလေးထုတ်၍ နားကလော်သည်။

ပြီး...နားကြပ်တံကိုပါ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“စာရီက ဘာဖြစ်လို့ ဟန်းဖုန်းမကိုင်တာလဲ။ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်
ဆီက ယူထားလေ။ ကိုယ့်မှာက နှစ်လုံး သုံးလုံးရှိတော့ အဆင်ပြေ
ပါတယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက နားကြပ်တံကလေးကို ထုတ်၍ နားကလော်
၏။ ထို့နောက် ထိုနားကြပ်တံကိုပါ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့တွေ
ပုံချည်းဖြစ်နေကြသည်။ ကြာတော့ ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက ရဲဘုန်းမင်း၏
အိမ်က ချွယ်ချက်ကို ရိပ်မိသွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ရဲဘုန်းမင်းက တစ်ကွက်ထပ်တိုး၏။

“စာရီ”

“ရှင်”

“နားကြပ်တံ ယူမလား”

“အပိုပါလား”

“အင်း...လိုအပ်ရင်သုံးစို့ ‘ဘူး’ လိုအပ် ဆောင်ထားတာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ပေးစမ်းပါရှင်”

ရဲဘုန်းမင်းက နားကြပ်တံအနည်းငယ်ထုတ်ယူထားပြီး စာရီကို
‘ဘူး’ လိုက်ပေး၏။ ထို့နောက်မှ...

“ကျွန်တော်လည်း ကြုံလိုရှိရင် ရှေ့လထဲမှာ နွားထိုးကြီးကို
ဦးလေးတွေနဲ့ လိုက်သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ဖာပွန်ကို အတင်းခေါ်နေ
တာ။ သူက စရိတ်ငြိမ်းခေါ်တာဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကလည်း ဆယ့်လေး
ငါးကျပ်တော့ ထည့်သွားရဦးမှာ”

“ဒါပေါ့”

“စာရီက ဘာဖြစ်လို့ မျက်မှန်မတပ်တာလဲ။ လိုအပ်ရင် ပြော
လို့လေ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုင်းချည်းပဲ (၂)ခု (၃)ခု အပိုရှိတယ်။ မှန်တော့
မပါဘူး”

“ရှင်ကကျတော့ ဘာလို့ မျက်မှန်မတပ်တာလဲ”

“တီဗွီထဲက ကြော်ငြာမင်းသားတွေနဲ့ တူသွားမှာစိုးလို့”

ခဏကြာတော့ သူ့အခြေအနေကို သူရိပ်စားမိပြီး ဇော်မြင့်မြင့်ဦး
ထပြန်သွားသည်။ မပြန်ခင်မှာ ရဲဘုန်းမင်းကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက်...

“အပေါင်းအသင်းရဲ့ နာမည်က ရဲဘုန်းမင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက် ဆုံကြသေးတာပေါ့”

“ရပါတယ်”

အားလုံးထဲမှာမှ ရဲဘုန်းမင်းကိုပဲ ရွေး၍ ထိုသို့ပြောသွားခြင်း သည် ကောင်းသောအလားအလာမဟုတ်မှန်း အားလုံးသိကြပါသည်။ သို့သော် ရဲဘုန်းမင်း၏ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်၍ မည်သူ ကမှ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိကြ။

မြန်မာလူမျိုးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲဝိုင်းမှ ထထွက်သွားသူ၏ အတင်းကို ကျန်သူများက မလွဲသာမရှောင်သာပြောကြရ၏။ ထထွက်သွား သူကလည်း တင်ပြပြီးသည့်အတိုင်း ဖော်မြင့်မြင့်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်
သိန်းသန်းစုက...
“တရီ”
“ဟင်”

“နင် ဒီကောင့်ကို နည်းနည်းလေးမှ ပြန်မကြိုက်နိုင်ဘူးလား”
“ငါ့အတွက် ရေခဲရေတစ်ခွက်လောက်တောင် မတန်ဘူး”
“ကိုရဲဘုန်းမင်းကိုတော့ အတော်တင်းသွားပုံရတယ်”
“အင်း”

ဓာရီက မကျေမနပ်ပြော၏။
“အဲဒီကောင်က လူလည်”
“ဘာလဲ...နင်တို့အိမ်ကို လာလာလည်လို့လား”
“အင်း...လာလည်တိုင်း အကွက်ဆင်တယ်”
“ဘယ်လိုအကွက်ဆင်တာလဲ”

“အိမ်မှာ ကြောင်တွေရှိတာ နင်တို့ သိသားပဲ။ ရိုင်းလည်းရိုင်း တယ်။ တစ်မိန်းအကိုင်မခံဘူး။ ပြန်ကုတ်တယ်လေ”
“အေး...ဒီကောင့်ကို ကုတ်လိုက်လို့လား”
“သူကကို အကုတ်ခံတာ”
“ဘာအကြံအစည်လဲ”
“ဪ...အဲဒီအခါကျ ငါက အားနာရတာပေါ့ဟာ၊ အိမ်ရှင် ကိုး...။ သူ့ကို ဆေးလိမ်းပေး၊ ဝှမ်းလေး ပလာစတာလေး ကပ်ပေးရ

တာပေါ့။ သူက အဲဒါကို သာယာနေတာ”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“အဲဒါကြောင့် သူက အိမ်ကို လာလည်တိုင်း ကြောင်အကုတ် မခံရ ခံရအောင် လုပ်တယ်လေ”

“အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆေးထည့်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ဟ”

“မရဘူးဟ။ အိမ်ဖော်တွေ မအားတဲ့အချိန်၊ လက်ညှိုး နေတဲ့အချိန် အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာမှ သူက ရွေးရွေးလုပ်တာ”

“နည်းယူထားဦးမှပဲ။ အဲဒီနည်းလေး မဆိုးဘူး”

ထိုသို့ သံပြိုင်ဝင်ပြောလိုက်သည်က ကိုမျိုးကြည်နှင့် ကိုကျော်ဦး ညှိတို့ဖြစ်၏။ ကိုရဲဝင်းကတော့ ညွှာဦး၏အစ်မ ရိုပြီးပြီမို့ ဣန္ဒြေရနေသည်။
ရဲဘုန်းမင်းက ပြုံးပြီး...
“တရီ”
“ရှင်”

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေကပြောတော့ ခင်ဗျားကဉာဏ်ကြီးရှင်ဆို”
“ရှင်ကိုတော့ ဘယ်မိပါမလဲ”
“အဲဒီလို မဝေပဲပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အကောင်းအကြံပေးမလို့”
“ဟာ...ဒါဆိုရင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး”

ရဲဘုန်းမင်းက အစီအစဉ်တစ်ခု ပြောပြ၏။ အားလုံးကလည်း သဘောကျ၏။ ဓာရီကလည်း တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အကောင်အထည်ဖော် လိုက်လေသည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။
တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ဖော်မြင့်မြင့်ဦး အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ ဓာရီနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့၏ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုကို သူနှင့်လည်းမဆိုဘဲ အတင်းအဓမ္မလာမေးနေ၏။ ဓာရီကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွှတ်ချင်နေသူ ဖြစ်၍ ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းကို ရှုန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပြလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သကောင့်သားက...
“အား”
“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား”
“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြောင်ကုတ်ပြန်ပြီ”
 “ကုတ်မှာပေါ့၊ ရှင်က သူ့အမြီးကို သွားဆွဲတာကိုး”
 “လုပ်ပါဦးဗျာ...ဆေးလေးဘာလေး ထည့်ပေးပါဦး”
 ဓာရီက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးကာ ရဲဘုန်းမင်းပေးထားသည့် အကြံ
 ဉာဏ်အတိုင်း...

“ခဏလေးစောင့်”
 မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ ဒယ်အိုးဖင်မှ အိုးမဲများကို ခြစ်ယူလိုက်သည်။
 လုံလောက်ပြီဟု ထင်ရသောအခါကျမှ...

“ကိုဇော်မြင့်မြင့်ဦး အနာကို ပြပါဦး”
 “ဒီမှာ အကြီးကြီးပဲ”
 “မပူပါနဲ့၊ ပျောက်သွားမှာပါ”
 သူ့လက်ကို အိုးမဲများနှင့် ပြူးပေးပြီး ဝှမ်းနှင့်ဖိသုတ်ပေးလိုက်
 သည်။ ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက...

“ဟင်...ဘာလုပ်တာလဲ”
 “ကြောင်ကုတ်ခံရရင် ဒီဆေးနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”
 “ခါတိုင်းလိုပဲ လုပ်ပေးပါလား”
 “ဒီဆေးနည်းက ပိုကောင်းတယ်”
 လက်မှာ အိုးမဲတောင့်တောင့်နှင့် ဇော်မြင့်မြင့်ဦး ရှုံ့မဲ့ပြပြီး ပြန်သွား
 သည်။ ဓာရီ ကျေနပ်အားရစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခြံဝရောက်သည်အထိ
 သူ့မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသဖြင့်...

“စပ်လို့လား”
 “အင်း...စပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်”
 “ကားမောင်းလို့ ဖြစ်တယ်မို့လား”
 “အင်း...ဖြစ်ပါတယ်”
 လမ်းမှာတင် သူ့လက်က အရည်အကြည်ဖုတွေ ထွက်လာ
 ဦးမည်။ တစ်ရက်ကျော်လျှင် အနာပေးတွေ တက်လာဦးမည်။ ပြီးမှ
 ကွာကျပြီး အမာရွတ်ပျံ့ပျံ့ ကျန်ခဲ့ဦးမည်။

နောက်ကို သူ ဒီအချိုးမျိုး ချိုးရဲတော့မည်မဟုတ်။
 ဓာရီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ထဲပြန်အဝင်...
 “ဟင်”

မေမေက အောက်ထပ်ရောက်နေသည်။
 “မေမေ ဘာလိုချင်လို့လဲ”
 မေမေ ခေါင်းခါပြသည်။

“အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”
 မေမေက ဘာမှမပြော။ အိမ်ဖော်မလေးများနှင့် မေမေ့ကို
 စောင့်ကြည့်ရသော နှုတ်မထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ရှိပါတယ်။ အန်တီက သူ့ဘာသာသူ အောက်ဆင်းချင်တယ်
 ဆိုလို့”

ဓာရီက...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”
 မေမေက ခေါင်းခါပြပြန်သည်။ ဝည့်ခန်းထဲမှာ ခဏထိုင်နေ
 ပြီးမှ နှုတ်မအကူအညီနှင့် အပေါ်ပြန်တက်သွား၏။

ဇော်မြင့်မြင့်ဦး၏ ကိစ္စအကြောင်းကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်
 စုလုံးကို ပြောပြဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်တာကိုပဲ အားမနာ
 လျှာမကျိုး ရယ်မောကြသည်။ ရဲဘုန်းမင်း၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း
 ချီးကျူးကြသည်။

ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက ရဲဘုန်းမင်းအပေါ် အငြိုးကြီးစွာ ထားနေ
 ကြောင်းကိုတော့ သူတို့တွေ မခိုင်မိကြ။ (ရဲဘုန်းမင်းကတော့ မပြောတတ်)
 ရဲဘုန်းမင်းနှင့် ဓာရီတို့ အအေးဆိုင်တွေမှာ နှစ်ယောက်တည်း
 အထိုင်များလာသည်။ ကျန်သော သူငယ်ချင်းအုပ်စုကလည်း သူတို့ကို
 နားလည်မှုကြီးကြီး ထားပေးလာသည်။

တစ်နေ့...
 အချစ်သီချင်းလေးများကို တိုးတိုးဖွင့်တတ်သည့် အအေးဆိုင်
 တစ်ဆိုင်မှာ သူတို့တွေ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြ၏။ ဓာရီက...

“ကျွန်မကို ချည်းကပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ တက္ကသိုလ်တုန်းကပါ”

“အင်း”

“သူ့ အသက်ရှူရပ်တဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မကို ချစ်သွားမှာပါတဲ့။ ကျွန်မ စိတ်ညစ်သွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကလည်း အသက်ရှူရပ်တဲ့အချိန်အထိ သူ့ကို ငြင်းနေရဦးမှာပေါ့။ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ရဲဘုန်းမင်းက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ဓာရီက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီး အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားတွေကို လာလာပြောတာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“ဘာ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“အသက်ရှူရပ်မှတော့ သေသွားပြီပေါ့ရှင်။ ကျွန်မကို သူက ဘယ်လိုလုပ် ဆက်ချစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“အဲဒီလို ပြောလို့ မရဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“လူမှာ မသေဘဲ အသက်ရှူရပ်သွားတဲ့အချိန် ရှိတယ်ဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်လို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“တံတွေးမျိုချတဲ့ အချိန်လေ”

“အယ်...”

ဓာရီ စမ်းလုပ်ကြည့်တော့ ဟုတ်နေသည်။ ရဲဘုန်းမင်းက

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သူက ဒီစကားပြောရတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လေ ဂလု မသေမချင်း ချစ်သွားမှာပါ။ ဂလု ယုံပါဗျာ။ ဂလု လို့ပေါ့။ တံတွေးမျိုချရင်း ပြောမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦး

ကိုတစ်ဦးလည်း ကြည့်နှူးသာယာစွာ မျက်လုံးထဲမှ အကွရာကို တစ်ယောက်က

အခန်း(၁၀)

“ဓာရီ”

လူစုန်းအော်သံကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရောက်နေသည်က ဖော်မြင့်မြင့်ဦး။

“ဓာရီ ဒီကောင်နဲ့ မနေနဲ့။ ဒီကောင်က ကောင်းတဲ့မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်အဖေက လူသတ်သမားကြီး”

“ဘာ...ရှင် ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလာပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဆုံးသွားတာ ကြာလှပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအဖေဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားပြီးမှ ထောင်ထဲမှာ သေသွားတာ”

“အို...”

တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ငြိမ်...။

အခန်း(၁၀)

ဟကယ်ဝေတ၊
ကမ္ဘာလောကကြီးဆိုတာ
ဟကယ်ဒီဟကယ်ကြီးအရနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးပေါ့။

သု သ ဓ်

(ဝေ နွှ ရာ သီ မှ တ် တ ဓ် : မှ)

ကိုမျိုးကြည်၊ ကိုရဲဝင်းနှင့် ကိုကျော်ဦးညိုတို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို အခြေအတင်စကား ဆိုနေကြရလေတော့၏။ ပြဿနာမှာ လေးယောက်အတူ နေထိုင်သော အခန်းမှနေ၍ တစ်ယောက်သောသူဖြစ်သည့် ရဲဘုန်းမင်း၊ ပျောက်ဆုံးသွားသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို သွား၍ မေးသောအခါ...

“ဟ...မင်းတို့လူ ပြန်သွားပြီလေ”

“ဟင်...ဘယ်ကို ပြန်သွားတာတုန်း”

“မသိဘူးလေ...။ ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ။ ရွာပြန်တာ နေမှာပေါ့”

“ဟာ...ခင်ဗျားဟာက ဟုတ်ရဲ့လားဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် ဘာမှ ပြောမသွားဘူး”

အဆောင်ပိုင်ရှင်က မျက်မှောင်ကြုံကာ...

“ဒါတော့ မင်းတို့ကို မယုံကြည်လို့ ဘာမှ ပြောမသွားတာ နေမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားမို့ ဒီစကားပြောထွက်ရဲတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘယ်လောက်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ကမှ စကား များဖူးသေးတယ်”

“ဘာဆိုလဲ...များပေမယ့် ပြေလည်တာပဲ။ ကျွန်တာ ငါ မသိဘူး။ သူ ငါ့ကို ပေးစရာရှိတဲ့ အဆောင်ကြေးတွေ ဘာတွေ ရှင်းစရာအားလုံး ရှင်းသွားတယ်။ ပြီး...ထွက်သွားတယ်။ အထုပ်အပိုး တွေလည်း ပါသွားတယ်။ ဒါ...ပြန်တာပဲ နေမှာပေါ့”

ထိုအခါ ကိုမျိုးကြည်၊ ကိုရဲဝင်းနှင့် ကိုကျော်ဦးညိုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ် သည်။ အခန်းထဲမှာ ရဲဘုန်းမင်း၏ ပစ္စည်းများက ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့။

ပိုဆိုးသည်က မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားမှန်း မသိလိုက် ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အကျိုးအကြောင်း စာ၊ စကားလေးမှ မထားခဲ့ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရဲဘုန်းမင်း ပျောက်ဆုံးသွားရသည့်အတွက် သူတို့ ဦးနှောက်ခြောက်ရသည်နှင့်အမျှ ရောက်မအေးလည်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓာရီ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် မိမိတွေ၊ သိန်းသန်းစု၊ ခင်နင်းသင်္ဃေတို့မှတစ်ဆင့် ‘လူသတ်သမားသား’ဟူသည့် ကိစ္စကို အထိုက်အလျောက် သိခဲ့ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပိုဆိုးသည်က ဥမ္မာဦးထံမှတစ်ဆင့် ကိုရဲဝင်းအား ဖော်မြင့်မြင့် ဦး မွှေနှောက်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကို ခရေစုတွင်းကျ သိခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ ခုလည်း သူတို့ ဘာမှမဆိုသော အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲသလို သွားမဲနေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ပြောကြကြေးဆိုလျှင် သူတို့ဘက်မှလည်း ဘာမှ ထောက်ပြ ပြောဆိုနိုင်စရာ အကြောင်းအချက်လည်း ရှိလှသည် မဟုတ်ချေ။ နောက်ဆုံးမှ ကိုကျော်ဦးညိုက...

“ကဲပါဗျာ...ပြန်ကြရအောင်။ အခန်းထဲမှာပဲ သွားဆွေးနွေးရ အောင်”

ထိုကဲ့သို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်အနီးက လှည့်ထွက်ကာနီးမှ ကိုရဲဝင်း က...

“ဪ...ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ဦးမယ်”
အဆောင်ပိုင်ရှင်က...

“ဘာလဲ”

“ရဲဘုန်းမင်း ထွက်သွားပေမယ့် နောက်လူတစ်ယောက်တော့ ဒီအခန်းမှ ထည့်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ဦး၊ ဟုတ်လား။ သူပြန်လာမှာပါ”

“ဒါ လေးယောက်ခန်းလေ”

“ဟုတ်တယ်။ ခု...သုံးယောက်နေတယ်၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်မသွင်းနဲ့”

“အဲဒါဆို တစ်ယောက်စာ ခင်ဗျားတို့က ပေးမှာလား”

“ဟာ...လူမှုရေးမျက်နှာတော့ နည်းနည်းကြည့်ဦးလေ။ ရဲဘုန်း မင်း ပြန်လာမှာပေါ့။ ပြန်မလာလည်း ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာဦးမှာပေါ့”

“ဟာ...ဘာတွေလဲ၊ ရှုပ်က ရှုပ်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ...လူမှုရေးမျက်နှာဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပြောပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျား ဒီလောက် ငွေမျက်နှာ မက်သလား”

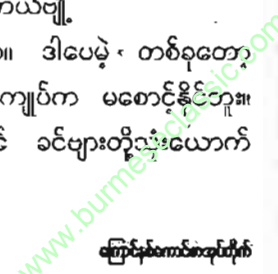
“ငွေမျက်နှာတင်မဟုတ်ဘူး၊ တခြားအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိ သေးတယ်။ သူ ဘာတွေရှုပ်သွားလဲ မသိနိုင်ဘူး။ အဆောင်ကို ဖုန်းတွေ လာ၊ လူတွေလာ၊ ရဲတွေလာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် လုပ်မတုန်း”

“ဟာ...အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ တာဝန် ယူတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ တကယ်တာဝန်ယူသလား”

“ဟိုဘက်ကမ်း လွန်တဲ့အထိ ယူတယ်ဗျို့”

“အေး...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောလေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နှစ်လ သုံးလထက်တော့ ပိုပြီး ကျုပ်က မစောင့်နိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်သွင်းရမှာပဲ။ မနေချင်ရင် ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ပါဆင်း”

“ဟာ...ခင်ဗျားက ရိုင်းလှချည်လား”

ထိုသို့နှင့် စကားဝိုင်းက မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တင်းမာလာသည်။ ထိုအခါကျမှ အဆောင်ပိုင်ရှင်က သူ့စကားကို သူ နည်းနည်းပြန်လျှော့သွားသည်။

“ကဲ...ထားပါဗျာ၊ သွားတော့ သွားတော့၊ ခင်ဗျားတို့တာသာ သွားတော့”

အမှန်ဆိုလျှင် အဆောင်ပိုင်ရှင်သည်လည်း စီးပွားရေးဆန်လှသူ မဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် ရဲဘုန်းမင်းအပေါ်မှာလည်း ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ရဲဘုန်းမင်း ထွက်သွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုမျိုးကြည်တို့က လာရောက်ဟောကံဟမ်းနေ၍သာ တုံ့ပြန်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရဲဘုန်းမင်း အပေါ်မှာတော့ ပြောခဲ့သလို သံသယရှိရှာသူ မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ဖြင့် ကိုမျိုးကြည်၊ ကိုကျော်ဦးညို၊ ကိုရဲဝင်းတို့အားလုံး အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ရဲဘုန်းမင်း အိပ်ခဲ့သော ခုတင်လေးကို ကြည့်ပြီး သုံးယောက်သား လွမ်းဆွေးသလိုပင် ဖြစ်နေ သေးတော့၏။

အတန်ကြာမှ ကိုမျိုးကြည်က ပြင်းပြင်ထန်ထန် တောက်ခေါက် လိုက်ပြီး...

“ဒီ ဇော်မျိုးမျိုးဦးဆိုတဲ့ လူဟာ အတော့်ကို ပြဿနာရှာတဲ့ ကောင်ပဲ”

ထိုအခါ ကိုရဲဝင်းက...

“မင်းတို့ကလည်း မှားနေပြန်ပြီ။ ဇော်မျိုးမျိုးဦး မဟုတ်ပါဘူး။ ဇော်မြင့်မြင့်ဦးပါ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ဇော်မြင့်မြင့်ဦး ဇော်မြင့်မြင့်ဦး။ အဲဒီလူက အတော့်ကို ဓမ္မတဲ့ လူပဲဗျာ”

“အေးလေ...သူကလည်း ဓာရီကို ကြိုက်နေတာကိုး။ နောက် ပြီး ဓာရီကလည်း ရဲဘုန်းမင်းကို စိတ်စားနေတဲ့ပုံစံ တွေတာကိုး”

ကိုကျော်ဦးညိုက ဖြည့်စွက်၍ ပြော၏။

“ပြီး...ကိုကျော်ဦးညိုရဲ့ အမြင်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်ဖြင့်...”

သူ့ကိုယ်သူ ထိုသို့ မိတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။ ကိုရဲဝင်းနှင့် ကိုမျိုးကြည်တို့က နားကြားပြီး ကပ်ဟန်ဖြင့်...

“လိုရင်းကို ပြောဗျာ”

“ဪ...ရဲဘုန်းမင်းကလည်း ဓာရီရှေ့မှာ သူ့ကို အရှက်ခွဲ လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကိုး။ သူ ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ”

“အင်း...အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ သူ မကျေနပ်ကြောင်းကို အဲဒီနေ့ ဝိုင်းက အထမှာတင် ပြောင်မပြောရုံတမယ် ပြောဆိုသွားတာပဲ”

“အေးလေ...ဟုတ်တယ်။ ကဲ...ထားလိုက်ပါတော့၊ ထားလိုက် ပါတော့။ အဲဒါတော့ အကုန်လုံးကို ခဏမေ့ထားလိုက်ကြရအောင်”

“ဟင်...အဲဒါကို မေ့ထားပြီး ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ကြရမှာ တုန်း”

“စဉ်းစားမယ်လေ...စဉ်းစားမယ်။ တစ်ယောက်ကို ဆယ်မိနစ် စဉ်းစားမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သုံးယောက်သား ဆေးပေါလိပ်များကို လိုက် ရှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့် မီးညှို့လိုက်ကြပြီး မီးခိုးငွေ့တထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာရှိုက်လျက် စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားလိုလို၊ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်လိုလိုနှင့် စဉ်းစားခန်း ဝင်ကြလေတော့သည်။

အတော်ကြာတော့ ကိုမျိုးကြည်က...

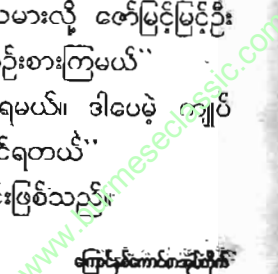
“ကဲ...ဆယ်မိနစ်တော့ မပြည့်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အတွေးတစ်ခုရလာလို့ ပြောတော့မယ်ဗျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာများလဲ”

“ရဲဘုန်းမင်းရဲ့ အဖေဟာ လူသတ်သမားလို့ ဇော်မြင့်မြင့်ဦး ပြောသွားတာဟာ အမှန်လားဆိုတာကနေ စစဉ်းစားကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါကနေ စစဉ်းစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မှန်တယ် ထင်ရတယ်”

ထိုစကားကို ကိုရဲဝင်းက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဒါကြောင့်သာ သူ့စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားတာ နေမှာပေါ့ဗျ”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့...”

ကိုရဲဝင်း၏ ဆက်မည့်စကားကို အားလုံးက ဆေးပေါ့လိပ် အဖွာရပ်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။

“ဆက်ပြောလေ၊ ဘာ...ဒါပေမဲ့လဲ”

“ရဲဘုန်းမင်းက သူ့အဖေအကြောင်း သူ့ဟာသူတောင် သိတာ မှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ...မသိအောင် သူ့အဘိုးနဲ့ အမေက လျှို့ဝှက်ထား တာကြီးကိုက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်မနေဘူးလား”

ကိုကျော်ဦးညိုက...

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“တစ်ခုမကဘူး ခင်ဗျား အရင်ပြော။ ရှိချင်သလောက်ရှိ”

ကိုမျိုးကြည်ကပါ ဝင်ပြောပြန်၏။ ကိုကျော်ဦးညိုက...

“ဒါ ဖော်မြင့်မြင့်ဦးဆိုတဲ့ကောင်က သက်သက်မဲ့ ပြဿနာ ရှာတာ၊ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ဇာတ်တစ်ခုကို ရဲဘုန်းမင်းလို လူက အဆောင်က ထွက်သွားရတဲ့ထိ ခေါင်းစားခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခု ရှိရမယ်”

“အင်း...အဲဒီလိုအကြောင်းက ဟိုဗျာ...ဥပမာ အသည်းကွဲ တာတို့ ဘာတို့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုအခါ ကိုရဲဝင်းက...

“ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး၊ စိတ်ညစ်လို့ပဲ ထွက်သွားသွား ရဲဘုန်း မင်းလို စိတ်နှုတ်သက်ပြီး ဒီလောက်လေ့ကျင့်ထားတဲ့သူက ဒီလောက် ခံစားစရာအကြောင်း ရှိလို့လား”

ကိုရဲဝင်းစကားကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သွားပြီး ဇေဝဇေဝတွေ

ထပ်ဖြစ်ကုန်သည်။ သူ့စကားက မှန်နေသည်ကိုး။ အတော်လေးကြာမှ ကိုရဲဝင်းကပင်...

“ခံစားရမယ်ဆိုရင် တစ်ကြောင်းပဲ ရှိမယ်”

“ဘာလဲ”

“သူက သွေးလျှူတယ်လေ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတယ်။ သူ့သွေးလျှူခဲ့တဲ့ သူတွေက မကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေလို့ သူခံစားခဲ့ရတာကို ပြောဖူးတယ်”

“အေးလေ...အဲဒါက အဲဒါပဲ”

“ဆိုတာပြောမယ်။ သူ့သွေးနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့သူတွေ မကောင်းမှုလုပ်တာတောင် သူ ခံစားရရင်...”

အားလုံးက စကားမဆုံးမိမှာပင် သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြ၏။

“လူသတ်သမားရဲ့ အသွေးအသားနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ သူ့ ခံစားချက်ကို တွေးကြည့်ပေါ့။ ဒီကိစ္စကတော့ တော်ရုံစိတ်စွမ်းအား လေ့ကျင့်ထားတဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းနဲ့အများတော့ စိတ်ထိခိုက်မှာပဲလို့ ငါထင်တယ်”

ဘယ်လိုပဲ ဘာတွေ တွေးတွေး၊ ပြောပြော လိုရင်းကတော့ မရောက်။ သူတို့ လိုရင်းမရောက်သလို သိန်းသန်းစု၊ မိမိထွေးနှင့် ခင်နှင်းသဇင်တို့ကလည်း လိုရင်းမရောက်မှာကို သိရက်နှင့် ဒီအကြောင်း ကိုပဲ ဆွေးနွေးနေမိကြသည်။

“ဟဲ့...ဖော်မြင့်မြင့်ဦးဆိုတဲ့ကောင် ပြောတာ ဟုတ်နေလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ နင်က ဒီလိုပြောရတာလဲ”

သိန်းသန်းစု၏ အမေးကို မိမိထွေးက ပြန်မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ရဲဘုန်းမင်း ပျောက်နေတယ် ဆိုတာကိုး”

“ပျောက်တာနဲ့ ဟုတ်ရရောလား”

“မဟုတ်ရင်ကော ပျောက်စရာလိုလား”
“ကဲပါ”

ခင်နှင်းသဇင်က ဝင်တား၏။

“ပျောက်နေတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဟို ဇော်မြင့်မြင့် ဦးဆိုတဲ့လူ ပြောတာကလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပဲ”

“နင်ကသာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ လုပ်နေတာ၊ ဓာရီကတော့ ဖာတ်ထိနေပြီ ထင်တယ်”

“ဘာထိစရာ လိုလဲဟာ”

“ဪ...နင်ကလည်း ဓာရီအဖေက သူများသတ်တာ ခံရတာ လို့ ပြောဖူးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့အဖေကလည်း စကားမပြောတတ် တော့တာတဲ့။ အဲဒီတည်းကပဲ ဆိုပါတော့”

“အဲဒီတော့ နင်ဆိုလိုချင်တာက...”

ခင်နှင်းသဇင်က စကားကို ဆက်၏။

“ဪ...သူ့အဖေဟာ လူသတ်သမားလက်ချက်နဲ့ သေရ တယ်။ ရဲဘုန်းမင်းရဲ့ အဖေကလည်း လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီတော့ ရဲဘုန်းမင်းကို တိမ်းညွတ်နေတဲ့ ဓာရီက စိတ်တော့ ထိခိုက်မှာပေါ့”

ထိုအခါ သိန်းသန်းစုက...

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

“ဟဲ့...ဘာမှကွဲဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ကိုရဲဘုန်းမင်းကပါ တစ်နေ့မှာ လူသတ်သမားဖြစ်လာရင်”

“နင့်ကို အရင်ဆုံး လာသတ်မှာပေါ့”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ကြိုကြီးစည်ရာဟယ်”

မိထွေးနှင့် သဇင်က ထိုသို့ ဝင်ပြောမိကြ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ငါတို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းချင်လို့လဲ”

“မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ဟ”

“မစင်ကမှ ဆေးလို့ လွယ်သေးတယ်ဟ”

“မစင်ကို မဆေးဘဲ နင်က ဒီအတိုင်း ထားထားတတ်လို့လား”

အကြံကတော့ သူတို့ဆီ ရောက်မလာပါ။ အသံကတော့ သူတို့ ဝိုင်းထဲ ရောက်လာသည်။ ကိုကျော်ဦးညို၏ အသံဖြစ်၏။ သူ့အဖေ အကြောင်းကိုလည်း ကြုံလျှင် မေးထားရဦးမည်။

“ဟဲ့...ဘာတွေ ကြိတ်တိုင်းပင်နေတာလဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုကြ တော့မလို့လား”

သိန်းသန်းစုက...

“အဲဒီကိစ္စက လွယ်တယ်၊ ဒီလောက်တိုင်ပင်နေစရာမလိုဘူး။ ရှင့်ကို ဖယ်လိုက်ရင် တွေးရ အတော်သက်သာသွားတယ်”

ခင်နှင်းသဇင်ကပါ...

“အေးလေ...အလွယ်ဆုံးမို့ နောက်ဆုံးမှ လုပ်မို့ ဘေးတောင် ကပ်ထားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းထဲ ဝင်လာတာလဲ”

“ဒါထက် နင်တို့အဖေတွေလည်း လူသတ်သမားတွေပဲဆို”

“ဘာ...”

“နင်တို့ကိုမွေးပြီး သန္ဓေထားဆေးတွေ သုံးခဲ့ကြတယ်ဆို” သိပ်တော့ မရယ်ဖြစ်ကြ။

နေရာက မိမိထွေးတို့နားက အအေးဆိုင်ကလေးဖြစ်၏။ အတော် ရောင်းကောင်းပုံရသည်။ လူပင်မရှိ၊ ဆိုင်ရှင်က သူတို့အုပ်စုကိုပင် အတော်ကျေးဇူးတင်နေပုံ ရသည်။ စိတ်တော့ သိပ်မချရ။ သူ့ပုံစံက ဇော်မြင့်မြင့်ဦး ရောက်လာလျှင်လည်း ကျေးဇူးတင်ဦးမည့်ပုံဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့စကားဝိုင်းက ဓာရီနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့ဆီ ရောက်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဓာရီအကြောင်း ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းပဲ အဖြေမထွက်တဲ့ထိ ပြောနေ ဖြစ်ကြတယ်”

“သတင်းလေး ဘာလေး ရပြီလား”

“ခုထိတော့ ဘာမှ မသိသေးဘူး။ သူကလည်း သူပဲ။ ဒီလောက် ခင်တဲ့ သူတွေကိုတောင် စာတစ်လုံးမှ ရေးမထားခဲ့ပေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်တတ်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အင်းလေ...ဓာရီလည်း ဆိုင်တွေတောင် မသွားတာ သုံးရက် ရှိပြီတဲ့”

ကိုရိုဝင်းကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်နှင့် ဝင်ပြော၏။

“အမှန်က သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရမှာဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

အားလုံးက ထောက်ခံ၏။

“အဲဒီ ဖော်မြင့်မြင့်ဦးဆိုတဲ့လူ ဝင်ရှုပ်လို့ပေါ့”

သိန်းသန်းစုက မကျေမချမ်းဆိုသည်။

“အင်းလေ...ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ မမျှော်လင့်တဲ့ထောင့်က ပြဿနာဝင်လာတော့ သူတို့ဇာတ်လမ်းက ဘာဆက်ဖြစ်မလဲတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး”

“ဝေးချင် ဝေးသွားကြမှာ”

ခင်နှင်းသင်္ဃန်းကတော့...

“ဟယ်...ဒီကိစ္စက သေချာ၏ မသေချာ၏လည်း သေချာမသိ သေးဘဲနဲ့ ဝေးသွားကြမယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ပြောတာ နောက်ထား၊ ပထမဆုံး ရဲဘုန်းမင်းကို ရှာ။ နောက် အဲဒီကိစ္စ ဟုတ်မဟုတ် နီးစပ်ရာစုံစမ်း။ ပြီးရင် ဖော်မြင့်မြင့်ဦး ဆိုတဲ့လူကို ရှာပြီး...”

“ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

သိန်းသန်းစုက ပြောမှ ခင်နှင်းသင်္ဃန်း ဇက်ကလေး ပုသွားရ ပါလို့။ ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့်...

“အင်း...ခုလောက်ရှိ ဓာရီလည်းတော်တော်ခံစားနေရမှာပဲနော်”

သူတို့ခိုင်းလေး ငြိမ်သက်သွား၏။ ဓာရီရင်ထဲက ဝေဒနာကို တရိုက် အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဓာရီပြီးလျှင်တော့ သူတို့က အသိဆုံး အင်း...ရဲဘုန်းမင်း၏ ဝေဒနာကရော...

ဓာရီလည်း သူ့နား တရွေ့ရွေ့ကပ်လာသော ခြေသံကြောင့် အတွေးနယ်လွန် စိတ်နယ်ချဲ့နေရာမှ မော့ကြည့်မိတော့ ဓာရီအမေ

“မေမေ”

မေမေက သူ့ကို ကုဏ္ဍာသက်သော မျက်ဝန်းအုံဖြင့် ကြည့်နေ သည်။ ပြီး...မေးဆတ်ပြကာ ‘ဘာဖြစ်နေလဲ’ဟူသော သဘောနှင့် မေး၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ...”

မေမေက ခေါင်းခါ၏။ မယုံဘူးဆိုသော သဘော။

“တကယ်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေလို့ပါ။ ခြောက်...ဆရာမ ရေ”

မေမေ့ကို ဆက်ရှင်းနေလျှင် ပြီးမှာ မဟုတ်သဖြင့် ဆရာမကို ပါ တဆက်တည်း အော်ခေါ်လိုက်ရသည်။ မေမေ့နားက အကူသနားပြု တလေးက...

“အန်တီက အပြင်ထွက်ချင်လို့ ပေးထွက်လိုက်တာပါ မတရား သူ မဓာရီကို အခန်းထဲက လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာ ကြားပြီ”

ဓာရီ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ မေမေကတော့ ဓာရီကိုသာ မမှိတ်မသုန် အကဲခတ်နေဆဲ။ ဓာရီက ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာအနေအထားကို ပြင်လိုက်ပြီး...

“ဆရာမ မေမေ့ကို ဆေးတိုက်ပြီးပြီလား။ ထမင်းရော စားပြီး ပြီလား”

“ထမင်းလည်း စားပြီးပြီ။ စားတာတော့ နည်းတယ်။ ဆေး လည်း တိုက်ပြီးပြီ”

“မေမေ သွားနားတော့နော်။ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဆိုင်(၄) က အလုပ်သမားအားလုံးလဲဖို့ အင်တာဗျူးထားတာတွေ စဉ်းစားနေလို့”

မေမေက သူ့ကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆရာမ
လေး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ အသာတကြည်လိုက်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းသံက မြည်လာ၏။ မေမေက လှည့်ကြည့်နေသဖြင့်...

“သမီး ကိုင်လိုက်မယ်”

ထိုအခါမှ မေမေ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

“ဟဲ့လို”

“ဓာရီဆိုတာနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

တစ်ဘက်မှ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော တစ်မိးအမျိုးသား
တစ်ယောက်၏ အသံ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ဓာရီပါ”

“ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ
လဲ”

အလောတကြီး မေးပြီးမှ သတိရ၏။ ဟိုက ပြောပါမယ်ဆိုမှ
အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ဟိုကလည်း တကယ်ပြောပါသည်။ ပျော့
ခြင်း၊ မာခြင်းမရှိသော ပုံမှန်လေသံနှင့် ဖြစ်၏။ မြန်မာသံစစ်စစ်နှင့်
ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း...

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘာဘူလို့ပဲ မှတ်ထားပါ”

“ရှင်...ဘာဘူ ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ရှင်ကို မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“ပြောစရာရှိတာပါ”

“ပြော”

ဖုန်းသံရဲလားဟု ထင်လိုက်မိသေးသော်လည်း မဖြစ်နိုင်။
တစ်ဘက်မှအသံက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်ဟန် မရှိ။

“ဇော်မြင့်မြင့်ဦးပြောတဲ့ ကိစ္စပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်...ရဲဘုန်းမင်းကိစ္စ”

ဓာရီ တစ်ချက်အံ့ဩသွားမိသည်။ သို့သော် တစ်ဘက်မှစကား
ကို ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်၏။

“ရဲဘုန်းမင်းရဲ့အဖေက လူသတ်သမားဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး
ဓာရီ”

ဓာရီက တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“ရှင်က ဘာမို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ။ ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ဘာဘူပါ”

စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဒီလူနယ် မှည့်စရာနာမည်ရှားလို့ဟုလည်း
တွေးမိ၏။ သို့သော်လည်း ရဲဘုန်းမင်းကိစ္စဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။
လောလောဆယ် မတွေ့ချင်သော်လည်း မေ့၍ရသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။
ထို့ကြောင့်...

“ရှင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားပါ။ ဒီမှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရဲဘုန်းမင်းအဖေက လူသတ်သမား၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျ
ပြီး ထောင်ထဲမှာတင် သေသွားခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဒါ ဇော်မြင့်မြင့်ဦး
ပြောလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဘာသာ စုံစမ်းပြီး သိတာ”

“အဲဒါက ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင့်...အဲဒါက ဟုတ်ရင် ရှင်းနေတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါတွေက ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြောရ
ရင် ရှည်မှာ”

“ရှည်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြောပါ”

တစ်ဘက်မှအသံ နည်းနည်းတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင်...”

တိခနဲ လိုင်းပြတ်သွား၏။ လိုင်းမင်းများ တိုင်တက်ပြန်ပြီ
ထင်၏။ ဓာရီကတော့ ဆန့်တင့်နှင့် စိတ်တိုပြီး ဖုန်းခွက်ကြီးကို

ဆက်ကိုင်ထားမိလေသည်။

“ဓာရီ”

ဖုန်းထဲမှ အသံမဟုတ်ပါ။ အပြင်မှ အသံဖြစ်၏။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ သိန်းသန်းစု၊ မိမိထွေး၊ ခင်နှင်းသဇင်၊ ကိုရဲဝင်း၊ ကိုမျိုးကြည် နှင့် ကိုကျော်ဦးညို။

“လာကြ”

“နှင် ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“အဲဒါပဲ ပြောပြချင်နေတာ။ ထိုင် အအေးသောက်မလား၊ အပူသောက်မလား”

“အပူ”

အအေးဆိုင်မှ ထလာသူများပီပီ တညီတညွတ်တည်း တောင်း ဆိုကြ၏။ ဘယ်သူကမှ ‘ရပါတယ်’ ‘နေပါစေ’ဟု မငြင်းကြ။

အပူရည်(ကော်ဖီ)များ ရောက်လာပြီးမှ ဓာရီက စကားစ၏။

“ခုပဲ ဘာဘူဆိုတာ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာဘူ”

သိန်းသန်းစုက လိုက်ရွတ်၏။

“အေး...ဘာဘူတဲ့”

“ဘယ်က ကုလားလဲ”

ခင်နှင်းသဇင်က ဝင်မေး၏။

“ကုလားသံတော့ မပေါက်ဘူးဟာ။ ဗမာလို ပြောသွားတာမှ ပြုံးနေတာပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ရဲဘုန်းမင်း အဖေက လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

အားလုံး ‘ဟင်’ သွားကြ၏။ သူမလည်း ကျိုးကြောင်းကုန်စင် ပြောလိုက်ပြီးမှ ဖုန်းကျသွားသည့် နေရာရောက်တော့ အားလုံး ‘ဟာ’ သွားကြပြန်သည်။

“ဒါ အကြောင်းရှိရမယ်ကွ”

ကိုကျော်ဦးညိုက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် ဝင်ပြော၏။

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ”

“အေးလေ...ဟိုက အကြောင်းမရှိဘဲ အားအားယားယား ဆက်မလား”

ကိုရဲဝင်းနှင့် ကိုမျိုးကြည်က ဝင်ပြော၍ ကျော်ဦးညိုက...

“နေပါဦးကွ၊ ဆက်ပြောမှာပါ”

“ပြော”

“ဖုန်းပြန်လာဦးမလား၊ စောင့်ကြတာပေါ့”

ထိုညနေက တော်တော်လေး မိုးချုပ်သည်ထိ အားလုံး ဓာရီ အိမ်မှာ ထိုင်ကာ ဖုန်းစောင့်ကြသော်လည်း ဖုန်းက မလာတော့။

“ကဲ...ပညာရှိ ဖုန်းက မလာဘူး၊ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သိန်းသန်းစုက မေး၏။ ကျော်ဦးညိုက...

“အင်း...စဉ်းစားနေတယ်”

ကိုရဲဝင်းက...

“ဇော်မြင့်မြင့်ဦးဆီ သွားမေးရင် ရမလား၊ သူ ညာတာလား ဆိုတာ သိရအောင်”

“ဪ...ဟိုက ညာပါတယ်လို့ ပြောမလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဓာရီကပဲ ဝင်ပြောရ၏။

“အသိတွေထဲမှာ ဘာဘူဆိုတာ မရှိဘူးလား”

အားလုံး ဇဝေဇဝါကြောင်စိစိလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ပြီး မိမိထွေးကပဲ ပြန်မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာဘူကို ရှာရမယ်လေ”

“ဘာဘူကို ရှာမယ်”

၁၈၀ တာရာမင်းခေ

“အေးလေ”

“မသိဘဲ ရှာမယ်”

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘုန်းမင်းကိုလည်းသိ၊ ငါ့လည်းသိ၊ ငါ့ဖုန်းလည်းသိနေတဲ့ သူ့ဆိုတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ထဲကပဲ ဖြစ်မှာပဲ ထင်တယ်”

မာရီစကားကို အားလုံးက လက်ခံကြ၏။ ထို့ကြောင့် ‘ဘာဘူ’ ဆိုသော လူကို ဘယ်လိုရှာရရှာရ ရှာကြရန် သဘောတူလိုက်ကြလေ သည်။

ဈေးသွပ်ဖွဲ့တွေကို နားပေးလိုက်ပါ
ဧရာရာဟာ ဓနုစိတကျမားယင်းလာပါလိမ့်မယ်
သေချာတယ်
ဧဒါဟာ ဧဗ္ဗနုတရားပဲ။

မ န န် ဟ ရီ
(.)

အခန်း(၁၁)

ဤအချိန်သည် အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။ မိခင် ဖြစ်သူသည် မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာသော သားကို ကြည့်ကာ...

“ဟဲ့...သား စာမလာ သတင်းမပါးနဲ့ ဘယ်နှယ်ရောက်လာပါ သလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ အမေရယ်”

“နေပါဦး...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလိုအဆောတလျှင် ပြန်လာရတာ တုန်း၊ ပစ္စည်းပစ္စယလည်း ဘာမှပါမလာပါလား”

ခါတိုင်း ရန်ကုန်မှာနေ၍ ဤနယ်မြို့ကလေးသို့ ပြန်လာသည့် အချိန်တွင် ရဲဘုန်းမင်းသည် ရန်ကုန်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ လက် ဆောင်ပစ္စည်းများ စသည်တို့ကို ယူလာနေကျ ဖြစ်၏။

ယခုအချိန်တွင်မူ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ ပါမလာသည့်တိုင် အကြောင်းကြားမှုလည်း မရှိဘဲ၊ မျက်နှာအမူအရာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် ထူးဆန်းနေလေတော့သည်။

ရဲဘုန်းမင်းက မည်သို့မှ ထူးထူးခြားခြားအကြောင်းပြန်ခြင်း

မရှိဘဲ သူ၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် နေရာများ တွင် သွားရောက်၍ ထားရှိပြီးကာမှ...

“အမေ...နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်”

“အဘိုးလည်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အေး...ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးဆိုတော့လည်း နည်းနည်းတော့ ချူချာတာပေါ့ သားရယ်”

“အင်း...အင်း...အနည်းဆုံး ကျန်းကျန်းမာမာရှိရင် ပြီးတာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး မည်သည့်စကားကိုမှ ဆက်မဆိုဘဲ ရဲဘုန်းမင်း ငြိမ်သက်သွားပြန်လေသည်။ ယခုမှ မြန်းစားကြီးအိမ်သို့ရောက်လာသော သားက ဤကဲ့သို့ ငှုတူတူကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မှာ နေမရ၊ ထိုင်မရဖြစ်ပြီး...

“သား...”

“ပြော...အမေ”

“ဘာဖြစ်လာသလဲ”

“ဘာကို ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...မြို့မှာ သား ဘာဖြစ်လာသလဲ။ အဆင် မပြေဘူးလား...ဟုတ်လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ မြို့မှာ သား အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“သား တစ်ခုခုဖြစ်လာပါတယ်”

“အဲဒီလို သားတစ်ခုခု ဖြစ်လာတယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း အဲဒါ ကို အမေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဧပြီ...သားရယ် မင်းကို မွေးထားတဲ့အမေပဲ သိတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် သားမေးချင်တယ် မေမေ”

“ပြောပါဦးကွယ်”

“ဒီထက်မက ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုကော အမေ မသိဘူး”

လား”

ထိုစကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသကဲ့သို့ အမူအရာပျက်ပြီး...

“သား ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ။ အပမိုလာသလား”

ရဲဘုန်းမင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ကာ...

“အမေရယ် ကျွန်တော်က စိတ်ညှို့ဆရာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အပမိုလို့ မရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

ရဲဘုန်းမင်းက သူ့အမေ၏စကားကို တိုက်ရိုက်ပြန်မဖြေဘဲ...

“အဘိုးကော”

“မင်းအဘိုး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေတာပေါ့ကွယ်”

ရဲဘုန်းမင်း လက်မှနာရီကို ကြည့်ကာ...

“ဪ...ခဏကြာရင် နိုးတော့မှာပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ခဏကြာရင် နိုးတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ...အမေ့အဘိုးနစ်ယောက်စလုံးဆုံမှပဲ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါတော့မယ်”

“သား ဘာဖြစ်လာသလဲ”

“အဲဒီအခါကျရင် ပြောမယ်လေ”

“အခု အမေ့ကို ကြိုပြောပါ”

“သား...အဲဒီအခါကျမှပဲ ပြောမယ်လို့ ပြောပြီးပိုပဲ အမေရယ်။ ဘယ်လောက်မှ မကြာတော့ပါဘူး။ စောင့်လိုက်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဘိုးကို သွားနှိုးလိုက်ပေါ့”

“ဟာ...”

မိခင်ဖြစ်သူသည် သား၏ ပစ္စည်းများကို စနစ်ကျသည်ထက် ကျအောင် လှည့်ပတ်၍ သိမ်းဆည်းပြီးကာမှ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်ခံစားနေရလေသည်။

သားဖြစ်သူသည် ငြိမ့်ကွယ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ

ကို သိရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူမ၏စိတ်ထဲတွင် မည်သူကမှ မတိုက်တွန်းရဘဲ သိနေသလိုလည်း ရှိနေလေသည်။

ရဲဘုန်းမင်း၏ ကံလား၊ သူ့မိခင်၏ကံလား မပြောနိုင်ဘဲ မကြာ လှသောအချိန်အတွင်းမှာပင် အဘိုးဖြစ်သူက နီးထလာကာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ နေ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလေတော့သည်။ သူသည်လည်း ရဲဘုန်း မင်း၏ မိခင်ကဲ့သို့ပင် အံ့ဩတကြီးဖြစ်စွာ...

“ဟာ...ဟေ့ကောင်”

“ဪ...အဘိုး နိုးလာပြီကိုး”

“မင်း...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီး ရောက်လာတာတုန်း”

“ဪ...ဒီအချိန်ကြီးထွက်လာလို့ ဒီအချိန်ကြီးရောက်လာတာ ပေါ့ အဘိုးရယ်”

“ဟာ...မင်းကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါးကြိုအကြောင်းကြားရောပေါ့”

ရဲဘုန်းမင်းက မရယ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် ခပ်မဲ့အမူအရာကိုဖြု လျက်...

“မသိဘူးလေ...အဘိုးက မြန်မာပညာရှိဆိုတော့ ကျွန်တော်က မပြောလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သိမယ် အောက်မေ့လို့ ကြိုအကြောင်း မကြားလိုက်တာ”

ထိုအခါ အဘိုးဖြစ်သူ၏ ငယ်မူငယ်သွေးပါလှသော ဆဲဆိုသံ များကို ကြားရပြီးသည့်နောက်တွင် ရဲဘုန်းမင်း၏ နံဘေးမှာ အမေနှင့် အဘိုးတို့ အတူတကွဝန်းရံ၍ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြရလေတော့ သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက...

“သား...”

“ပြောပါ အမေ”

“သား ဒီတစ်ခါလာတာ ထူးဆန်းသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သေချာတယ်”

“ဘာထူးဆန်းလာသလဲ သားရယ်။ သား မိန်းမများ ရလာလို့

လာ။ အခု ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ။ ခေါ်လာခဲ့လေ သားရယ်။ မိသားစုသားပီပီ အမေတို့ လိုက်တောင်းပေးမှာပါ။

ရဲဘုန်းမင်းက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ထိုအခါ မြန်မာပညာရှိ ဆန်လှသော သူ၏အဘိုးက...

“ဟာ...သမီးကလည်းကွယ်၊ မဟုတ်တရုတ်တွေ သွားမေးနေ တယ်။ ဒီကောင်ဖြစ်လာတာက သတ်သတ်တစ်ခုကွဲ့။”

“ရှင်...ဘာလဲအဖေ၊ ပြောပါဦး”

“ဒီကောင်ဖြစ်လာတာက အသည်းကွဲဝေဒနာ၊ အသည်းကွဲ ဝေဒနာ။ သူ့ကို သူ့ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးက ပြန်မကြိုက်တော့လို့ အသည်းကွဲပြီး ပြန်ရောက်လာတာ”

“ဟာ...ဟုတ်လား သား”

သူတို့၏ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ စကားများကို ရဲဘုန်းမင်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ နားထောင်နေပြီးကာမှ...

“အဘိုး...”

“ဟေ...ပြော”

“သည်မြို့ သည်ရွာမှာတော့ အဘိုးကို မြန်မာပညာရှိလို့ ပြောကြတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဘိုးက မြန်မာ ပညာရှိဖြစ်သည်ဆိုတာကိုကော မဖြစ်သည်ဆိုတာကိုကော ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဓိကအရေးကြီးတာက အဘိုးက ကျွန်တော့်အဘိုး ဖြစ်နေဖို့ပဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက မင်းအဘိုးပဲ”

“အဲဒါဆို အဘိုးဟာ မြေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိသင့် ဘူးလား”

“ဟေ...ခွမ်းနဲ့မှပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာစကားပြောတာတုန်း”

“ဒီစကား အဘိုးစိတ်ဆိုးရမယ့်စကား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နို့ငှက်လေးပြောတဲ့စကားပါပဲ။ အဘိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြေးတစ်ယောက် ပေါ်မှာ သစ္စာမရှိသင့်ဘူးလား။ အဲဒါကို ကျွန်တော်မေးတာ”

အဘိုးသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်လျက် မြေးဖြစ်သူ ရဲဘုန်းမင်း ကို မျက်မှောင်ကြီးကြုံပြီးကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတာ မကြာခင်သိရမယ်။ ကျွန်တော်မေးတဲ့ အမေးကိုပဲ အဘိုးက အရင်းဆုံးဖြေပါ”

“ဟ...ငါ မင်းရဲ့အဘိုးပဲ။ ငါ မင်းကို ဘာညာစရာအကြောင်း ရှိလဲ”

“မညာဘူးနော်”

“အေး...”

“သေချာတယ်နော်”

“အေး...”

“အဲဒါဆိုရင် အခု ကျွန်တော်မေးမယ်...ဖြေ၊ မှန်အောင်ဖြေ”

“အေး...မှန်အောင်ဖြေမယ် မေး”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ လူသတ်သမားဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟေ...”

ထိုအချိန်တွင် ခြောက်သွေ့လှသော နယ်မြို့လေးတစ်မြို့၏ တိတ်ဆိတ်လှသော နေအိမ်တစ်အိမ်တွင် တင်းမာမှုပိုင်းသော အငွေ့ အသက်များ ဝေဆိုင်းသွားကာ အမျိုးအမည်မသိသော အိမ်မက်တစ်ခု၏ ဖြတ်သန်းမှုကို ခံစားလိုက်ရသလို အလိုလိုငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ အဘိုးဖြစ်သူကပင် မြေးဖြစ်သူကို...

“မြေး...ရဲဘုန်းမင်း”

“ပြောပါ အဘိုး”

“မင်းကို ဒီစကားတွေ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောလိုက်တုန်း”

“အမှန်တော့ ဒီစကားတွေဟာ အဘိုးတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားရမယ့်စကားတွေပါ။ အခု သူများပြောမှ သိရတော့ မကောင်းဘူး ပေါ့ အဘိုးရယ်။ အဘိုး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုး၏မျက်နှာသည် ပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်

သွားကာ...

“ဟာ...အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်။ မင်းအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သစ္စာရှိလွန်းလို့ ဒီစကားကို ထုတ်မပြော တာဘဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်အဘိုး...အမှန်တရားဆိုတာ အမှန်တရားပဲ။ အမှန်တရားဆိုတာ သစ္စာပဲ။ အခု ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ ကျွန်တော့် အဖေက လူသတ်သမား ဟုတ်သလား။ ကျွန်တော့်အဖေဦးရဲတင်ဟာ လူသတ်သမားဆိုတာ ဟုတ်သလား။ လူသတ်မှုနဲ့အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲ မှာ သေသွားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ အဘိုးပြောပါ”

“မင်းအမေကို ဘာကြောင့် မမေးတာလဲ”

“မိန်းမဆိုတာ စိတ်နုတယ်။ ကွယ်ဝှက်တတ်တယ်။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလှည့်တတ်တယ်။ ဒါ...အမေ့ကို စော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သဘာဝကို ပြောတာ။ အခု ကျွန်တော် အဘိုးကို တိုက်ရိုက်မေးတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားချင်း မေးတာ။ အဘိုး ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေပါ”

သူနှင့်အဘိုး ဤကဲ့သို့ စကားပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆို နေချိန်တွင် သူ့အမေသည် တရုတ်ရုံ ရှိက်ငိုနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ မည်သည့်စကားကိုမှ ဝင်၍မပြောခြင်းကို ထောက်သောအားဖြင့် ရဲဘုန်း မင်းမေးသည့် စကားများသည် အမှန်ဖြစ်ပြီး အဘိုးဖြစ်သူ၏ ပြန်လည် ဖြေကြားမှုအပေါ်တွင် စိုးထင်စိတ်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ အားဖြင့် သိသာစေလေသည်။

အဘိုးသည် ရဲဘုန်းမင်း၏ စကားကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ...

“မြေး...ငါ့ကို ကွမ်းအစ်ကြီး ပေးစမ်းကွာ”

“ရတယ်...ကွမ်းအစ်တင်မကဘူး အကုန်ပေးမယ်”

ကွမ်းအစ်ထဲတွင်ပါသည့် ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းညှပ်၊ ထုံးဘူးစသည် များ သေးဖတ်များပါမကျန် လမ်းမှာ ခေါင်းရွက်သည်ထံမှ ဝယ်လာသော

ကွမ်းရွက်များကိုပါ ရဲဘုန်းမင်းက အဘိုးရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာက ကျွန်တော့်အဖေ လူသတ်သမား ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာပါပဲ”

ထိုအခါ အဘိုးသည် ရဲဘုန်းမင်း၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ၊ ရဲဘုန်းမင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူ သူ့သမီး၏မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ဘဲ အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ ငေးကြည့်ကာ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ”

“ရှည်ပါစေ၊ နားထောင်ပါ့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းနားထောင်လည်း ငါ ရှည်ရှည်မပြောနိုင်ဘူး။ တိုတိုပဲ ပြောမယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း နားထောင်ပါ့မယ်။ လိုရင်းကိုတော့ ပေါ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ကောင်းပြီ...မင်းနားထောင်ပေတော့”

အဘိုးက ချက်ချင်းမှာ မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောဘဲ သူ့ဘာသာ ကွမ်းယာ ယာစားနေသည်။ ထုံစံအတိုင်းပင် အတော်ကြီး အကြာမှ ကွမ်းတမြုံမြုံပါးလျက်...

“ကဲ...မြေး ရဲဘုန်းမင်း မင်းသိချင်တာကို အခု အဘိုးပြော ပြမယ်”

“ပြောပြပါ သိချင်နေပါပြီ”

“မင်းအဖေ ဦးရဲတင်ဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ထားကောင်းမွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ သည်းခံစိတ် အလွန်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဒုလက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ် အလုပ်ထမ်းရာသူ လည်း ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

“ဟုတ်ပြီ...အဲဒီတော့ ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီစားသောက်ဆိုင်က ဘာအဓိကထားလည်းဆိုလို့ရှိရင် အရက်ကို အဓိကထားပြီးရောင်းတဲ့ဆိုင် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဆိုင်ကို လာပြီး စားသောက်တဲ့လူတွေထဲမှာလည်း အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့လူတချို့ ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာမှ နှစ်ယောက်ဟာ မင်းအဖေကို အင်မတန်နှိုင်းထက်စီးနင်း နိုင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အဲဒီလူတွေရဲ့နာမည်ကို ကျွန်တော် နောက်မှမေးတော့မယ် အဘိုး။ အခု ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောပြပါ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောမယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ထဲမှာမှ တစ်ယောက်ကတော့ အဓိကပေါ့ကွယ်။ သူကတော့ ဆရာကြီးပေါ့။ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့နဲ့အတူပါလာတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မင်းအဖေအပေါ်မှာ နှောင့်ယှက်မှု၊ နှိပ်စက်မှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူကလည်း သူ့သူဌေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် လိုက်လာရတဲ့ အလုပ်သမားအဆင့်ပါ”

“ဒါဆို အဲဒီသူဌေးပဲပေါ့။ အဓိကက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကပဲ အဓိကပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီလူက အဓိကပဲ။ အဲဒီလူက မင်းအဖေ အပေါ်မှာ အင်မတန်မှ နှိုင်းထက်စီးနင်း နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဪ...လူကြားသူကြားထဲမှာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုတယ်ကွာ။ ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်တယ်ကွာ။ မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်ကွာ။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ မျိုးစုံလုပ်တယ်ကွာ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော့်အဖေက သည်းခံနေတယ်တဲ့လား”

“သည်းမခံလို့လည်း မရဘူးကွ။ သူ လုပ်နေတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးကိုယ်နှိုက်ကိုယ်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ကျေးဇူး မကင်းရာ မကင်း ကြောင်း ဖြစ်နေတယ်။ တပည့်လို ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်က ဒီလူကြီးကို ဒီလိုပဲသည်းခံပါဆိုပြီး သူ့ကိုမှာကြားထားတာလေး

တွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လုပ်သံ့မျှ အကုန်လုံး သည်းခံနေရတာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်းခံခြင်းဟာ မင်းအဖေအတွက် အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအဖေဟာ အင်မတန်မှ စိတ်သဘောထား နူးညံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ နှိုင်းထက် စီးနင်း လုပ်သည်ဖြစ်စေ သူ သည်းခံနေတာပါပဲ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲလိုလူက ဘယ်လိုလုပ် လှသတ်သမား ဖြစ်သွားလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ”

“အေး...အဲဒါပြောဖို့ဆိုတာက တို့အတွက် တော်တော်ကို ခက်ခဲတဲ့အကြောင်းအရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း အရမ်းသိချင် နေတယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ခက်ခက်ခဲခဲကြားကပဲ လွယ်ကူအောင် ငါ ပြောပြရတော့မှာပဲ”

“ပြောပါအဘိုး...ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

အဘိုးသည် ပါးစပ်ထဲမှာ ကွမ်းမြူးလျက် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ကွမ်းသီးစိပ်များကို ညှပ်ဖြင့် ချစ်ခနဲစိပ်ကာ အဝေးသို့ ငေးကြည့် နေလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် တရုံရုံရှိက်ငိုကာ သားဖြစ်သူကို ငေးကြည့် ပြီး မည်သည့်စကားကိုမှ ဝင်မပြောဘဲ ရင်မောနေလေသည်။ အဘိုးဖြစ်သူကသာ...

“တစ်နေ့မှာပေါ့ကွာ...”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီတစ်နေ့မှာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာ”

“အဲဒီလူကြီးသောက်မယ့်အရက်ခွက်ထဲကို မင်းအဖေက အဆိပ် ခတ်လိုက်ပါတယ်ဆိုပြီး ရုံးတင် တရားစွဲခံရတယ်။ ထောင်ကျတယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေ အဆိပ်ခတ်တယ်ဆိုတာက ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟိုလူက သေသွားလား”

“သေတယ်။ ပွဲချင်းပြီးကို သေသွားတယ်”

“ကျွန်တော်အဖေက အဆိပ်ခတ်တယ်ဆိုတာကို မျက်မြင် သက်သေ ရှိသလား”

“ရှိတယ်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတော်တော်များများကကို မျက်မြင်သက် သေတွေပဲ”

“ကျွန်တော်အဖေက သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုကော သူတို့တွေ မသိဘူးလား”

“သိကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့်...”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာကျည်းမှုပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ကြ တယ်”

“အဖေကကော သူသတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံသလား”

“ဝန်ခံဘူး”

“ဘာ”

“ဝန်ခံဘူးနော် ဆုံးအချိန် အထိ ဝန်ခံဘူး”

“အဲဒါကို မယုံကြည်ကြဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ မယုံကြည်ကြဘူး”

“ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ကြဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မယုံကြည်တဲ့သူတွေထဲမှာ အမေနဲ့အဘိုးကော ပါသလား”

“ဒါ...”

အဘိုးက စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရဲဘုန်းမင်း၏ အမေဖြစ်သူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် ရဲဘုန်းမင်းသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်နားလည်သွား၏။ သို့သော်လည်း မေးစရာရှိသည့်မေးခွန်းကိုမူ သူ့အနေနှင့် မကျန် အောင် ဆက်မေးရလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်မှာပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”

“အဖေလုပ်တဲ့စားသောက်ဆိုင်နာမည်က ဘာတုန်း၊ ဘယ်နေရာ မှာ ရှိတာတုန်း”

“ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုပါပဲ။ သီတာ ထွန်း၊ ရွက်စတောရ...တဲ့”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူတုန်း”

“ဦးရင်မောင်...တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ...နောက်တစ်ခု ဆက်မေးဦးမယ်”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး မင်း မေးချင်သလောက်သာ ဆက်မေးပေ တော့။ ဒီနေ့အဖို့တော့ မင်းမေးသမျှအကုန်လုံးကို ငါဖြေမယ်”

“အဖေသတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ် သတုန်း”

“ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်လို့ ခေါ်တယ်”

“သူ ပွဲချင်းပြီးသေရလောက်အောင် အဖေခတ်လိုက်တဲ့အဆိပ် က ဘာအဆိပ်လဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ မြန်မာပညာရှိဖြစ်သူအဘိုးက ခေတ္တတုံ့ဆိုင်း နေပြီးမှ ‘မသိဘူး’ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဘီလပ်ကလာတဲ့ အဆိပ်ပဲကွ။ ငါလည်း မသိဘူး”

“အဖေ အဲသလိုအဆိပ်မျိုးကို ကိုင်နိုင်သလား”

“ငါဖြင့် မတွေ့ဘူးပါဘူး”

“တခြား ဘယ်အဆိပ်ကို ကိုင်တာ တွေ့ဖူးသလဲ”

“အဲဒါကိုလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး”

စကားဝိုင်းက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ရဲဘုန်းမင်းက...

“အဖေအတွက် ရှေ့နေ ငှားမပေးကြဘူးလား”

“ပြစ်မှု အရမ်းထင်ရှားနေတယ်။ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး”

“အဖေက ဒီအရက်ခွက်ထဲ အဆိပ်ခတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူတွေ မြင်တာတုန်း”

“မီးဖိုခန်းထဲရှိနေတဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးက မြင်တယ်။ လေးငါး ယောက်က သက်သေထွက်သွားတယ်”

“အဘိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ တစ်ခုဆိုပေမယ့် နှစ်ခု သုံးခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဘိုးကိုမေးတာဆိုပေမယ့် အမေ့ကို မေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှန်ရာကို ဖြေပေးကြပါ”

“မေးလို့ ပြောပြီးပြီ”

“(၁)အချက်”

“အင်း...”

“ကျွန်တော့်အဖေက လူတစ်ယောက်ကို သတ်လောက်တဲ့အထိ စိတ်ဓာတ် ကြမ်းတမ်းဘူးလား”

“အဲဒါကတော့ ပြောလို့မရဘူးကွာ”

“ဘယ်လိုပြောလို့ မရတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ချိန်မှာ သိုးလေးတစ်ကောင်လိုသိမ်မွေ့ ပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လို ခက်ထန်သွားတတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း သူသတ်တယ်။ မှန်းလို့သတ်တယ်။ ဘာကိစ္စ ငြင်းနေတာတုန်း”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ထပ်မေးမယ်။ နှစ်အချက်”

“မေး”

“ကိုယ်သတ်တာကို မသိစေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က မီးဖိုခန်းထဲက အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ ဒီအရက်ခွက်ထဲကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် အထိပ်ထည့်ပါမလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါ ငါလည်း မသိဘူး”

“အဘိုးမသိတာတွေ အရမ်းများနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ငါညွှတ်တယ်”

“တကယ်တော့ အဘိုးဟာ ပညာရှိတဲ့လူပါ။ ဘာကိစ္စ စေ့စေ့ မတွေးတောခဲ့တာလဲ။ ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးကို ကွမ်းလိုငါးပြီး

ကွမ်းတံတွေးလို ထွေးပစ်လိုက်တာပဲလား”

အဘိုးက မည်သည့်စကားကိုမှ ပြန်မပြောချေ။ ရဲဘုန်းမင်းက မိခင်ဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်ကာ နူးနူးညှိညှိ မေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်လင်သားက တရားခွင်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေတုန်း အမေ့ဘက်က ဘာစစ်ကူတွေ သုံးခဲ့သလဲ ဟင်။ အမေကလည်း ပွဲကြည့် ပရိတ်သတ်ပဲလား။ အများထဲက တစ်ယောက်ပဲလား”

အမေကလည်း အဘိုးနည်းတူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေသည်။

“အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ပြောပါဦး”

“လေးနှစ်”

“သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်သာ အရွယ်ရောက် နေပြီဆိုလို့ရှိရင် အဖေ သည်လိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားပိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ရဲဘုန်းမင်းက အမှု၏ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စများကို မိသားစုဆန်စွာ ဆက်လက်မေးမြန်း၏။

“အဖေ့ကို ထောင်ဝင်စာလေးဘာလေးတောင် သွားမတွေ့ကြ ဘူးလား”

ထိုအမေးစကားကိုတော့ မိခင်ဖြစ်သူကပင် ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။

“မင်းအဖေကိုယ်တိုင်ကကို လာအတွေ့မခံတာ”

“ထောင်ထဲရောက်ပြီး ဘယ်လောက်အကြာမှာ အဖေက ဆုံး သွားတာတုန်း”

“မကြာပါဘူး။ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်မှာ ဆုံးသွားတယ်”

“ဘာရောဂါနဲ့လဲ”

“နုလုံးရောဂါနဲ့”

“ဘာတွေ ခံစားရလို့ပါလိမ့်”

“အင်း...အဲဒါပြောရင်တော့ ရင်နှင့်စရာပဲ”

၁၉၆ ဟာမုန်း

“ခုမှတော့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာ အကုန် ပြောပါ”

“အဲသည်တုန်းက ငါတို့ဟာ မင်းအဖေ စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်တဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းအဖေက အားလုံးကို သည်းခံခဲ့တာပါ။ မင်းအဖေကို ထောင်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်းချလိုက်တဲ့နေ့မှာပဲ မင်းအဘွားက စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒါကို ထောင်ထဲက မင်းအဖေက မသိဘူး”

“အင်း...ဆက်ပါဦး”

“ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးနှစ်လောက်အကြာမှာ ငါတို့ရဲ့ အသိ အကျွမ်းထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ လောင်းကစားမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက် သွားတယ်။ သူ့ဆီကတစ်ဆင့် ဒီအကြောင်းကိုသိသွားပြီး မင်းအဖေလည်း ဆုံးသွားတယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက နာကျည်းစွာ ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ဟား ဟား ဟား ကုလားကားကျနေတာပဲနော်။ ဒီလူသတ်မှု ကို ကျွန်တော့်အဖေ မကျူးလွန်ဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်တဲ့သူများ မရှိခဲ့ ကြဘူးလား”

“သုံးလေးငါးယောက်တော့ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါတို့က အဲဒီအမှုကြောင့် ရှက်စိတ်ဝင်ပြီး ရန်ကုန်ကနေ နယ်ကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ အဲဒီလူတွေကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ကြ တာပေါ့”

“အင်း...ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားရဦးမှာပေါ့”

“သူတို့မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ တွေ့ကြမှာပါ”

“ကျွန်တော့်အဖေလည်း သေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အဘွားလည်း သေခဲ့ပြီ။ ဒီလူတွေလည်း သေရင် သေသွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသေသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုလည်း မသေသေးဘူး”

မြင်းစီးဖြူ၊ ဟာပဲ
ဗဟို၊ မြင်း၊ ဗဟို၊ မြင်း၊
ဗဟို၊ မြင်း၊
ဒီတောင်ကုန်၊
လေနှိုဖြူကို ခွင်းနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။

ပိ : ခို : မြ ။
(ကျွန် : သို့ : ပြန် သူ မှ)

အခန်း(၁၂)

“ဒီနာမည်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ဘာမှတ်မိရမှာလဲ။ မက်ထရီ လူသတ်မှုဆိုတာတော့ မှတ်မိတာပေါ့။ မင်းသိချင်တာ အဲဒါလား။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာအကောင်းဆုံး အချိန်ကို ကျုပ် ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရိုးစစ်မက်ထရီရဲ့ သားပါ”

မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့်ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သတ်သွားသည်။ အဘိုးကြီးလည်း ပေါလ်အား ခြေဆုံးခေါင်း ဆုံး ကြည့်လျက် သူ့ရှေ့က ကောင်တာပေါ်တွင် တင်ထားသည့် နှာမုန့်ဘူးကို ယူ၍ဖွင့်ကာ နှာမုန့်တစ်တို့ကို သူ၏နှာခေါင်းဝသို့ ပွတ်၍ ရှူလိုက်၏။

“မင်း...ကျုပ်ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် မ...မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာရ ထာက ဒီလိုပါ”

ပေါလ်သည် သူ စတုန်းဟိသ်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကြိုးစား၍ ရှင်းလင်း ပြောသည်။ ပြီးမှ...“ကျွန်တော် ဒီကို မနက်က ရောက်ပါတယ်။ ဘဲလ်ဘတ်ကို ကူးတဲ့ သန်းခေါင်သင်္ဘောအမိ ဒီက ညကိုးနာရီ ရထားနဲ့ ပြန်ရပါမယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုများ သိသွားရမလား လို့...။ ဒီလိုပါ ခင်ဗျား...။ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါ သက်ညှာနိုင်တဲ့ အကြောင်းအချက်ကလေးတို့ ဘာတို့ပေါ့ ခင်ဗျား။ အဲသလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်သွားတောင် စိတ် သက်သာရာ ရမလားလို့ ဦးဆီကို လာခဲ့တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အမှုတစ်ခုလုံးက သက်သေတွေထဲမှာ သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်တာက ဦးတစ်ယောက်ပဲဆိုလို့...’ဟု အပြီး သတ်လိုက်၏။

ပရပ်စတီက စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့်...

“သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်ဆိုတယ်ဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မင်းက ဘာကိုသိချင်တာလဲ”ဟု .ကန့် ကွက်သလို ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဦး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြောမပြန်နိုင်ဘူး ဆိုပါ တော့”

“ဟ...ငါက ဘာပြောနိုင်ရမှာလဲ ငါ့လူရ”

“ကျွန်...ကျွန်တော် မသိဘူး”ဟု ပေါလ်က သက်ပြင်းချ ရင်း ပြော၏။ ခဏမျှနားရပြီးသော် သူသည် ပခုံးကို မတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။ သူ၏အသံမှာ တည်ငြိမ်နေ၏။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ ဦးကို လာပြီး ဒုက္ခပေးရတာ အားနာပါတယ်။ အခုလို လက်ခံ စကားပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ လှည့်ထွက်သွား၍ တံခါးမရောက်မီ လမ်းခွေတ်တွင် ‘ဟေ့...နေဦး’ဟု တိုဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးသံကြောင့် သူ ရပ်

နေလိုက်၏။

ဆရာထင်လင်း ဘာသာပြန်သည့် 'တစ်ကျွန်းစံ၏အပြန်လမ်း' အမည်ရှိဝတ္ထုကို ဖတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုရင် ဓာရီ ဝတ္ထုတွေကို မဖတ်တာ ကြာပြီ။ ယခုတလော စိတ်တွေလေနေသဖြင့် ပြေရာပြေ ကြောင်း ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ခြံထဲမှာဒန်းစီးရင်း ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲမှအကြောင်းအရာများကလည်း သူမ၏စိတ်ကို ပြေငြိမ်း ခြင်းမှာ မစွမ်းသော။ ဇာတ်ကောင်လူငယ်က လူသတ်သမားဟု အဖမ်းခံ ခဲ့ရသော သူ၏ဖခင်အတွက် လိုက်လံစုံစမ်းမှုများပြုနေသည်။

ရဲဘုန်းမင်းအကြောင်းကို ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်နာသည်အထိ သတိတရ တွေးတောမိပြန်သည်။ ယခုဆို သူသည်လည်း ထိုသို့ပင် ဖြစ်နေပြီလား...။ ဖြစ်ဖို့ များပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက လူတွေ၏စိတ်ကို ဖတ်တတ်သည်။

ဆွေးကိစ္စကို အခြေခံ၍ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှန်တရားဆိုင်ရာ ကိစ္စလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သူ ဝမ်းနည်းနေသလား။ သူ ဘာအခက်အခဲတွေ တွေ့နေသလဲ။ သူ့အဖေကကော ဘာကြောင့် လူသတ်ရတာလဲ။

ရဲဘုန်းမင်းနှင့် သူမတို့ မဆုံတွေ့တာ နှစ်လခန့်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်လဟူသောအချိန်သည် ဘာမှမရှိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွမ်းတတ်သူ အတွက်ကတော့ နှစ်လဟူသောအချိန်သည်လည်း အသင့်တော်မျှ ကြာမြင့် လှပါသည်။

“ဓာရီ”

အသံကြား၍မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း သိန်းသန်းစုတို့ အုပ်စုဖြစ်နေသည်။ သူတို့အုပ်စုနှင့်အတူ ကိုမျိုးကြည်၊ ကိုကျော်ဦးညို၊ ကိုရဲဝင်းတို့လည်း လိုက်ပါလာပါသည်။ ထွေထွေထူးထူးကိစ္စ ရှိပုံမပေါ်ပါ။ သူမကို အားပေးသည့်သဘောဖြင့် သူတို့တွေ ထိုကဲ့သို့ ရောက်ရောက်လာ တတ်သည်မှာ လေးငါးကြိမ်ရှိခဲ့ပါပြီ။

“ထိုင်ကြလေ”

လောကွတ်ပြု၍ ပြောသောစကားပါ။ အမှန်ဆို လောကွတ်ပြုရ မည့်လူတွေလည်း မဟုတ်ပြန်။ ကိုရဲဝင်းက ဓာရီလက်မှချလိုက်သော ဝတ္ထုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဪ...ဒီဝတ္ထု ဖတ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်...ကိုရဲဝင်း ဖတ်ဖူးလား”

“အလွတ်တောင် ရတယ်”

“ဟင်...တကယ်”

“ငါ ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲ”

“ကိုမျိုးကြည်တို့ ကိုကျော်ဦးညိုတို့ရော ဖတ်ဖူးလား”

“သူလိုတော့ အလွတ်မရဘူးပေါ့လေ။ ဖတ်တော့ ဖတ်ဖူးပါ တယ်။ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ကို ဖတ်ဖူးတယ်”

သူတို့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အကင်းပါးသလောက် စပ်စုတတ်ပုံရသော သိန်းသန်းစုက...

“အဲဒါ ဘာဝတ္ထုမို့တုန်း”

ခင်နှင်းသဇင်ကတော့ အူကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။ အတန်ငယ်စာဖတ်ပုံရသော မိမိထွေးက...

“ဒီလိုဟယ်...”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းရှိတယ်ဟယ်။ အဲဒီမှာ စံစားနေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူက အဲဒီက ပြန်ချင်ရော...။ အဲဒီမှာ လမ်းရှာတယ်ဟာ...။ အဲဒီဝတ္ထု”

သိန်းသန်းစုနှင့် ခင်နှင်းသဇင်က မိမိထွေးကို အထင်ကြီးစွာ ကြည့်၏။ ဆက်မေး၏။

“ထင်လင်းဆိုတာကရော အဲဒီလူကြီးရဲ့ နာမည်လား။ ဥပမာ အဲဒီကျွန်းမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မမှတ်မိဘူးဟာ။ ပျော်လို့နေမှာပေါ့”

၂၀၂ တာရာမင်းခေ

“သူနာမည်က ဘာလို့ ထင်လင်း ဖြစ်နေတာလဲ”

“သူ့ကို ကြည့်လို့ ရတယ်ဟာ။ ‘ထင်’တယ်၊ ပြီးတော့ ‘လင်း’ နေတယ်”

“နင် တွေ့ဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိ လာပြောနေကြ သည်။ ထိုအချိန်မှာ...

ရဲဘုန်းမင်းက ထိုအမှုကို ကိုင်တွယ်ခဲ့သော ရဲသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုနေချိန်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေက လူမသတ်ခဲ့ဘူးလို့ ဦးလေးကလည်း ယုံတယ်ပေါ့”

“အေး”

ရဲသားကြီးမှာ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

ဆံပင်ဖြူတွေလည်း ကျိုးတို့ကျဲတဲပေါက်နေပြီ။ သို့သော် ရဲကြီး (ခေါ်)ဘတင့်(ခေါ်)ရဲတင့်၏ လူသတ်မှုအကြောင်းကိုတော့ သူ မှတ်မိနေ ဆဲဖြစ်လေသည်။

ရဲဘုန်းမင်း၏ဖခင်အမည်က ဦးရဲတင့်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တရားခံဖြစ်ရသူတို့ထုံးစံအတိုင်း ငယ်နာမည်များ၊ နာမည်ပြောင်များ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးခေါ်ဆိုလိုက်သောအခါ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတစ်ဦး ပမာ ရဲကြီး(ခေါ်)ဘတင့်(ခေါ်)ရဲတင့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေ သတ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ဦးလေးက ဘာလို့ ထင်ရတာတုန်း”

“ထင်ချင်လို့ ထင်တာပေါ့ကွာ”

အငြိမ်းစားရဲအိုကြီးက ထိုကဲ့သို့ ဘုဆတ်ဆတ်ဆို၏။ ရဲဘုန်းမင်း က အလိုက်တသိဖြင့် စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ကာ...

“ဝိစကီတစ်ပိုင်းလောက် ထပ်ချပါဦး။ ဝက်ကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ငါးမုန့် ကြော်တစ်ပွဲပါ ယူခဲ”

ရေချိန်မကိုက်သေးသော အဘိုးကြီးကို လိုအပ်သောအတိုင်း အတာထိ ဆက်တွန်းပေးရ၏။ အဘိုးကြီးက ရေကမ်းစည်းစိမ်မဟုတ် သော်လည်း ကျိုးကန်းမင်းစည်းစိမ်လောက်နှင့် ဆက်လက်စိမ်ယစ်နေ သည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဟေ့ကောင်လေး”

“ဗျာ”

“ငါသိတယ်ကွ။ ရဲတင့်က ဒီအမှုရဲ့ လူသတ်တရားခံမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ကြားချင်တာပါ”

အဘိုးကြီးက တစ်ချက်ငိုငိုသွားပြီး...

“ဒီအတိုင်းသိတာကွ”

“ဘယ်လို ဒီအတိုင်းသိတာလဲ”

“ငါ အမှုတွေအများကြီး လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရဲပဲ။ တရားခံ အများကြီး ကိုလည်း ဖမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှန်းသိတယ်။ မဟုတ်ရင် မဟုတ် မှန်းသိတယ်။ စိတ်ထဲက အလိုလိုကို သိတယ်။ မင်းအဖေက တရားခံအစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ စိတ်ထဲက သိနေတယ်”

“ဒါနဲ့များ ကျွန်တော့်အဖေကို ဘာလို့ဖမ်းပြီး ထောင်ချရတာလဲ ဗျာ...”

အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ချ၏။

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သိရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ ကောင်လေးရဲ့။ တရားရုံး ဆိုတာက အထောက်အထားရှိရတယ်။ သက်သေတွေရှိရတယ်။ မင်း အဖေဟာ လူသတ်တရားခံပါဆိုတဲ့အထောက်အထားတွေ သက်သေတွေ က ခိုင်မာနေတယ်”

“အဖေက မငြင်းဘူးလား”

“ငြင်းတာပေါ့။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ငြင်းတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ငြင်းသလဲ”

အဘိုးကြီးက နဖူးကြောရုံသွား၏။ မမေ့နိုင်သေးဟုဆိုသည့်တိုင် နှစ်(၂၀)ကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အမှုတစ်ခုအတွက် သူ ပြန်လည်၍တော့

စဉ်းစားယူရသေးသည်။ ဝက်အူချောင်းတစ်ဖတ်နှစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးပြီး ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ငဲ့သည်။

ထို့နောက်မှ...

“မင်းအဖေက အဲဒီဆေးကို ဦးချမ်းငြိမ်းကျော် သောက်မယ့်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ...”

“တစ်အချက်က ဒါဟာ အဆိပ်လို့ သူ မသိဘူး။ အရက်နဲ့ တွဲဖက်သောက်ရတဲ့ အားဆေးတစ်မျိုးလို့ပဲ ထင်နေတယ်။ နှစ်အချက်ကတော့ အဲဒီဆေးမှုန့်ကို ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ကိုယ်တိုင်က သူ့သောက်မယ့် အရက်ထဲ ထည့်ခတ်ပေးပါလို့ မင်းအဖေကို ခိုင်းလိုက်တာတဲ့”

“ဘယ်မှာခိုင်းတာလဲ”

“သူတို့သောက်နေတဲ့ အရက်ခိုင်းမှာပါပဲ။ လူပုံအလယ်မှာ ခိုင်းလိုက်တာ”

“အဲဒီဆေးထုပ်လေးကိုလည်း လူပုံအလယ်မှာပဲ ပေးတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကို ဘေးလူတွေ မမြင်ကြဘူးလား”

“မမြင်ကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မမြင်ကြတာလဲ”

“အဲဒီနေရာမှာလည်း အကြောင်ဆုံးချက်ရှိတယ်”

“ပြောပါဦး”

“တစ်အချက်...ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်က အဲဒီလိုပဲ မင်းအဖေကို ခေါ်ခေါ်ပြီး ပြောနေကျ၊ ခိုင်းစေနေကျ၊ ဆဲဆိုရိုက်နှက်နေကျ၊ ဒါကြောင့် အားလုံးက သူတို့ကို အထူးအထွေလုပ်ပြီး ကြည့်မနေကြတော့ဘူး”

“နှစ်အချက်ကရော”

“မင်းအဖေကို သူပေးတဲ့ အဲဒီဆေးထုပ်လေးက သေးလွန်းအားကြီးတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံလူ မြင်လိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“သုံးအချက်ကရော”

“အဲဒါကတော့ ကံကြမ္မာပဲ...”

“ကံကြမ္မာ...ဟုတ်လား၊ ဘာကံကြမ္မာလဲ”

“မင်းအဖေကို ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်က အဲဒီလို ဆေးထုပ်ကမ်းပေးတဲ့အချိန်မှာ တခြားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက ဖန်ခွက်ကျကွဲတယ်။ အဲဒီ ‘ခွမ်း’ခနဲ ဖန်ခွက်ကျကွဲသံကို လူတွေအားလုံး အာရုံရောက်သွားတယ်။ စားသောက်သူတွေရော၊ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေရော အားလုံးပေါ့ကွာ”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ဒီဆေးထုပ်ဟာ မင်းအဖေကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ခတ်ဖို့ပေးလိုက်တာပါဆိုတာကို ဘယ်သူမှ သက်သေမခံနိုင်ကြဘူးပေါ့”

ရဲဘုန်းမင်းက ဖွဲ့ပြီး ပြီးလိုက်မိသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀)ကျော်မှ ဖန်ခွက်တစ်လုံးက သူ့နားထဲသို့ ‘ခွမ်း’ခနဲ ကျကွဲသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အဘကိုလည်း ကျွန်တော် အားနာပါတယ်၊ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ထပ်မေးပါရစေ”

“တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း...ဟုတ်လား၊ အေး...နှစ်ခွန်းပဲမေးတော့ကွာ၊ ငါလည်း ခေါင်းရှုပ်လှပြီ”

“အဲဒီ ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်က အရက်သောက်ရင် အရင်နေ့တွေကကော အဲဒီလိုပဲ ဆေးခတ်သောက်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း...အဲဒီအတွက် ထွက်ဆိုချက် လုံးဝမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပြီ...ခု နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို မေးတော့မယ်”

“ဒီအမှုမဖြစ်ခင်နဲ့ ဖြစ်ပြီးကာလမှာ အဲဒီဆိုင်အနေနဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုများ ရှိခဲ့သလား”

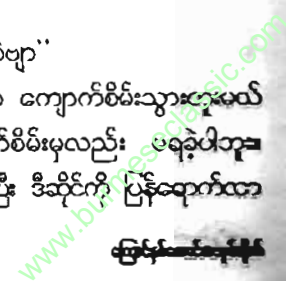
အဘိုးကြီးက နဖူးကြောရှုံ့သွားပြန်သည်။

“အာ...မင်း ဒီမေးခွန်းက ခက်တယ်ကွာ”

“ဘာများခက်လို့လဲ အဘရယ်”

“မမှတ်မိတော့ဘူးကွ၊ အဲဒီလောက်ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူး”
 “စဉ်းစားကြည့်ပါဦး အဘရယ်”
 အဘိုးကြီးက ရီဝေဝေငေးမောကာ...
 “အေး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်”
 ရဲဘုန်းမင်း အားတက်သွား၏။
 “အင်း...ပြောပါဦးအဘ”
 “အဲဒီဆိုင်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ ဘာဘူဆိုတဲ့ကောင်
 လေး ပျောက်သွားတယ်”
 “ဘာဘူ...ဟုတ်လား”
 “အင်း”
 “ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ”
 “ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သွားတဲ့ ကုန်သည်တချို့နဲ့ လိုက်သွား
 တယ်လို့ ဆိုတာပဲ”
 “သူက အဲဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား”
 “နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီဆိုပဲ”
 “သူပျောက်သွားတော့ အဲဒီဆိုင်မှာ ဘာထူးခြားသွားသတန်း”
 “ဟ...ဘာထူးခြားရမှာတုန်း၊ ဘာမှမထူးခြားဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့တုန်း”
 “အစကတည်းက လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ကောင်လေး၊
 ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ ခုလည်း မင်းထက်ကြီးလှ ခြောက်နှစ်
 ပေါ့။ သူ မရှိလို့လည်း အဲဒီဆိုင်က ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။ နောက်
 ကောင်လေးတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်တာပေါ့”
 “ဘာဘူဆိုတော့ သူက ကုလားလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာလေးပါပဲ”
 “ဒီနေ့ထက်ထိ ပြန်မတွေ့တော့ဘူး ဟုတ်လား”
 “ခွီးထဲမှ တွေ့စရာကော ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”
 စကားစက ပြတ်သွားပြီဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးလည်း ရေချိန်ကိုက်

သွားပြီ။ အဘိုးကြီးကို အငှားကားပေါ်တင်ပေးကာ ရဲဘုန်းမင်းတစ်
 ယောက်တည်း ခြောက်ကပ်စွာ လမ်းလျှောက်နေမိတော့သည်။
 စိတ်ပျက်အားလျော့မှု အလျဉ်းမရှိပါ။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်
 တွေ ကျန်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်စရာတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။
 တစ်နေရာအရောက်မှာ ရဲဘုန်းမင်း စီးကရက် ဝင်ဝယ်၏။
 ကွမ်းယာဆိုင်မှ ကုလားက မည်သည့်စီးကရက်အလိုရှိသနည်းဟုမေးသည်
 ကိုပင် ရဲဘုန်းမင်း ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ
 စီးကရက်မသောက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 သို့သော် စီးကရက်တစ်ဘူးကို ဟန်ပြဝယ်ရင်း...
 “အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်ထားတာ ကြာပြီလား”
 “ကြာပေါ့။ နှစ်သုံးဆယ်လောက် ရှိပြီ”
 “ဒီမျက်စောင်းထိုးနားမှာ အရင်က ‘သီတာထွန်း’ရက်စတာရင်
 ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်နော်”
 “အင်း...လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာဘူး ပိတ်သွားတယ်”
 “အေးဗျာ...အဲဒီတုန်းက ဘာဘူဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက် ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ် ဆိုပဲ”
 “ဘာဘူ...ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်...ဘာဘူဆိုပေမယ့် မြန်မာပါ။ ကျွန်တော့်ထက်
 ကြီးမှ လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ချာတိတ်ပေါ့”
 “ငါ့ညီက သူ့ကို လာရှာတာလား”
 “ကြိုလို့ သတိရလို့ မေးတာပါဗျာ။ တွေ့မယ်လည်း မထင်ပါ
 ဘူး”
 “တွေ့ရင်ကော...”
 “ဘယ်လိုလုပ် တွေ့နိုင်တော့မှာလဲဗျာ”
 “ဒီလိုကွ...ဘာဘူဆိုတဲ့ချာတိတ်က ကျောက်စိမ်းသွားဖူးမယ်
 ဆိုတဲ့ အုပ်စုနဲ့ ပါသွားတာ။ ဘာကျောက်စိမ်းမှလည်း မရခဲ့ပါဘူး။
 နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ငှက်ဖျားမိလို့ ပိန်ချိုးပြီး ဒီဆိုင်ကို ပြန်ရောက်တာ

တယ်”

“ဒီဆိုင်ဆိုတာက...”

“သိတာထွန်းရက်စိတော့ရင့်ကိုပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်က လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက အရောင်းအဝယ်မကောင်းလို့ ပိတ်လိုက်ရ တယ်”

“ဒါဖြင့်...”

“ဘာဘူးကို ငါပဲ ခေါ်ထားရတာပေါ့။ ဒီကောင်လေးက စိတ် ကောင်းရှိပါတယ်။ အလုပ်လုပ်တာလည်း ကျိုးနွံပါတယ်”

“အဲဒီဆိုင်က လူသတ်သမား ဦးရဲတင်နဲ့ကော သူနဲ့ အဆင်ပြေ သလား”

“ဦးရဲတင်က သူနဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ပါ အဆင်ပြေတယ်ကွ။ ပြီး...လူသတ်သမားလို့လည်း မပြောပါနဲ့ကွာ။ သူ့ခမျာ လူကောင်းကြီး ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“အဲဒါကတော့ မင်းဘာသာ ဘာဘူးကိုပဲ မေးကြည့်ပေတော့”

“ဘာဘူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ လာနေပြီ။ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းချိုင့်ယူတာ။ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြလေ”

ထိုသို့ဖြင့်...

ဓာရီနှင့် အဖွဲ့သားတို့ ခြံထဲမှာ စုဝေးက စကားတွေတလားပြော နေကြစဉ် ပထမဆုံးစတင်ရောက်ရှိလာသူက ဥမ္မာဦးဖြစ်သည်။

ဓာရီက ဆီးမေးလိုက်၏။

“ဥမ္မာဦး ဘာကိစ္စလဲ။ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ဘာမှလာမပြော

နဲ့”

“အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ရင် ဘာကိစ္စတုန်း”

“အစ်မ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုရဲဝင်း”

ခဲအိုလောင်းနှင့် ခယ်မလောင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

“ဓာရီနေမကောင်းဘူးလို့ နင့် ငါ ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ”

“ကိုရဲဝင်းပဲ ပြောတာပဲ။ နင့်တို့အစ်မ ကြွနေတယ်ဆို”

“အဲဒါနဲ့ နေမကောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မသိဘူးလေ။ ကျွန်မက...”

သူတို့ချင်း ရှုပ်ကုန်သည်။ ရန်မဟုတ်တာကို ရန်လုပ်နေကြောင်း ကိုမျိုးကြည်နှင့် ကိုကျော်ဦးညိုတို့က ကိုရဲဝင်းကို ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျက်ကြ၏။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ...လိုက်ပွဲလေးကို ကြင်နာမှပေါ့”

သူတို့က တိုးတိုးပြောသော်လည်း ဥမ္မာဦးက နားစွန်နားရွား ကြား၏။

“လိုက်ပွဲ...ဘာလိုက်ပွဲတုန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး တိုက်ပွဲလို့ ပြောတာပါ”

“ရှင်တို့နော်”

ထိုအချိန်မှ ထပ်မံရောက်ရှိလာသူက ဦးဝင်းကို။

“ဓာရီ...အော့...ဘာဖြစ်လို့...အော့...ဆိုင်ကိုမလာတာလဲ...အော့”

ဓာရီကိုယ်စား သည်းမခံနိုင်သည့် သိန်းသန်းစုက ဝင်ပြော၏။

“ဦးဝင်းကိုကလည်း ခုထိ ကျွို့ထိုးတာ မပျောက်သေးဘူးလား”

“ခုဟာက...အော့...နောက်တစ်ခေါက်...အော့...ထပ်ဖြစ်တာ ...အော့”

“သိတယ် စကားမများနဲ့”

“သိရင်...အော့...ဘာဖြစ်လို့...အော့...မေးနေတာလဲ...အော့”

ထိုအချိန်မှာ ထပ်မံ၍ရောက်ရှိလာသူက အားလုံးက လိုလား တောင့်တခြင်းမရှိလှသော ဇော်မြင့်မြင့်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ဝမ်းမြောက်သမ်းသာ နှင့်ပင် မိမိထွေးက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အန်တီ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးရေ...”

“ဟေ...”

“လာပါဦး...ဒီမှာ ကိုဇော်မြင့်မြင့်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ရှာရှာဖွေဖွေခေါ်လာသော ရပ်ကွက်ထဲမှ အဒေါ်ကြီးဖြစ်၏။ သူ့အများလည်း ဘာမသိညာမသိ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဒေါ်ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က လက်သုံးဖက်စာလောက်ရှိသည့် ထန်းပင်ကို အထက်ဆင့်ဖြင့် ခြားထားသလို ရှိ၏။

“အန်တီ...ဒါက ဇော်မြင့်မြင့်ဦးတဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါကတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦး...တဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဆွေမျိုးတော့ မတော်ကြပါဘူးနော်”

“မတော်...မတော်ပါဘူး”

“တော်တော် မတော်တော် စကားပြောကြမလဲ”

“ဪ...အင်း...အဟီး...ဇော်မြင့်မြင့်ဦး”

“ဪ...အင်း...အဟဲ...ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦး”

ထိုအချိန်မှာ...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သံမဏိတစ်တုံး၏ ငြိမ်သက်အေးစက်မှု မျိုး ခံစားလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားပြီး ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကြရ၏။ လှည့်ကြည့်မိတော့...

“ဟင်...ရဲဘုန်းမင်း”

“ဟာ...ကိုရဲဘုန်းမင်း”

ရဲဘုန်းမင်းက မည်သည့်စကားကိုမှ မဆိုပါ။ အားလုံးကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ အသိအမှတ်ပြုသလိုနှုတ်ဆက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ကက်ဆက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“မိန်းမ ×× ယူဖို့ ×× ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ××”

ရဲဘုန်းမင်းက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ရဲဘုန်း

မင်းက တစ်ယောက်တည်းလာသည် မဟုတ်ချေ။ သူ့နောက်မှာ လူရွယ် တစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူရွယ်က ရဲဘုန်းမင်းကို တိုးတိုးပြော၏။

“ယောက်ျားယူဖို့ကော ပိုက်ဆံရှိသလားဟင်”

ရဲဘုန်းမင်းက မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ ကက်ဆက်ထဲသို့ အခွေလဲထည့်၏။ မြန်မာပြည်သိန်းတန်၏ ‘စုံတောမြိုင်’အခွေဖြစ်နေသည်။ တီးလုံးအစမှာပင် ရဲဘုန်းမင်းက...

“ကိုဇော်မြင့်မြင့်ဦး”

“ဘာလဲ”

ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက တင်းမာပုံရသော်လည်း ရဲဘုန်းမင်းက ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထိုသို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရင်းက ပင် စကားအေးအေးဆိုသည်။

“တီးလုံးလေးက ကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းမှာပေါ့။ LPJ ပဲ”

“မကချင်ဘူးလား”

ဇော်မြင့်မြင့်ဦး တစ်ချက်တွေထွက်သွားပြီး...

“က...ကချင်တယ်”

“စုံတောမြိုင်ဆိုတော့ မျောက်လည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“မျောက်ကလေး မကချင်ဘူးလား”

“က...ကချင်တယ်”

“တက်တက်ကြွကြွဖြေစမ်းပါ”

“ကချင်တာပေါ့၊ ကချင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း က...ဗျာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ရဲဘုန်းမင်းက လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အဲဒီ ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဇော်မြင့်မြင့်ဦးက မျောက်က ကလေး သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးက ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိကာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နေရှာသည်။

ထိုအရာများကို ရဲဘုန်းမင်းက ဂရုမထားပါ။ ဓာရီဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဓာရီ”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျားအမေက စကားမပြောနိုင်တော့တဲ့ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဆိုတာကို မကြာသေးမီကမှ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကုပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်တွေက (၂၀)နီးပါးရှိပြီဆိုတော့ နည်းနည်းအားစိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြောလေ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားအမေနဲ့ ခဏတွေ့ပေးပါ”

ဓာရီ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ရှင်...ရှင် တကယ် ကယ်နိုင်တယ်လား”

“လူသတ်သမားရဲ့သားဟာ လူမကယ်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင် နေသလား”

“အာ...အဲ...အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့။ လာ...မေမေဆီသွား ကြမယ်”

ရဲဘုန်းမင်းတင်မကပဲ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး နောက်က ပါသွားကြ သည်။ မျောက်က ကနေသော ဇော်မြင့်မြင့်ဦးနှင့် ရင်ဖိ၍ကြည့်နေသော ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးတို့သာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲဝင်၍ အပေါ်ထပ်သို့တက် သောလှေခါးထစ်မှာ ရဲဘုန်းမင်းက ပြော၏။

“တကယ်လို့သာ လူတစ်ယောက်က စိတ်ညှို့တတ်တယ်။ ပစ္စည်းအကူအညီကိုမသုံးဘဲ သူ့ရဲ့စိတ်တန်ခိုးသက်သက်နဲ့ ညှို့တတ်တယ် ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလူနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တဲ့နေရာမှာ သတိထားပါ။ ကိုယ့်ရဲ့လက်ခလယ်ကို သူ့ရဲ့လက်ခလယ်နဲ့အပေါ်က ထပ်လိုက်ပြီဆိုလို့ ရှိရင် သူ့ရဲ့ ညှို့စက်ကွင်းထဲ ကိုယ်မိသွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့။ သူ့ခိုင်းတာကို ကိုယ်လုပ်ရတော့မယ်”

အပေါ်ထပ်တက်သွားသောအခါ နံရံမှာချိတ်ထားသည့်ခါတ်ပုံကြီး တစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရဲဘုန်းမင်းက...

“ဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဓာရီက...

“အဲဒါ ဓာရီဦးလေးလေ...ပထွေးလို့ပြောရင်လည်း ရတာပေါ့။ မေမေဆုံးသွားတော့ ဦးလေးက မေမေ့ကိုပဲ ဆက်လက်ထပ်ခဲ့တယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက ဓါတ်ပုံရှေ့မှာ လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ပြီး ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်၏။ နောက်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်သောအခါ သူနှင့် အတူပါလာသည့်လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နှာစစ်မ၏ အကူအညီဖြင့် ဓာရီမေမေက အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ရဲဘုန်းမင်းက ဓာရီမေမေ၏မျက်နှာရှေ့ကို လက်ဝါးဖြန့်၍ တစ်ချက်သပ်ချ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကုလို့ရနိုင်ပါတယ်။ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပါ”

အခန်းထဲရောက်တော့ ရဲဘုန်းမင်းက ဓာရီမေမေ့ကို ချက်ချင်း ဆိုသလို အိပ်မေ့ချလိုက်သည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားအလယ်တည့်တည့် နေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြီး အိပ်မေ့ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆံဖျားမှခြေဖျားထိ အစုန်အဆန် အသားကိုမထိဘဲ လက်နှင့် သပ်နေသေး၏။ အတန်ကြာမှ ဓာရီဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ

“ဓာရီ”

“ရှင်”

“ခင်ဗျားအမေရဲ့ရောဂါက ကုလို့ရပါတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

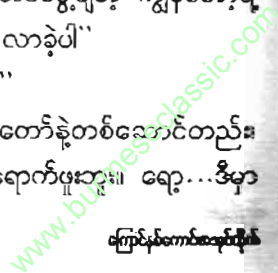
“ဒါပေမဲ့ စနစ်တကျကုမှဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုကုလို့ မရဘူး”

“ဘယ်လိုကုရမှာလဲ”

“အရေးကြီးတဲ့လူတွေကို စိတ်ညှို့အိပ်မေ့ချတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ခါ အဲဒီကို လာခဲ့ပါ”

“ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားတင်မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်နဲ့တစ်သောင့်တည်း တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ကိုရဲဝင်းတို့တောင် မရောက်ဖူးဘူး။ ရော...ဒီမှာ

ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယလိပ်စာကတ်၊ မနက်ဖြန်ညနေလေးနာရီ ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ခု ခင်ဗျားအမေကို ကျွန်တော် အိပ်ပွေ့ဖြေမသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်နာရီအကြာမှာ သူ့ဘာသာသူ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နီးလာလိမ့်မယ်။ ကဲ...ကျွန်တော်သွားမယ်”

သူနှင့်အတူပါလာသော လူရွယ်ကလည်း လိုက်ထွက်သည်။ ကိုရိုင်းတို့အုပ်စုကလည်း လိုက်ထွက်သည်။ အပြင်မှာတော့ ဇော်မြင့်မြင့် ဦးက မျောက်က ကလို့ကောင်းတုန်း။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးကလည်း ရင်ဘတ် ဝိပို့ ပရိသတ်လုပ်တုန်း။

ဆယ်ဖြူဖောင်းလေးတွေ
လိမ်ကရစ်ကောက်သွား
ရှေ့သစ်မှာ... ကျွန်တော်ပေါက်ကွဲနေမိတယ်။

မ င် ၊ စ ခ် အိ ခ်
(ဝေါ သံ ကွဲ အ ၁ : ၄)

အခန်း(၁၃)

အခန်းက အလင်းအမှောင်ညီသည်။ အပူအအေးလွန်ကဲမှုလည်း မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်သည်။ မကျဉ်းမကျပ်အနေအထားဖြင့် လေဝင်လေထွက်ကောင်းကာ ညှို့ဓာတ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ဟုပင် အလိုအလျောက်ခံစားရသည့် အခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှာရှိသော ပစ္စည်းအားလုံးသည် အရာရာသေသပ်ကျနစွာ...။ ရဲဘုန်းမင်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ပုံစံအနေအထားဖြင့် မြင်ရသည်။ နီညိုရောင်ဝတ်ရုံတစ်ထည်ကို ခြုံထားပြီး ဝတ်ရုံ၏ ဘယ်ဘက်ရင်စွန်းမှာ ခြောက်ထောင့်ကြယ်တစ်လုံးပုံကို ရေးထိုးထားသည်။ သူ၏မျက်နှာက အထူးတည်ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူကို တွေ့ခေါ်လာသည့် ဓာရီသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့ နောက်မှ တသိတသန်းကြီးလိုက်ပါလာသည့် သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးသည်လည်းကောင်း ထိုအခန်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် အလိုအလျောက်သိမ်ငယ်ဝပ်ပျော့ကျသွားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ယခုကဲ့သို့ သူတို့တွေ တပြိုင်တမကြီးရောက်လာသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ရဲဘုန်းမင်းက အံ့ဩဟန်မပြပါ။ ဓာရီ၏မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲခိုင်းပြီး ကျန်သူများကို အခန်းထောင့်စွန်းမှ ခုံအသီး

သီးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။
စကားနှင့်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ လက်နှင့်ညွှန်၍ စေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း သူ့အလိုကို လိုက်ကြရလေသည်။

ဓာရီနှင့် ရဲဘုန်းမင်းတို့၏ အခြေအနေက ရှေ့လျှောက်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မည်လဲ။ အဲဒါကို သိချင်သည်။ လောလောဆယ်မှာ တော့ နှစ်(၂၀)ကျော်ခန့် အသံပျောက်နေသည့် ဓာရီမိခင် ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ ရောဂါအခြေအနေ မည်သို့ ဆက်ဖြစ်မည်နည်း။ ရဲဘုန်းမင်းက မည်သို့ မည်ပုံ ကုသမည်နည်းဆိုသည်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲ၍ သူ့အား မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနှင့် ကြည့်နေသော ဒေါ်နှင်းသော်ဝေကို ရဲဘုန်းမင်းက ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပင် အိပ်ပွေ့ချွတ်ညှို့လိုက်သည်။ သူ့အတွက်ကတော့ လွယ်ကူပေမယ့် လွန်းလှပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်သပ်၍ မှိတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားနေရာကို ညာဘက်လက်မနှစ်ထိကာ သုံးကြိမ်တိုင် လက်ချာရစ် ရစ်လိုက်ပြီး လက်လွှတ်လိုက်သည်။ မည်သည့်စကားကိုမှ မဆိုလိုက်ရဘဲ အသက်မှန်မှန်ရှူလျက် ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ အိပ်မောကျသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ရဲဘုန်းမင်းက...

“ဓာရီ”

“ရှင်”

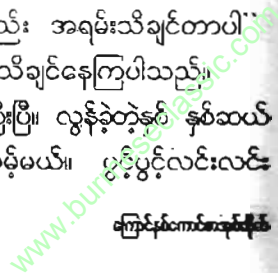
“အခု ခင်ဗျားအမေရဲ့ရောဂါကို ကျွန်တော်ကုပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမှန်တော့ ခင်ဗျားအမေရဲ့ရောဂါကို ကုဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့တဲ့ ဝေဒနာကို။ အခု ကျွန်တော်ကုမယ့် နည်းစနစ်ကို ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။ ကျွန်မကလည်း အရမ်းသိချင်တာပါ။ ဓာရီတင်မဟုတ်ပါ။ အားလုံးက သိချင်နေကြပါသည်။”

“အခု ခင်ဗျားအမေကို အိပ်ပွေ့ချပြီးပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ထိ ကျွန်တော်က ပြန်ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ပြောရရင်တော့ စကားပြောနိုင်ခဲ့တဲ့ ဟိုတုန်းက ကာလဆီကိုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ လွယ်ပါ့မလား”

“အဲဒါက ခင်ဗျားပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီကာလရောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားအမေကို စကားပြောခွင့် အများကြီးပေးထားရလိမ့်မယ်။ အိပ်မေ့ကျနေလျက်ကပဲ သူ့ စကားတွေ ပြောနေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားမှတ်မိပါ့မလားတောင် မသိတဲ့ ခင်ဗျားအမေရဲ့ စကားပြောသံကို ကြားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဓာရီစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ငြိမ်သက် ကြည့်ရှုနေကြသည့် အပေါင်းအပါတွေကလည်း ရင်တခုနဲ့ရင် ဖြစ်နေကြရ တယ်။ တစ်ခုမှ မမြင်ဘူးသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ကြုံကြရတော့မည်ကို။ ရဲဘုန်းမင်းက သူ့စကားကို ဆက်၏။

“ခင်ဗျားအမေကို အဲဒီလို စကားတွေပြောခိုင်းထားပြီးတော့မှ ခုကာလထိကို တစ်ပြည်းပြည်း ပြန်ဆွဲခေါ်လာမယ်။ ခုချိန်ကာလမှာလည်း စကားပြောနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်နေတာ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ကြရ လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ အိပ်မေ့ပျက်ပျက်ပြီး စကားပြောနိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား တို့ သားအမိ ဘာတွေပြောကြမယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်တာသာကုန် စဉ်းစား ထားနှင့်ပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

တံတွေးမျိုးချကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို တွင်တွင်ပွတ်ရင်း ဓာရီ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ခံစားနေရ၏။

“ကဲ...ခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားအပါအဝင် အားလုံး ငြိမ်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ် အသံမထွက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နှစ် မလှုပ်ရှားပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သုံး ဆေးလိပ်မသောက်ပါနဲ့။ လေး ဘယ်လိုအခြေအနေကို ကြုံနေရ ကြုံနေရ ဘေးကနေ ဝင်မထွက်ဖက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ...ဒါဖြင့်ရင် စကြမယ်”

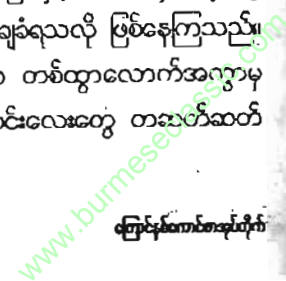
အားလုံးက အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှူရဲကြ။ ရဲဘုန်းမင်းလုပ်သမျှ ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြည့်မယ့်သာကြည့်ရသည် ရဲဘုန်းမင်းက ဘာမှ မလုပ်သေး။

အိပ်မေ့ကျနေသော လူနာ၏ ခုတင်နံဘေးမှာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာနေသည်။ ခြေသံမကြားရ။ အဝတ်အစားတို့၏ တိုးခတ်သံ မကြားရ။ နူးညံ့သည်နှင့်အမျှ လေးနက် သိမ်မွေ့သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အရင့်အရင်က မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ရဲဘုန်းမင်း မဟုတ်သလို။ ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာနှင့်မျက်လွှာကို ချထားလျက်က မျက်လုံးတို့ လေးနက်စူးရှနေသည်။

ခဏကြာမှ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ ကီတားရိုး၏ ‘ထရန့်’ အမည်ရှိ တီးလုံးက တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး ထွက်ပေါ်လာနေ သည်။ ရဲဘုန်းမင်းက သူ့အချိန်အဆကို သူ သိပုံရသည်။ တိုးညင်သော ထိုဂီတသံကိုပင် တိုးသည်ထက်တိုးအောင် အဆင့်ဆင့်လျှော့ချပြီး နောက်ဆုံး လုံးလုံးလျားလျား ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ဒေါ်နင်းသော်ဝေမပြောနှင့်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လေ့လာကြည့်ရှုသူအားလုံးပင်လျှင် အိပ်မေ့အချစ်ရသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ရဲဘုန်းမင်းက ဒေါ်နင်းသော်ဝေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ထွာလောက်အကွာမှ သူ့လက်ဖဝါးများကို သပ်သပ်ချပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ တညတ်တတ် တုန်ယင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရှစ်ကြိမ်မျှလုပ်ပြီးမှ...

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ”

“ ”

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ”

“ ”

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ”

“ ”

ဒေါ်နှင်းသော်ဝေက မည်သို့မှ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။ ရဲဘုန်းမင်းက အတိုးအကျယ် အလျော့အတင်းမရှိသော ပုံမှန်လေသံဖြင့် ရှင်လင်းပီသစွာ ဆက်ပြော၏။

“အခု ခင်ဗျားအသက်ဟာ ခု နှစ်နှစ် ပြန်ငယ်သွားပြီ”

“ ”

“သီလား...အဲဒါကို သီလား”

ဒေါ်နှင်းသော်ဝေက စကားပြန်မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေရှုန်းနေသည်။ သိကြောင်း ပြန်ပြောခြင်းဟု ယူဆရသည်။

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါကို သိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်သုံးနှစ် ထပ်ငယ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ အဲဒါကို သိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် နောက်ထပ်သုံးနှစ် ထပ်ငယ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“... ..”

“ဒါကိုရော သီလား၊ လက်ခံလား”

အသံမထွက်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေ ရှုန်းလာပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ။ တောက်လျှောက် ဒီအတိုင်း သွားမယ်နော်။ သုံးနှစ်ကနေ ငါးနှစ်၊ ငါးနှစ်ကနေ ရှစ်နှစ်၊ ထပ်သွားရင် လက်ခံနိုင်ရမယ်နော်”

ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ် အတန်ငယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရဲဘုန်းမင်းက သူမ၏အသက်ကို စကားပြောနိုင်စဉ် အချိန်ကာလထိ ဆွဲယူ ငယ်ရွယ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ကဲ...ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ နည်းနည်းမောသွားပြီ၊ အနားယူပါ။ ခဏလေး သက်တောင့်သက်သာ ပြန်လဲ့လိုက်ပါဦး”

ကီတာရိုး၏ ထရုန်တီးလုံးကို မူလအနေအထားအတိုင်း ပြန်ပွင့်ပြပြန်သည်။ ထူးခြားလာသည်ကတော့ ထိုအတောအတွင်းမှာ ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ အသက်ရှူသံတို့ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ကျွန်တော် လက်ဖျစ်သုံးချက်တီးမယ်။ တတိယမြောက် လက်ဖျစ်သံဆုံးတဲ့အခါမှ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောကြမယ်”

ထို့နောက် ရဲဘုန်းမင်းက လက်ဖျစ်တီးသံ သုံးချက်ကို တိုင်မင်ကိုက် တီး၏။ တတိယမြောက်လက်ဖျစ်တီးသံအဆုံးမှာ...

“ကဲ...ဆရာမေးမယ်၊ ခု ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေတယ်”

ထိုသော ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ဓာရီရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကျန်လူအကုန်လုံးလည်း အံ့သြခြင်းကြီးစွာ နှင့်အာမေဇွတ်သံ ပြုမိမလိုဖြစ်ပြီးမှ ကံညံ့ကိုယ်ကို မနည်းပြန်လည်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏အသံက လူကြီးပိုင်းအသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ လူရွယ်ပိုင်းအသံလို ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေများ မက်နေသေးလား”

“မမက်ဘူး”

သို့သော်လည်း အသက်ရှူနှုန်းက ဝရုန်းသုဉ်းကား ဖြစ်လာသည်။ ခြေတွေလက်တွေကလည်း ရုန်းချင်ကန်ချင်သလို တုန်ခါတွန်လှူးနေသည်။

“ခု ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

“ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“... ..”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“... ..”

“ကဲ...အဲဒါဆိုရင် ခဏထပ်အိပ်လိုက်ဦးနော်။ စိတ်တွေကို လျှော့ချလိုက်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်လိုက်၊ ပြန်အိပ်လိုက်”

ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ အသက်ရှူသံ ပြန်လည်၍ တိုးလျှော့ကာသွားသည်။ ပုံမှန်အိပ်ပျော်နေသူတစ်ဦး၏ အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ အားလုံးက အသည်းတယားယားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေမိကြသော်လည်း ရဲဘုန်းမင်းက အထူးတည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။

ခုတင်နံဘေးမှာ လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်၍ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်သွားမြဲဖြစ်သည်။ ပြီး...မျှော်လင့်မထားဘဲ ဥမ္မာဦးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တိုးညှင်းစွာပြော၏။ ဒေါ်နှင်းသော်ဝေကိုပြောသော လေယူလေ သိမ်းဖျိုးနှင့်တော့ မတူချေ။

“အပြင်မှာ ဦးဝင်းကို ရောက်နေတယ်၊ အထဲကို အဝင်မခံနဲ့။ သူ ကျိုထိုးနေရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်”

ဥမ္မာဦး ထထွက်သွားသည်။ ဦးဝင်းကိုကို မည်သို့ထားဆီးရသည်မသိ။ သူမပါ ပြန်ရောက်မလာတော့ချေ။ ရဲဘုန်းမင်းက...

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ အိပ်ရေးဝပြီလား”

“... ..”

“အိပ်နေတပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်သုံးချက်ခတ်ပြပါ” မျက်တောင် သုံးချက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြ၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်ပြောကြမယ်နော်” မျက်တောင် ခတ်ပြ၏။

“ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ကြောက်နေတုန်းပဲလား”

“ကြောက်တယ်...”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“ကိုချမ်းငြိမ်းကျော် သေသွားပြီ”

“သူက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“အစက မတ်၊ ယောက်ျားရဲ့ညီ၊ ကျွန်မယောက်ျားဆုံးသွားပြီး တော့ သူနဲ့လက်ထပ်ရတယ်၊ လက်ရှိ ကျွန်မယောက်ျား”

“သူက ဘာကြောင့်ဆုံးသွားတာလဲ”

“အသတ်ခံရတယ်”

“ဘယ်သူက သတ်တာလဲ”

“... ..”

“ဘယ်သူက သတ်တာလဲ”

“... ..”

“ဆရာမေးနေတယ်၊ မဖြေချင်လို့မရဘူး။ ကရားခံကို ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ သိကယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“... ..”

“ဘယ်သူလဲလို့ ထပ်မေးတယ်၊ ဖြေရမယ်။ ဒီမေးခွန်းကို ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး။ ထပ်မေးမယ်။ ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ကို သတ်တဲ့ တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ အသက်ရှူသံ အလွန်အမင်း ပြင်းထန်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လူးသလိုလိမ့်သလို လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်နှာကလည်း နာကြင်ရှုံ့မဲ့လာသည်။ ဓာရီက တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ပြောမည် အလုပ်မှာ ရဲဘုန်းမင်းက လက်ညှိုးထိုးပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေခိုင်း၏။

အမိန့်အာဏာအပြည့်ပါသော သူ့ပုံဟန်ကြောင့် ဓာရီလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ရဲဘုန်းမင်းက ဒေါ်နှင်းသော်ဝေဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“ကဲ...ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ဆရာမေးနေတာကို ဖြေပါ။ အဲဒီလို သိရက်နဲ့ မျိုသိပ်ထားရတာကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသံအခံရပြီးပြီ။ ခု စကားပြန်ပြောနိုင်ပြီ...ပြော...ပြော...”

“ မျိုသိပ်မထားနဲ့... ပြော... ပြော...”

“အားလုံးကို ပြောချစ်လိုက်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျိုသိပ်ခဲ့ရသမျှ တွေကို ပြောချစ်လိုက်၊ ပြောလိုက်... ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ကို သတ်တဲ့ တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ပြောလိုက်”

“ဆရာအမိန့်ပေးတယ်၊ တရားခံဘယ်သူလဲ... ပြော”

“ကျွန်မ...”

“ဘယ်သူလဲ... ထပ်ပြော”

“ကျွန်မ...”

“အားလုံးကြားအောင် ကျယ်ကျယ်ထပ်ပြော။ လုပ်ရရင် ခံရရ မှာပေါ့။ အကျယ်လောင်ဆုံးပြော”

“တရားခံက ကျွန်မပဲ။ ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ကို ကျွန်မပဲသတ်တာ”

မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေကြသူအားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်မည့် ဟန်ပန်ရှိသဖြင့် ရဲဘုန်းမင်းက သူတို့တက်သို့လှည့်ကာ ညာဘက်လက် နှင့် ဝှေ့ရိုက်ချလိုက်၏။ လှိုင်းဆန်သည့်အားအင်တစ်ခု ရိုက်ခတ်ခံရသလို ဖြစ်သွားပြီး အကုန်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

ရဲဘုန်းမင်းက မီးကို ပိတ်ချလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မှောင် သွားသည်။ သို့သော် ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ၏ မျက်နှာကိုတော့ ဆလိုက်မီး ထိုးပေးထားသည်။ သူ့ထက်ရှုမှ ခြောက်ထောင့်ကြယ်က အရောင်လက်နေ သဖြင့် သူ့ကိုလည်း ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည်။

“ကဲ... ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ဆက်ပြောမယ်၊ ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မကို နှိပ်စက်တယ်”

“အကျယ်တဝင့် ပြောပြပါ”

“ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘူး။ မချစ်ဘဲ ယူခဲ့ရတာ။ သူက

အစကတည်းက ကျွန်မယောက်ျား ကိုချမ်း၊ ညီအစ်ကိုချင်း မနာလိုစိတ် ရှိခဲ့တယ်။ မရိုးဖြစ်... သူ့သားကို အကြိမ်ကြိမ်ရိသတဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဆက်ပြော”

“ကျွန်မတို့လင်မယားရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ သူဟာ မန်နေဂျာပဲ။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုချမ်းငြိမ်းမော် သေသွားတော့ လုပ်ငန်း တွေအတွက် သူ့ကိုပဲ အားထားရတယ်။ သူကလည်း အဲဒီအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝယူတယ်။ နီးစပ်ရာ လူပေါင်းစုံနဲ့ ကျွန်မကို စကားကြောငှါ လမ်းတယ်”

“အဲဒီတော့ ဒေါ်နှင်းသော်ဝေက ငြင်းခဲ့လား”

“ငြင်းချင်တယ်။ သူ့ကို လင်သားအဖြစ် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိတယ်”

“တစ်ချက်ချင်း ပြောပါ”

“နောက်တစ်ချိန်မှာ အရွယ်ရောက်လာမှယ့် ကျွန်မရဲ့သမီးလေး ကို ပထွေးနဲ့ မနေစေချင်လို့၊ ဦးလေးအရင်းနဲ့ဆိုတော့ တော်သေးတယ်”

“အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ခင်ဗျား မနေနိုင်ဘူးလား”

“မိန့်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်မ မဦးစီးနိုင်ဘူး။ အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မှဆိုးမတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယောက်ျားသားတွေနဲ့အလုပ်လုပ်နေရတာမတင့်တယ်ဘူး”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်ချက်ဆက်ပြော”

“သူ့ကို မယူလို့မရတဲ့ အခြေအနေရောက်သွားတယ်။ တစ်ညမှာ သူက ကျွန်မကို မတော်မတရား လာကျင့်သွားတယ်”

“ကဲ... ယူလိုက်ရပြီဆိုပါတော့၊ စိတ်မချမ်းသာရဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး။ နေ့တိုင်းမျက်ညှန်မျက်ခွက်

“...အတွက်တော့ မသိဘူးပေါ့”

“မျိုးသိန်း သူ့ကို ဘယ်လိုအိပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“သူက ညဘက်ဆို အရက်သောက်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာတတ်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ကချင်မုဆိုးတစ်ယောက်ဆီက ရထားတဲ့ သွေးဆေးလေး သောက်တတ်တယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“တစ်ရက်ကျတော့ အမူးလွန်ပြီး အိမ်ရောက်အောင် ကားကို မနည်းမောင်းလာရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက သွေးဆေးကို အိမ်ရောက်မှ သောက်မယ့်အစား ဆိုင်က ပြန်လာခါနီးမှာ တစ်ခါတည်း သောက်ခဲ့ပါလားလို့ အကြံပေးလိုက်တယ်။ သူကလည်း အဲဒါကို လက်ခံတယ်”

“ဟုတ်ပြီ...ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်သတန်း”

“ပထမတစ်ရက် သူ စမ်းလုပ်ကြည့်တယ်။ အဆင်ပြေသတဲ့။ နောက်တစ်ရက်မှာကျမှ ကျွန်မက အဲဒီသွေးဆေးနဲ့ အဆိပ်နဲ့ကိုလဲထားလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ...အမှုက ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီ။ ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီညမှာ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့သတင်းဆိုးကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်မျှော်နေရတယ်။ နောက်တော့ သူသေပြီဆိုတာကို သိရတယ်။ အောင်မြင်ပြီလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်တက်မှာလည်း အရမ်းကြောက်သွားတယ်။ ရဲတွေက ကျွန်မကို လာမေးမှာစိုးတယ်။ မြေတဲ့ခါ စကားမများဖို့လိုတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ခါတည်း အသံအသွားတယ်။ လူတွေကတော့ စိတ်ထိခိုက်လို့လို့ ထင်ကြတော့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်က အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ခင်ဗျားကိုယ်စား စားသောက်ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က တရားခံဖြစ်သွားရတာကိုရော သိသလား”

“အဲဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်လိုက်ရသေးတယ်။ လေးလလောက် ကြာတယ်။ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာမှ သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လွန်ကုန်ပြီ”

“အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းရဲ့ အမေကြီးဟာ သူ့သားကို လူသတ်တရားခံအဖြစ် ဖမ်းသွားပြီလို့ သိတော့ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါကိုရော သိသလား”

“မ...မသိပါဘူး”

“တရားခံမဟုတ်ဘဲ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဝန်ထမ်းကလည်း သူ့အမေ သူ့ကြောင့်ဆုံးတယ်လို့ကြားပြီး နှလုံးရောဂါနဲ့ ထောင်ထဲမှာပဲ သေသွားတယ်။ အဲဒါကိုရော သိသလား”

“မ...မသိပါဘူး”

“အဲဒီဝန်ထမ်းမိသားစုကို တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ကူညီမယ်လို့စကားစိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူးလား”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ခြေရာဖျောက်သွားကြတယ်။ ရန်ကုန်ကနေ အပြီးအပိုင် ပြောင်းသွားကြတယ်”

“ကဲ...ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ စကားပြောတာ အတော်များသွားပြီ။ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးနော်။ အိပ်ရာကနူးလာတဲ့အခါကျရင် အသံအမနေတော့ပါဘူး။ အရင်လိုပဲ စကားပြောလာနိုင်လိမ့်မယ်။ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ အိပ်လိုက်ပါတော့...အိပ်...အိပ်...အိပ်...”

အသက်ရှူသံတရားရှုးနှင့် ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသည်။ အားလုံးသည် ကြက်သေသေလျက်။ ဓာရီရင်ထဲမှာလည်း ပြောမပြနိုင်သလို ခံစားမှုတွေ ဘယ်အချိန်တည်းက စီးကျနေခဲ့သလဲ မသိသော မျက်ရည်တွေ။

ရဲဘုန်းမင်းက မီးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းထောင့်ကွယ်က နောက်ထပ် ကက်ဆက်တစ်လုံးဆီသွားကာ တိပ်ခွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူတို့မြင်သာအောင် ထိုတိပ်ခွေကို ထောင်ပြကာ...

“ဒါဟာ ဒေါ်နှင်းသော်ဝေ ပြောသွားတဲ့ မြောင့်ချက်စကားတွေပါ”

ထို့နောက် အတွင်းမှာကာထားသည့် လိုက်ကာဆီသို့လှည့်ကာ...

“ကဲ...လူကြီးမင်းတို့ ထွက်လာလို့ ရပါပြီ”
သံဝေဂ ရနေသောမျက်နှာမျိုးနှင့် လူလေးငါးခြောက်ယောက် လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကြသည်။

“ဒါ...အမှုအကြောင်း၊ ဥပဒေအကြောင်း နားလည်တဲ့ လူကြီး လူကောင်းတွေပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်(၂၀)ကျော်က ဒီအမှုကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့လည်း ပါပါတယ်”

မနေ့က ဓာရီတို့အိမ်သို့ ရဲဘုန်းမင်းအလာမှာ ပါလာသူ လူရွယ် ကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်...

“ဘာဘူဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်က ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို အရက်ခွက်ထဲ ဆေးထည့်ခိုင်းတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရယ်တယ်။ အဆိပ်ခွဲများ လဲထားမလားလို့၊ အခုမလဲဘူးကိုး။ ငါ့မိန်းမက ငါ့ကို ထင်သလောက် မရက်စက်ပါဘူးလို့ပြောတယ်။ နောက်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော် က ကချင်ပြည့်နယ်ဘက်ကို ကုန်သည်တစ်စုနှင့်လိုက်သွားတယ်။ နှစ်နှစ် ကျော် ကြာလို့ ပြန်လာပြီး ဒီအကြောင်းတွေသိရမှ ဦးရဲတင်က ကန်လန် ကန်လန် ခံလိုက်ရပုံ ပေါ်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ နီးစပ် ရာကိုတော့ ပြောပြမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘုန်းမင်း လာမေးတော့ ကျွန်တော် အကုန်ပြောပြလိုက်တယ်”

ရဲဘုန်းမင်းက...

“စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒေါ်နင်းသော်ဝေကို လက်နဲ့ Passing လုပ်ကြည့်တော့ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့် မျိုသိပ်လွန်းရင်း အသံအသွားရတယ်လို့ ကျွန်တော်နားလည်လိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်းက ဓါတ်ပုံကြီးက ဦးချမ်းငြိမ်းကျော်ဆိုတာကိုတော့ ဘာဘူပြောလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်နင်းသော်ဝေဟာ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူဆို တာကို အိပ်မွေ့ချသူနဲ့ အိပ်မွေ့ချခံရသူတို့ကြားက စိတ်ဆက်သွယ်မှုတစ်ခု အရ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုRappportလို ခေါ်တယ်”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီ။ သေသူတွေလည်း ပြန်ရှင်လာကြ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်များ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ။ ဆိုကရေးတီး ပြောသလိုပေါ့လေ...ဂုဏ်သိက္ခာအရ တိုက်ရတာပါ”

ရဲဘုန်းမင်း၏လေသံက နူးညံ့သော်လည်း ပြတ်သားလှသည်။

“လူသတ်သမားလို့ မတရားစွပ်စွဲခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကျွန်တော်တို့ မရှိဆင်းရဲသား ခွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နောက်နောင် ကျွန်တော်ကနေ မွေးဖွားလာနိုင်တဲ့ သားလေး တွေ၊ သမီးလေးတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ...အဲဒါတွေအတွက် ကျွန်တော် တိုက်ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ကြပါနဲ့။ နားလည်ပေးသူရှိရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

ထိုသို့ပြောကာ အာခြောက်သွားဟန်ဖြင့် ရဲဘုန်းမင်းက ရေ တစ်ခွက်ကို မော့သောက်သည်။ ပြီး လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဖန်ခွက် အလွတ်ကို မှဲ့ပြီးနင်းကြည့်ကာ...

“ဒါ...ကံကြမ္မာလား”

မည်သူကမှ ပြန်မဖြေကြား။

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒါဟာ သံသရာလား”

လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ရဲဘုန်းမင်းက လွှတ်ချလိုက်၏။ ဖန်ခွက်က သံမဲတလင်းပေါ်သို့ အရှိန်နှင့်

ပြုတ်...

ကျ...

သွား...

သည်...။

“ခွမ်း”

“နီဝံ”

ငါသည် သူ့ကို ချစ်ခဲ့၏။
သူသည်လည်း ငါ့ကို ချစ်ကောင်း ချစ်လိမ့်မည်။
လို့သော်...

(သိချင်းစာသားထဲကလို...)

စိန္တေမြတ်ထံ ဆုပန်သ...
ခုတဖန်ဘဝ မဆုံရသည်ရှိသော်....

ငါသည်သာ ပန်းဖြစ်၍
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ပွင့်ခွင့်ရခဲ့သော်...။ ။

လေးစားစွာ...

တ ဘ ရ ဘ မ င် ၊ ဝ ဝ
(၉.၄.၂၀၀၂)